

ΔΥΝΑΜΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΣΤΙΣ ΜΑΧΗΤΙΚΕΣ ΤΕΧΝΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΔΥΝΑΜΙΚΑ ΣΠΟΡ

ΔΥΝΑΜΙΚΟ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΣΚΗΣΗ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ ΣΤΗΝ ΑΣΚΗΣΗ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

ΒΑΛΚΑΝΙΚΟΙ ΣΟΥΤΟΚΑΝ ΚΑΡΑΤΕ

**ΠΑΝΕΥΡΩΠΑΪΚΟΙ
ΓΟΥΑΝΤΟ-ΡΥΟΥ**

ΕΠΥ

4

ΚΟΥΝΓΚ-ΦΟΥ
ΝΙΝΖΟΥΤΣΟΥ

ΤΖΟΥΝΤΟ
ΤΑΕ-ΚΒΟΝ-ΝΤΟ
ΤΑΝΓΚ-ΣΟΥ-ΝΤΟ

ΔΡΧ. 220
No 2 Το 9
ΟΚΤ 85

Μ. Νακαγιάμα
ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΚΑΡΑΤΕ
Συνοπτική Παρουσίαση

Μ. Νακαγιάμα
ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΚΑΡΑΤΕ
Θεμελιώδεις Αρχές

Μ. Νακαγιάμα
ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΚΑΡΑΤΕ
Κούμιτε 1

Μ. Νακαγιάμα
ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΚΑΡΑΤΕ
Κούμιτε 2

ΔΥΝΑΜΙΚΟ

ΔΥΝΑΜΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΣΤΙΣ ΜΑΧΗΤΙΚΕΣ ΤΕΧΝΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΔΥΝΑΜΙΚΑ ΣΠΟΡ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ
ΑΠΟ ΤΟ ΝΟΕΜΒΡΙΟ
ΤΟΥ 1977

Ιδρυτής -
Εκδότης:
ΘΥΜΙΟΣ Κ. ΠΕΡΙΣΙΔΗΣ
Γραφεία Περιηδικού:
ΖΑΪΜΗ 38, ΑΘΗΝΑ 106 83
Τηλ. 82.24.794

ΜΗΝΙΑΙΟ-ΑΘΛΗΤΙΚΑ-ΠΟΙΚΙΛΗ ΥΛΗ

ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ ΥΛΗΣ

Ανταποκρίσεις από την Ιαπωνία:

ARTHUR TANSLEY: Professional Photographer, 4th dan Kodokan Judo, Tokyo resident.
DR. JOHN HANSON-LOWE: Διδάκτωρ του Πανεπιστημίου του Λονδίνου, 5 vtan Κόντοκαν Τζούντο, συγγραφέας αρθρογράφος, εκδότης, κάτοικος Τόκυο.

JOHN ROBERTSON: 4th dan Kodokan Judo, Tokyo resident.
CLAUDE GABLE: Journalist and professional photographer, Tokyo resident.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ: Εύα Παπανικολάου

ΑΡΘΡΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

Η έκδοση του περιοδικού ΔΥΝΑΜΙΚΟ σαν μια πρωτοπόρα ενημέρωση και παρουσίαση στον χώρο του αθλητισμού και της άσκησης κάνει ένα θαρραλέο βήμα προς την κάλυψη των σύγχρονων αθλημάτων που προσθέτουν στην προσωπικότητα του ατόμου και δέχεται ευχαρίστως άρθρα σχετικά με το αντικείμενό του για δημοσίευση από κάθε αναγνώστη του καθώς και νέα από εκδηλώσεις και αγώνες από όλη την Ελλάδα.

Τα ενυπόγραφα άρθρα δεν εκφράζουν απαραίτητα τις απόψεις του εκδότη. Χειρόγραφα και φωτογραφίες δεν επιστρέφονται.

Απαγορεύεται ρητά η κατά οποιονδήποτε τρόπο αναπαραγωγή άρθρου ή φωτογραφίας, αν δεν προηγηθεί έγγραφη άδεια του εκδότη.

Αν δεν βρίσκετε εύκολα το ΔΥΝΑΜΙΚΟ γραφτείτε ΤΩΡΑ συνδρομητές, ώστε να το στέλνουμε στη διεύθυνσή σας.

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ 10 ΜΗΝΩΝ = 2200 ΔΡΧ.

Γραφτείτε τώρα συνδρομητές (με ταχυδρομική επιταγή), ώστε να μη χάνετε ούτε ένα τεύχος. Άλλωστε στην επαρχία κυκλοφορούμε ένα μήνα αργότερα απ' ότι στην Αθήνα.

Θερμή παράκληση: Ανανεώνετε τη συνδρομή σας αμέσως μόλις παίρνετε το προτελευταίο τεύχος που δικαιούστε (γράφουμε τον αριθμό του τελευταίου τεύχους σας πλάι στο όνομά σας στο φάκελλο αποστολής).

Ταχυδρομικές επιταγές προς: Θύμιο Περισίδη, Ζαΐμη 38, Αθήνα 106 83

ΤΟΜΟΙ ΚΑΙ ΠΑΛΙΑ ΤΕΥΧΗ

Το περιοδικό «ΔΥΝΑΜΙΚΟ» εκδίδεται από το ΝΟΕ '77 σε 10 μηνιαία τεύχη κάθε χρόνο (από ΣΕΠ μέχρι και ΙΟΥΝ).

Κάθε 10 τέτοια τεύχη δένεται και ένας τόμος. Οι τόμοι έχουν σκληρά εξώφυλλα, ντυμένα με πολυτελλές πανί ή πλαστικό και τυπωμένα με χρυσοτυπία. Χωρίς αμφιβολία αποτελούν ένα μοναδικό ελληνικό έργο με αντικείμενο τα δυναμικά σπορ.

Κάθε τεύχος φέρει έναν αύξοντα αριθμό που δείχνει τη σειρά του και τον τόμο του. Π.χ. το τεύχος 3/5 είναι το 3ο τεύχος του 5ου τόμου.

Κάθε Ιούλιο και Αύγουστο βρίσκονται σε όλη την επαρχία όλα τα τεύχη της χρονιάς που μόλις πέρασε.

Κάθε Σεπτέμβριο δένεται ο τόμος των τευχών του προηγούμενου χρόνου.

Τεύχη, τόμους και άλλες εκδόσεις μας μπορείτε να προμηθευτείτε από τα γραφεία μας οι ίδιοι ή ταχυδρομικά και από τα βιβλιοπωλεία με τα οποία συνεργαζόμαστε σε όλη την Ελλάδα.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αναδρομή στο ... Μέλλον του Τζούντο	4
Συνέντευξη με τον Κοτάνι σενσέι	15
Μοριχέι Ουεσίμπα, ο Ιδρυτής του Αϊκίντο	19
Βαλκανικοί Στόκοκιν	26
Βλάντιμιρ και Ιλία Γιόργκα σε Σεμινάρια	32
Πανευρωπαϊκοί Γουάντο-Ρύου στην Αθήνα	38
Νίντζα-Νινζούτσου: Ανακοινώσεις	42
Τα Νέα του Κυόκουσιν	46
Γουίνγκ-Τσουν-Ντο και Μπρους Λη	49
Ο Συνδυασμός Μαχητικών Τεχνών	52
Το Κινέζικο Ραβδί	56
Κουνγκ-Φου: Ιστορία και Τέχνη	60
Η Σκιά του Σογκούν (συνέχεια)	69
Νέα από Συλλόγους και Σχολές	76
Αλληλογραφία	78

ΑΝΑΔΡΟΜΗ

ΣΤΟ ... ΜΕΛΛΟΝ ΤΟΥ ΤΖΟΥΝΤΟ

ΜΕ ΤΟ ΧΕΡΙ ΣΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΜΕ
ΚΑΘΕ ΥΠΟΛΟΓΙΣΜΟ ΠΟΥ ΘΑ ΜΑΣ ΔΩΣΕΙ ΨΗΦΟΥΣ

ΕΚΛΟΓΕΣ ΣΤΟ ΤΖΟΥΝΤΟ

Από τον Θύμιο Περισίδη

Φτάσαμε επιτέλους στο χρονικό σημείο που οι αντιπρόσωποι συλλόγων τζούντο θα ψηφίσουν με ένα έως δέκα πέντε ψήφους για να εκλέξουν τους δέκα πέντε ικανότερους και πιο δίκαιους ανθρώπους από τον κόσμο του τζούντο που θα διοικήσουν το άθλημα!

Άραγε ευτυχία ή συμφορά περιμένει τη νεοσύστατη Ομοσπονδία;

Στην ουσία, αυτοί που πρέπει να αποφασίσουν είναι οι σύλλογοι, δηλαδή οι αθλητές τους, οι προπονητές τους, οι διοικήσεις τους. Ο αντιπρόσωπος κάθε συλλόγου είναι ουσιαστικά το "χέρι" που θα βάλει τους σταυρούς στους υποψήφιους σύμφωνα με τη γνώμη όλων αυτών που κρύβονται πίσω του.

Να που προκύπτει το πρώτο ερώτημα!

Έχουν εξασφαλίσει οι σύλλογοι ότι ο αντιπρόσωπός τους θα μεταφέρει ακριβώς τη δική τους γνώμη; Θα μου πείτε: Γι' αυτό τον διάλεξαν αντιπρόσωπο! Θα σας απαντήσω: Αυτό δεν εξασφαλίζει το ποιός θα ψηφίσει.

Στις εκλογές που έρχονται ψηφίζουν οι επόμενοι Σύλλογοι Τζούντο (σε παρένθεση οι αντιπρόσωποί τους):

1. Πανελλήνιος Γ.Σ. (Βακατάσης)
2. ΔΑΟΠ (Σοφός)
3. Γ.Σ. Ν. Λιοσίων (Στάμου)
4. ΑΡΗΣ Πετρούπολης (Βλάχος)
5. Σπάρτακος Θεσ/νίκης (Βλάτσας)
6. ΕΟΤΚ (Ρούσκας)
7. Όμιλος Αντισφ. Αθηνών (Βουτσαράς)
8. Εθνικός Γ.Σ. (Πέππας)
9. Α.Σ. Ρόδος (Τσούβλας-Μαγγουλάς)
10. Αθηνάϊκός Όμ. Τζούντο (Παπαδημητρίου)
11. Α.Ο. Παραδείσου (Αγγελάκης)
12. Ηρακλής Θεσ/νίκης (Καρακάσης)
13. ΧΑΝ Θεσ/νίκης (Τσαγκαλίδης)
14. Α.Σ. Σπύρου Λούη (Σολόπουλος)
15. ΣΕΦ Αρκαδικός(Τζανής)
16. ΘΗΣΕΑΣ (Γουινιάς)
17. ΚΟΛΟΣΣΟΣ Ρόδος (;)
18. ΤΖΟΥΝΤΟΚΑΝ (Βόλαρης)
19. Σπάρτακος Ιωαννίνων (Λάγκας)
20. ΑΟΝ Αργυρούπολης (Ζήκος)

Απ'ό,τι βλέπετε, υπάρχουν 20 αντιπρόσωποι οι οποίοι θα είναι και υποψήφιοι μαζί με 2-3 φιλάθλους (ίσως) που θα θέσουν και αυτοί υποψηφιότητα.

Κατά τη γνώμη μου, η όλη υπόθεση αυτών των εκλογών έχει ορισμένα ενθαρρυντικά στοιχεία για το μέλλον του αθλήματος, αλλά και ορισμένα απογοητευτικά. Το γράφω έτσι αόριστα και δεν θα σας πω συγκεκριμένα ποια είναι τα πρώτα και ποια είναι τα δεύτερα, μόνο και μόνο για να αναγκάσω όσους έχουν μυαλό να το χρησιμοποιήσουν για να τα βρουν.

Σ' αυτό θα μας βοηθήσει μια αναδρομή στο παρελθόν σχετικά με τα άτομα που διοίκησαν κατά καιρούς το Τζούντο και τα αποτελέσματα φυσικά της διοίκησής τους.

ΣΕΛΙΔΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΟΥ ΤΖΟΥΝΤΟ ΑΠΟ ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ "ΔΥΝΑΜΙΚΟ"

Από τον Νοέμβριο του 1977 και μάλιστα όσες δεν κατάφεραν να μου κρύψουν οι εκάστοτε διοικήσεις του Τζούντο. Όλα βέβαια σε περίληψη και αντικειμενικά.

Το Τζούντο μπαίνει στον ΣΕΓΑΣ με την απόφαση 22780/3-12-76 της Γ.Γ. Αθλητισμού. (Τότε υπήρχαν περίπου 6-7 σύλλογοι). Πρόεδρος του ΣΕΓΑΣ ο Μαρσέλλος, Πρόεδρος του τζούντο μπαίνει ο Αναγνωστάκης, ο οποίος και ερωτεύεται το τζούντο παράφορα

Δημιουργείται μια Τεχνική Επιτροπή Τζούντο, κυριώς από μέλη του Πανελληνίου μια και ο κ. Παπαναστασίου (Πρόεδρος του Πανελληνίου) ήταν και Γ.Γ. Αθλητισμού (Δημοκρατικά πράγματα). Η Τ.Ε. Τζούντο καθορίζει και μια επιτροπή απονομής μαύρων ζώνων και πέφτουν και οι πρώτες μαύρες ζώνες μαζί με την απόδειξη του ότι έκαναν το Τζούντο χωράφι τους. Από εκεί και μετά σημειώνονται μερικά τραγελαφικά γεγονότα τα οποία και επισημάνω παρακάτω.

Όταν ο ΣΕΓΑΣ μου έστειλε ... ταχυδρομικώς το 2ο νταν στο Τζούντο ... "εν αγνοία" μου, φυσικά, του το έστειλα πίσω γράφοντας και το επόμενο άρθρο στο ΔΥΝΑΜΙΚΟ ΙΑΝ-81.

Φωτογραφία και λεζάντα της εποχής εκείνης (άλλη μια απόδειξη του "Οι Κυβερνήσεις αλλάζουν, το ΔΥΝΑΜΙΚΟ μένει!").

Συστάσεις (από αριστερά): 1) Ο κ. Ε. Παπαδημητρίου, 1ο νταν στο τζούντο από το Κόντοκιν, 2) Ιάπων που μου διαφεύγει το όνομά του (συγγνώμη αλλά είναι πολλοί), 3) Ο γνωστός κ. Γιάννης Βερόνης, 4) Ο κ. Χ. Παπαηλιόπουλος, 2 νταν στο τζούντο (εγώ προσωπικά αμφιβάλλω), 5) Ο κ. Κ. Σιμπαγιάμα, 8 νταν, 6) Ο κ. Αναγνωστάκης, Πρόεδρος της Τεχνικής Επιτροπής τζούντο, που αν τον ρωτούσατε πέρυσι τι είναι το τζούντο θα σας έλεγε "τύπος Ιαπωνικού ποδηλάτου" (φυσικά φέρει ευθύνη για

την αποχώρηση τεσσάρων συλλόγων στους πέντε από κάθε εκδήλωση και αγώνα τζούντο στην Ελλάδα); 7) Ο κ. Β. Βουτσαράς, καφέ ζώνη και παλιός καλός συναθλητής και 8) Ο κ. Α. Γεωργόπουλος, τον οποίο έβλεπε να κάνει πτώσεις (το Α του Α του τζούντο) ο κ. Σιμπαγιάμα 2-3 μέρες αργότερα και κουνούσε λυπημένα το κεφάλι του. Παρ'όλα αυτά ο κ. Γεωργόπουλος είχε το θράσος να αναλάβει την εκγύμναση και προετοιμασία της εθνικής ομάδας τζούντο που στείλαμε για τουρισμό στους Βαλκανικούς αγώνες (Βουκουρέστι). (Φωτογραφία και λεζάντα: Θύμιος Περισίδης.)

νοι ήταν κύριοι της τέχνης και του πνεύματος του τζούντο κτλ. Με λίγα λόγια, πιστεύω πως δεν μπορεί έτσι ξεκαρφωτά και χωρίς ιστορία να δημιουργηθεί ένα απόλυτο σύστημα απονομής νταν είτε από ένα άτομο είτε από μια ομάδα ατόμων που να αρχίσει να δίνει νταν χωρίς καμιά εξάρτηση από κάποιο παγκόσμιο μέτρο.

Άς πούμε σε συντομία την ιστορία των απονομών νταν από ... από ποιον να πω; Από τον ΣΕΓΑΣ; Από την Τεχνική Επιτροπή Τζούντο; Από την Επιτροπή Απονομής Μαύρων Ζώνων; Δεν ξέρω ειλικρινά από ποιον να πω:

2-ΔΕΚ-76: Πρώτη συνεδρίαση της ΤΕ(Τεχνικής Επιτροπής Τζούντο).

28-ΑΠΡ-77: Αποφασίζεται να συγκροτηθεί ΕΑΜΖ (Επιτροπή Απονομής Μαύρων Ζώνων), από τους κ.κ. Παπαηλιόπουλο (2 νταν από Γερμ. Ομοσπ. που κανείς δεν τα έχει δει), Γεωργιάδη (2 νταν από Ελβετική Ομοσπ.) και Παπαδημητρίου (1 νταν από Κόντοκιν).

9-ΝΟΕ-77: Ο ΣΕΓΑΣ και μετά από εξετάσεις από την ΕΑΜΖ (της οποίας τα μέλη ήταν άλλα και όχι τα παραπάνω) απονέμει το πρώτο νταν στους Μαρτάκη, Χούντρα και Χριστοφορίδη.

30-ΙΑΝ-79: Εδώ γίνεται μια παρένθεση. Μια ομάδα τεσσάρων δασκάλων από το Κόντοκιν Ιαπωνίας, περνώντας από την Ελλάδα σε περιοδεία τους, κάνουν μάθημα-επίδειξη-εξετάσεις και εισιγούνται στο Κόντοκιν να δοθούν μαύρες ζώνες (με κάποια επιείκεια) λαμβανομένου υπόψη πως επί είκοσι χρόνια που υπάρχει τζούντο στην Ελλάδα δεν είχε περάσει δάσκαλος εξουσιοδοτημένος να κάνει εξετάσεις.

Προς τον ΣΕΓΑΣ και ιδιαίτερα προς την Τεχνική Επιτροπή Τζούντο

Κύριοι,

Με την συστημένη αυτή επιστολή μου επιστρέφω την επιστολή σας προς εμένα της 20ής Οκτωβρίου 1980 και το δίπλωμα του 2ου νταν που μου απονείματε.

Με τη θέση μου αυτή τονίζω για άλλη μια φορά την αντίθεσή μου προς την πολιτική σας της απονομής των διακρίσεων νταν.

Αφού σκέφτηκα το θέμα αρκετά και χωρίς να θέλω να παρεμποδίσω το έργο της επιτροπής, της οποίας τα μέλη εκτιμώ και θέλω να θεωρώ προσωπικούς μου φίλους, πήρα την απόφαση να επιστρέψω το δίπλωμα του 2ου νταν για τους παρακάτω λόγους.

Από τότε που άρχισα τζούντο μαζί με τις πρώτες τεχνικές έμαθα να πειθαρχώ σε κάποιο διεθνές σύστημα ιεραρχίας. Πιστεύω λοιπόν πως ο βαθμός σε νταν δείχνει πρώτα την τεχνική κατάρτιση, και κάτω από ειδικά ορισμένες συνθήκες (μεγάλη ηλικία, πολυετή ενασχόληση, σωματική αναπηρία κλπ) την προσπάθεια και την προσφορά στο άθλημα.

Η κρίση ή η εκτίμηση του αν σε κάποιο άτομο πρέπει να δοθεί κάποιο νταν, πιστεύω πως μπορεί και πρέπει να γίνεται από οργανισμό που διατέτει ανθρώπους-δασκάλους οι οποίοι έχουν φτάσει σε επίπεδο σε κάποιο ψηλότερο βαθμό γνώσεως της τεχνικής και της ουσίας του τζούντο και στους οποίους τα νταν δόθηκαν από άλλους δασκάλους που και κεί

12-ΦΕΒ-79: Επειδή ο θεσμός της ΕΑΜΖ ατόνισε (ουσιαστικά δεν λειτούργησε ποτέ) προτείνεται να συγκροτηθεί νέα ΕΑΜΖ για να καταρτίσει πρόγραμμα εξετάσεων απονομής 1ου, 2ου, 3ου και 4ου νταν. Ως μέλη της νέας ΕΑΜΖ προτείνονται οι κ.κ. 1) Βασιλέσκου, 4 νταν Ρουμ. Ομ. (δεν ξέρουμε με τι σύστημα εξετάσεων), 2) Αναγνωστάκης 1 νταν Ρουμ. Ομοσπ. (δόθηκε τιμητικά σε επίσκεψη λίγων ημερών ως αρχηγού συνοδού αποστολής για αγώνες), 3) Γεωργόπουλος, 1 νταν Ρουμ. Ομ. (τιμητικά ως εις 2), 4) Βουτσαράς, 1 νταν ΣΕΓΑΣ (ποτέ δεν μάθαμε, πώς και πότε το πήρε), Χούντρας, 1 νταν ΣΕΓΑΣ, 6) Κατσιάρης, 1 νταν ΣΕΓΑΣ (ποτέ δεν μάθαμε, πώς και πότε), 7) Βλάτσας, 1 νταν Αυστρ. Ομ. και 8) Σολόπουλος, 1 νταν Ισπ. Ομ. (ΟΛΕ!)

Έτσι, μόλις η ΤΕΤ πρότεινε τα μέλη της για ΕΑΜΖ και αμέσως:

Η ΕΑΜΖ προτείνει να κάνει ο ΣΕΓΑΣ χρήση του δικαιώματος που του παρέχει το άρθρο 21 του Κανονισμού της Διεθνούς Ομοσπονδίας Τζούντο και να απονεμίσει μετά από εξέταση της δραστηριότητας και προσφοράς τους στο άθλημα το ΔΕΥΤΕΡΟ νταν στους κ.κ. Αναγνωστάκη, Γεωργόπουλο, Βουτσαρά, Βλάτσα, Κατσιάρη, Χούντρα και Σολόπουλο.

17-ΟΚΤ-79: Πρακτικό της ΕΑΜΖ στη σύσκεψη της οποίας πήραν μέρος τα μέλη: κ. Αναγνωστάκης, κ. Καράγιωργας, κ. Βουτσαράς, κ. Γεωργόπουλος και κ. Βασιλέσκου (δηλαδή τα μισά μέλη της ΕΑΜΖ, όπως καθορίστηκε την 12-2-79 και ένα μη μέλος) λέει ότι απονεμήθηκαν: τρίτο νταν στον κ. Καράγιωργα (είχε 2ο από το Κόντοκαν), 2ο νταν στους κ.κ. Παπαδημητρίου (1ο από Κόντοκαν), Παπαηλιόπουλο, Φιλιππίδη και 1ο νταν στους κ.κ. Γολέμη, Οικονόμου, Ψιλόπουλο, Καρδάτο και Ζανζιλ.

27-ΜΑΙ-80: Απόφαση της ΤΕΤ και όχι κάποιας ΕΑΜΖ. Απονέμεται το 3ο νταν στους κ.κ. Αναγνωστάκη, Βουτσαρά, Κατσιάρη, Γεωργόπουλο, Σολόπουλο, Βλάτσα, Βόλαρη και το 2ο νταν στους κ.κ. Τσόπελα Ψιλόπουλο, Βακατάση, Κλουβάτο, Μαγκουλά και Αντύπα. Αυτά!

Ταυτόχρονα με τα παραπάνω, δεν έχει θεσπιστεί σύστημα εξετάσεων και αγώνων για απονομή ζωνών μαύρων, ενώ τα διπλώματα που απονέμονται τιμητικά είναι ίδια με εκείνα που (θα) απονέμονται με αγώνες και εξετάσεις.

Έτσι είμαστε έτοιμοι να φτάσουμε στο φαιδρό φαινόμενο να γίνουν εξετάσεις όπου οι εξεταστές, να ξέρουν λιγότερα από τους εξεταζόμενους, όπως ήδη γίνεται το αστείο μερικοί με τιμητικά νταν να συμβουλευθούν τεχνικά νέους αθλητές στο επίπεδο των οποίων δεν είχαν φτάσει ποτέ.

Από τον ΔΕΚ '76 λοιπόν μέχρι σήμερα (4 χρόνια) έχουν γίνει μια εξέταση με 3 προαγωγές και πάνω από 30 προαγωγές χωρίς καμιά εξέταση. Και το χειρότερο: κανείς δεν ξέρει πού θα σταματήσουμε.

Εκτός του ότι η πολιτική αυτής της Τεχνικής Επιτροπής Τζούντο και του ΣΕΓΑΣ είναι χτυπητά αυθαίρετη και μεροληπτική, θα προκαλέσει πικρία ό,τι και έλλειψη εμπιστοσύνης που θα απωθήσει τον τρωινό και τον μελλοντικό τζουντόκα από το άθλημα.

Για όλους τους παραπάνω λόγους και παρ'όλον, ότι στην περίπτωση μου απονεμήθηκε η διάκριση του 2ου νταν χωρίς να λάβει ο ενδιαφερόμενος (εγώ δηλαδή) μέρος στην έγκριση της απονομής, με

λύπη μου σε ένα τέτοιο σύστημα απονομής διακρίσεων πριν σταθεροποιηθεί μια κάποια εξυγίανση.

Ευχαριστώ πολύ που με σκεφτήκατε, αλλά επιστρέφω το διπλώμα του 2ου νταν διατηρώντας κατά τα άλλα την εκτίμησή μου προς τα μέλη της Επιτροπής Τζούντο.

Με τιμή,
Ευθύμιος Περισίδης

Αλλά και μετά τον ΙΑΝ '81, η ιστορία συνεχίζεται. Η Τεχνική Επιτροπή απαρτίζεται από επιλεγμένους γνώστες του Τζούντο που συμφωνούν, αποφασίζουν και ενεργούν κατά τη νοοτροπία του Προέδρου της Επιτροπής και τότε Γ.Γ. του ΣΕΓΑΣ, κ. Ανανωστάκη. Παρά τα 4 χρόνια διοίκησης και κρατικών επιχορηγήσεων, το τζούντο εξακολουθεί να μην έχει κατάλληλες αίθουσες, εξακολουθεί να κρατάει ομοσπονδιακό προπονητή, τον κ. Βασιλέσκου, παρά το ότι έχει αποδειχθεί ότι είναι τελείως ακατάλληλος, εξακολουθεί να δίνει ψηλότερα νταν στα μέλη της Τεχνικής Επιτροπής του.

Μετά τους Πανελληνίους του ΔΕΚ-81 γράφω τα επόμενα στο τεύχος ΙΑΝ-82:

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ... ΤΑΒΛΙ
ΣΥΓΓΩΜΗ ... ΤΖΟΥΝΤΟ!

19 Δεκεμβρίου 1981

Στην κλειστή αίθουσα της παλαίστρας του Πανελληνίου Γ.Σ.

Τα χοντρήναμε λίγο στον τίτλο αλλά δεν είμαστε και μακριά από την πραγματικότητα.

Μήπως, θα μας πει κανείς, πως ήταν Πανελλήνιο το Πρωτάθλημα Τζούντο αυτό που είδαμε; Γιατί θα του λέγαμε αμέσως πως έλειπε η μισή Ελλάδα. Ή έχει κανείς αντίρρηση πως η Θεσσαλονίκη παίρνει τις μισές νίκες;

Μήπως θα μας κατηγορήσει κανείς για τη λέξη "τάβλι"; Γιατί θα του λέγαμε αμέσως πως σε "καφε νεύα", όπως η αίθουσα που έγιναν οι αγώνες τζούντο, μόνο Πανελλήνιοι Τάβλι μπορούν να γίνουν. Αντί να πηγαίνουμε μπροστά, πάμε πίσω. Μένουμε άναυδοι μπροστά στην τέλεια οργάνωση της Τεχνικής Επιτροπής Τζούντο του ΣΕΓΑΣ και του Προέδρου της κ. Αναγνωστάκη που με τις επιδοτήσεις του κράτους οδήγησαν το άθλημα στο αδιέξοδο χωρίς προπονητές, χωρίς αίθουσες και χωρίς αθλητές.

Ειρωνευόμαστε την Ιστορία του Τζούντο και την ίδια τη ψυχή του αθλήματος αν πούμε τους νικητές αυτών των αγώνων Πανελληνίους Πρωταθλητές. Οι αγώνες αυτοί, όπως και μια επιστολή που υπέγραψαν 67 αθλητές του τζούντο 20-30 μέρες πριν τους αγώνες, αποδεικνύουν ότι τα 4-5 χρόνια που διοικεί το τζούντο ο κ. Αναγνωστάκης με τις διάφορες Τεχνικές Επιτροπές από άτομα που εκείνος διαλέγει, όχι μόνο δεν μας έδωσαν καμιά βελτίωση αλλά μας γυρίζουν προς τα πίσω. Θυμίζουμε πως η επιστολή που υπέγραψαν οι 67 αθλητές χαρακτήριζε "άσχετο" προς το άθλημα τον κ. Αναγνωστάκη και

Η "εξεταστική επιτροπή" στις εξετάσεις για 1ο νταν των Γιάννη Σκούταρη και Φωτεινής Κουμούλου. Η κατάσταση είναι φαιδρή μέχρι δακρύων. Οι εξεταστές κ.κ. Βακατάσης, Ψιλόπουλος και Βουτσαράς "εξετάζουν" με σοβαρό εξεταστικό ύφος τους αθλητές που κάνουν το Νάγκε-νο-κάτα, ενώ οι ίδιοι ούτε το είχαν κάνει ποτέ (αυστά) ούτε έχουν ιδέα πώς γίνεται.

Ζητούσε να παραιτηθεί. Και εδώ τονίζουμε, πως ο καθένας που του αναθέτανε με κάποιο τρόπο να διοικήσει 100 άτομα από τα οποία τα 67 δηλώνουν, πως δεν τον θέλουνε, θα είχε τον αυτοσεβασμό να παραιτηθεί. Ο κ. Αναγνωστάκης ανασκουμπώνεται να αναλάβει τη διοίκηση του τζούντο όχι μόνο ως Πρόεδρος με το τζούντο υπό τον ΣΕΓΑΣ αλλά και σαν ... πρόεδρος της Ομοσπονδίας Τζούντο (αν ποτέ γίνει). Σας πέφτουν ... τα μαλλιά ή όχι;

Και τώρα που ξεθύμανα, στους υπερόχους αυτούς Πανελληνίους Αγώνες Τάβλι πήραν μέρος οι αθλητές: (Βέβαια θέλουν ξύλο όσοι από αυτούς υπέγραψαν την επιστολή και πήραν μέρος στους αγώνες Να σας βράσω και σας!)

Οι μήνες κυλούσαν και η κακοδιοίκηση του Τζούντο συνεχιζόταν. Χωρίς αμφιβολία, τα μέλη της Τεχνικής Επιτροπής έδιναν πολύ από τον ελεύθερο χρόνο τους στη μικρή "αθλητική δικτατορία τους", όπου έκαναν ό,τι ήθελαν. Οπωσδήποτε συνέβησαν πολλά ενδιαφέροντα για τους αθλητές και τους συλλόγους, τα οποία ποτέ δεν γνωστοποιήθηκαν. Δεν υπήρχε πρόσβαση ούτε στα νέα του Τζούντο ούτε στα κριτήρια των αποφάσεων ούτε στις αποφάσεις τις ίδιες από κανένα.

Στο τεύχος ΜΑΡ-83 δημοσίευσα και άλλη "μνηχτή" για την επιτροπή μαύρων ζωνών, τις περίφημες εξετάσεις της και τις απονομές της. Ένας κάποιος κανονισμός καταρτίζεται για απονομές μαύρων ζωνών γεμάτος ελλείψεις και "παραθυράκια" (σαν να λείπει τοίχος ολόκληρος) που ευνοεί βαθμολογικά τους παράγοντες και θάβει τους αθλητές. Το άρθρο ήταν το επόμενο:

Τα μέλη της Τεχνικής Επιτροπής Τζούντο και ο τρόπος που διαλέχτηκαν για να διοικούν το Τζούντο:

1) Ελευθέριος Αναγνωστάκης, Γενικός Γραμματέας του ΣΕΓΑΣ. Δεν είχε ποτέ του καμιά σχέση με το Τζούντο. Του ανάθεσε το Διοικητικό Συμβούλιο του ΣΕΓΑΣ τη θέση του Προέδρου της Τεχνικής Επιτροπής Τζούντο. Επειδή όλοι είχαν μεσάνυχτα από Τζούντο, τι άλλο να έκαναν, όρισαν κάποιον που είχε μεσάνυχτα από Τζούντο. Μετά από τον πρώτο χρόνο όλοι του Διοικητικού Συμβουλίου του ΣΕΓΑΣ εξακολουθούσαν να έχουν μεσάνυχτα, ενώ ο κ. Αναγνωστάκης είχε μεσάνυχτα ... και πέντε. Σαν πιο προχωρημένος ξανανάλαβε ... και ούτω καθεξής Σήμερα κάτοχος 3 τιμητικών νταν.

2) Βασίλειος Βουτσαράς. Εκπρόσωπος του Ομίλου Αντισφαίρισης. Με εξετάσεις καφέ ζώνη, τιμητικά 3ο νταν ...

3) Γρηγόρης Βακατάσης. Εκπρόσωπος κανενός. Με εξετάσεις 1ο νταν από το Κόντοκαν. Τιμητικά 2ο νταν (και αίτηση για 3ο).

4) Γιάννης Γκίνης. Εκπρόσωπος της ΧΑΝΘ. Κανέ να νταν ακόμη.

5) Γιώργος Καράγιωργας. 2ο νταν από το Κόντοκαν 3ο τιμητικά από τον ΣΕΓΑΣ. Δεν συμμετέχει στα συμβούλια.

6) Δημοσθένης Κατσιάρης. Εκπρόσωπος του ΗΡΑΚΛΗ. Με εξετάσεις καφέ ζώνη. Τιμητικά 3ο νταν. (Στον κ. Κατσιάρη και στον κ. Βλάτσα οφείλεται η ανάπτυξη του τζούντο στην Θεσσαλονίκη).

7) Νίκος Κλουβάτος, Θεόδωρος Τσόπελας Ευάγγελος Μαγκουλάς. Με εξετάσεις πρώτο νταν από το Κόντοκαν. Τιμητικά 2ο από τον ΣΕΓΑΣ.

8) Θέμης Σολόπουλος (εκπρόσωπος του Γ.Σ. Αμαρουσίου), Γιάννης Ψιλόπουλος. Με εξετάσεις καφέ ζώνη. Τιμητικά 2ο από τον ΣΕΓΑΣ.

9) Δημήτρης Λινός. Με εξετάσεις καφέ ζώνη. Τιμητικά 1ο νταν από τον ΣΕΓΑΣ.

10) Χρήστος Ρούσκας, εκπρόσωπος του ΒΥΔΟΚΑΝ.

11) Γιάννης Παπαβλασσόπουλος, εκπρόσωπος του ΤΖΟΥΝΤΟΚΑΝ. Με εξετάσεις στον κ. Βόλαρη καφέ ζώνη. Τιμητικά 1ο νταν.

Από αυτά τα μέλη της Τ.Ε.ΤΖ μερικά σχημάτισαν την Επιτροπή Απονομής Διακρίσεων (δηλ. Μαύρων ζωνών στο Τζούντο). Είναι οι κύριοι:

Αναγνωστάκης, Βλάτσας, Βουτσαράς, Κατσιάρης, Σολόπουλος και Βασιλέσκου.

Ήδη έχουν γίνει εξετάσεις χωρίς να προηγηθούν κανονισμοί εξετάσεων και έχουν δοθεί μαύρες ζώνες στους Γιάννη Σκούταρη και Φωτεινή Κουμούλου από μια πρόχειρη ... επιτροπούλα αποτελούμενη από τους κυρίους Βακατάση, Ψιλόπουλο, Βουτσαρά (βλέπε φωτογραφία).

Και, φτάνουμε στον ΦΕΒ-84, οπότε γίνονται οι Εκλογές για τη Διοίκηση του ΣΕΓΑΣ και γράφουμε το επόμενο άρθρο (όπως ακριβώς δημοσιεύτηκε):

ΟΙ ΑΡΧΑΙΡΕΣΙΕΣ ΣΤΟΝ ΣΕΓΑΣ

Από τον Θύμιο Περισίδη

ΠΡΟΣΟΧΗ ΣΕ ΟΣΟΥΣ ΔΗΛΩΝΟΥΝ ... «ΕΙΔΙΚΟΣ!»

Στις 5/2/84 έγιναν στο ξενοδοχείο Μακεδονία Παλλάς, στη Θεσσαλονίκη, οι αρχαιρεσίες του ΣΕΓΑΣ για την ανάδειξη του νέου Διοικητικού Συμβουλίου. Φυσικά, όπως και κάθε τι που γίνεται γύρω μας, το όλο θέμα είχε καθαρά πολιτικό χρώμα (κακώς, αλλά αυτό είναι άλλη υπόθεση!). Υποψήφιος ήταν κυρίως οι ομάδες Μαρσέλλου (παλιά διοίκηση), ΑΚΕΚΑ (με αρχηγό τον βουλευτή του ΠΑΣΟΚ κ. Κατσιμπάρδη) και "Αλλαγή" (παλιομοδίτικο πια). Επί 192 Σωματείων ψήφισαν 186 και πήραν 104 ψηφοδέλτια το ΑΚΕΚΑ, 68 η ομάδα Μαρσέλλου, 12 η Αλλαγή και 1 άκυρο.

Στις δυο βασικές παρατάξεις οι ψήφοι μοιράστηκαν ως εξής :

ΑΚΕΚΑ (ψηφοδέλτια 104) : Γ. Κατσιμπάρδης 105, Β. Μαυραπόστολος 105, Γ. Παπαβασιλείου 104, Γ. Α. Ναστόπουλος 103, Α. Ευστρατίου 103, Β. Βυτινάρος 102, Δ. Γιακουμέλος 102, Γ. Ελευθεριάδης 102, Γ. Μπαμπανιώτης 102, Μ. Ξεκαλάκης 102, Ι. Σκορδίλης 102, Γ. Χαλκίδης 102, Α. Χατζηανδρέου 102, Β. Καζάν 102, Ι. Γκόγκος 100, Κ. Πάττας 100, Μ. Πουτσίκης 100, Θ. Ραγάζος 100, Ν. Ρεγκούκος 100, Γ. Παπαλής 97 (εκλέχτηκαν) και Α. Βώρος 55 (δεν εκλέχτηκε).

Γ. ΜΑΡΣΕΛΛΟΥ (ψηφοδέλτια 68) : Γ. Κατσιμπάρδης 70, Μ. Γκράτζιος 69, Α. Βυσίλιας 68, Γ. Ματσκανίδης 68, Γ. Τσακανίκας 68, Γ. Μαρσέλλος 67, Ι. Κοτνης 67, Μ. Λιούγκας 67, Γ. Μπλέκας 67, Φ. Σερπιέρης 67, Π. Δημαράς 67, Κ. Τσαλαμανίδης 67, Ι. Δρακόπουλος 67, Π. Βερυκοκάκης 66, Δ. Πολυχρονόπουλος 66, Μ. Αρταβάνης 65, Ι. Ρίζος 65, Ι. Κυριακός 65, Κ. Λουκόπουλος 65, Κ. Μαργαρόπουλος 63, Ε. Αναγνωστάκης 62.

Με μεγάλη μας έκπληξη βλέπουμε πως ο προηγούμενος Γενικός Γραμματέας του ΣΕΓΑΣ και πολύ... αναπητός μας κ. Αναγνωστάκης πήρε τους λιγότερους ψήφους από όλους τους άλλους του συνδυασμού του. Φαίνεται πως ό,τι έκανε στο τζούντο έκανε και στα άλλα αθλήματα, γι' αυτό και τον εκτιμάνε. Θυμίζουμε πως αν ο κ. Μαρσέλλος και ΟΛΟΙ οι άλλοι του προηγούμενου Διοικητικού Συμβουλίου του ΣΕΓΑΣ αδιαφόρησαν πλήρως για το τζούντο, ο κ. Αναγνωστάκης το... βούλιαξε. Υπάρχει μια... πολύ μικρή περίπτωση ο κ. Αναγνωστάκης να εμφανιστεί υποψήφιος στην... αναμενόμενη Ομοσπονδία Τζούντο. Όλοι μας έχουμε κάποιο θράσος μέσα μας, άλλοι λίγο, άλλοι πολύ... μεγάλο.

Ο νέος Πρόεδρος του ΣΕΓΑΣ κ. Κατσιμπάρδης με ταξύ των άλλων είπε και τα εξής :

"Είναι μια ιστορική νίκη, μετά από 90 χρόνια. Για πρώτη φορά πέφτει το κατεστημένο του ΣΕΓΑΣ και η διοίκηση της αρχαιότερης Ελληνικής Ομοσπονδίας περνάει στα χέρια των αθλητικών σωματείων και των φιλάθλων. Είναι μια μεγάλη νίκη του λαϊκού α-

θλητικού κινήματος. Δεν επεκράτησαν πρόσωπα, αλλά η οργανωμένη δράση με πρόγραμμα και αρχές.

Πιστεύω ότι με τη βοήθεια όλων θα μπορέσει να αλλάξει η πορεία του ΣΕΓΑΣ".

Σημειώνουμε πως αυτή "η βοήθεια όλων" δεν δινόταν στην προηγούμενη διοίκηση του ΣΕΓΑΣ από τη Γ. Γ. Αθλητισμού.

Θα γράφαμε και λίγο δηλώσεις του κ. Μαρσέλλου, αλλά δεν μας ενδιαφέρει ούτε ο ίδιος, ούτε οι δηλώσεις τους, όπως δεν τον ενδιέφερε ποτέ το τζούντο.

Αυτό που μας ενδιαφέρει είναι το άθλημα που αγαπάμε και εκείνοι που θα το διοικήσουν.

ΠΡΟΣ ΤΗ ΝΕΑ ΔΙΟΙΚΗΣΗ ΤΟΥ ΣΕΓΑΣ

Δύσκολο το έργο σας και καλό κουράγιο. Ευχόμαστε πάντα να μη πνίγεται ο αθλητισμός από την πολιτική.

Ευχόμαστε επίσης να γνωρίζετε τι θα πει η λέξη "γνωρίζω" (γιατί πολλοί νομίζουν, εσφαλμένα, ότι το γνωρίζουν, ενώ πραγματικά δεν το γνωρίζουν).

Θυμίζουμε πως ένας καθηγητής βιολογίας δεν ξέρει να λύσει προβλήματα αστρονομίας. Έμεσα, προσπαθώ να εξηγήσω πως όσο και να ξέρετε από τρέξιμο και πήδημα, δεν ξέρετε από τζούντο. Το τζούντο είναι ειδικό άθλημα και πρέπει να διοικείται από τους ειδικούς ανθρώπους του.

Λυπάμαι που το γράφω (και για πολλοστή φορά μάλιστα), αλλά οι μέχρι τώρα παρουσιαζόμενοι, και με τα νερά του κ. Αναγνωστάκη, "ειδικοί άνθρωποι του τζούντο", που αποτέλεσαν και την τεχνική επιτροπή του, απέτυχαν παταγωδώς (σαν σύνολο) στη διοίκηση του τζούντο, επειδή ΔΙΟΡΙΖΟΝΤΑΝ από τον προαναφερόμενο κύριο και επειδή προωθούσαν προσωπικές τους μικροφιλοδοξίες.

Αν έχουν αντίρρηση συζητάμε όποτε θέλουν τις απονομές διακρίσεων στο τζούντο, τους πανελληνίους ανδρών τζούντο 1983 (Θεσ/νίκη), που ήταν καλύτερης ποιότητας από εκείνους του '77, τους πανελληνίους παιδιών τζούντο (Τρίπολη), όπου οι διαιτητές μόλις που γλύτωσαν το ξύλο από τους αγανακτισμένους γονείς, και τις καταστάσεις των τραγωειδών συλλόγων, των ανύπαρκτων προπονητών και των στάσιμων αθλητών, πράγματα χαμηλότερης ποιότητας, μετά από διοίκηση ΕΠΤΑ χρόνων και σπατάλη μερικών εκατομμυρίων του Ελληνικού λαού (όπως λέει και το ΠΑΣΟΚ).

(Δεν ξέρω αν με καταλάβατε : Τα πολιτικά μεγεία σας με χαρά σας! Εμάς μας ενδιαφέρει το ΑΘΛΗΜΑ!).

Προσοχή λοιπόν κύριοι, στο πως θα διαλέξετε αυτούς που θα το διοικήσουν μέχρι να γίνει το συντομότερο ανεξάρτητη Ομοσπονδία! Προσοχή στο τι δικαιοδοσίες θα τους δώσετε και τι έλεγχο θα τους κάνετε! Θυμίζουμε : το τζούντο είναι ειδικό άθλημα!

Φτάνουμε στον ΜΑΡ-84, που γίνονται οι Βαλκανικοί Αγώνες Τζούντο στην Αθήνα. Ήδη, Πρόεδρος της Τεχνικής Επιτροπής Τζούντο έχει αναλάβει ο κ. Μισαηλίδης, αντιπρόεδρος του ΣΕΓΑΣ. Τα μέλη της Τεχνικής Επιτροπής είναι οι κύριοι: Βουτσάρας, Βακατάσης, Βόλαρης, Σολόπουλος, Κλουβάτος, Λινός, Ψιλόπουλος, Μαγκουλός, Ρούσκας από Αθήνα και Βλάσας, Κασιάρης από Θεσσαλονίκη. Κάνω πρόταση να μω μέλος της Τεχνικής Επιτροπής Τζούντο και συναντώ μεγάλη αντίδραση από τα μέλη της, με το αιτιολογικό ότι θέλω να σαμποτάρω το άθλημα. Παρ'όλο που το αιτιολογικό είναι κυριολεκτικά αστείο, θυμίζω και εδώ ότι στο κάθε σημείο ανάπτυξης του αθλήματος που έχω θίξει από το ΔΥΝΑΜΙΚΟ, έχω δικαιωθεί απόλυτα με τον καιρό.

Άλλο κλίμα επικρατεί όμως τώρα στο Τζούντο. Ουδέτερος προς όλους και αντικειμενικός, ο κ. Μισαηλίδης, ενώ ο ίδιος δεν ξέρει τις λεπτομέρειες και τις ανάγκες του αθλήματος, έχει βαθιά την αίσθηση του αθλητισμού και αμέσως βλέπει τα πιο χοντρά ελαττώματα του αθλήματος. Τηρεί μια τακτική άμβλυσης των παλιών διαφορών μεταξύ των παραγόντων του αθλήματος και συμβάλλει για πρώτη φορά με θετικά αποτελέσματα από μέρους ΣΕΓΑΣ για το Τζούντο. Σαν κυριότερη συμβολή του θεωρώ την προώθηση του θέματος της δημιουργίας της ανεξάρτητης Ομοσπονδίας Τζούντο.

Φυσικά, μια αλλαγή της κακής κατάστασης δεν γίνεται σε μια μέρα.

Γίνονται λοιπόν οι Βαλκανικοί στην Αθήνα και στο τεύχος ΜΑΡ-84 επισημαίνω τα επόμενα:

ΔΕΚΑΤΟΙ ΒΑΛΚΑΝΙΚΟΙ ΤΖΟΥΝΤΟ ΚΑΙ ΒΑΛΚΑΝΙΚΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ

Από τον Θύμιο Περισίδη

Στις 21 έως 25 Μαρτίου οργανώθηκαν από την Τεχνική Επιτροπή Τζούντο του ΣΕΓΑΣ οι Δέκατοι Βαλκανικοί Αγώνες Τζούντο στο κλειστό γυμναστήριο του Πανελληνίου Συλλόγου. Είναι η δεύτερη Βαλκανιάδα Τζούντο που γίνεται στην Αθήνα, ακριβώς πέντε χρόνια μετά από την πρώτη στις αρχές Απριλίου 1979, και η σύγκριση σε αρκετά σημεία των δυο αυτών μεγάλων αγωνιστικών εκδηλώσεων τζούντο θα μας οδηγήσει σε αρκετά αξιόπιστα συμπεράσματα σχετικά με τους παράγοντες που επηρεάζουν την πρόοδο του τζούντο στον τόπο μας.

Δυστυχώς η Ελλάδα απεδείχθει η χειρότερη της Βαλκανικής παρέας στο άθλημα με την χειρότερη εμφάνιση, τους λιγότερους αθλητές, τις λιγότερες νίκες και την μικρότερη πρόοδο στο διάστημα των πέντε ετών που πέρασαν από την προηγούμενη Βαλκανιάδα. Δεν τα γράφω αυτά για να θίξω, να προσβάλλω, να εκθέσω ή ό,τι άλλο. Τα γράφω γιατί είναι η πραγματική αλήθεια, πρέπει να την δούμε σε όλη της την έκταση και πρέπει να εντοπίσουμε και αντιμετωπίσουμε τα λάθη μας και τα προβλήματά μας. Αλλά ας δούμε τα γεγονότα με τη σειρά τους.

ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΗ - ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ - ΣΧΟΛΙΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΘΥΜΙΟ ΠΕΡΙΣΙΔΗ

Πρώτα απ' όλα, θέλω να ξεκαθαρίσω το πνεύμα με το οποίο θα εξετάσω το θέμα.

Οι Βαλκανικοί Αγώνες είναι ένα μεγάλο γεγονός για το τζούντο στο οποίο δίνουν "εξετάσεις" οι πάντες : Οι αθλητές, οι οργανωτές, οι διαιτητές, ο ΣΕΓΑΣ, οι δημοσιογράφοι, ακόμα και οι Έλληνες φιλάθλοι. Οι "εξετάσεις" αυτές παίζουν τον χρησιμότερο ρόλο του μέτρου σε ποιά στάθμη βρίσκόμαστε 1) σε σύγκριση με τους ξένους και 2) σε σύγκριση με τους εαυτούς μας (αν συγκρίνουμε με τη Βαλκανιάδα στην Αθήνα πριν πέντε χρόνια).

Από την αρχή θα θέλαμε να εντοπίσουμε ορισμένες αντιρρήσεις μας σχετικά με την Έκθεση της ΤΕΤ προς το ΔΣ του ΣΕΓΑΣ. Διατυπώθηκε πως "Η τηλεοπτική αναμετάδοση διαφήμιση πολύ το άθλημα γιατί το Τζούντο είναι νέο άθλημα και έχει ανάγκη να το γνωρίζει ο κόσμος". Πραγματικά η προσφορά της τηλεόρασης ήταν μεγάλη, αλλά εξελίχθηκε να διαφημίζει τις ταμπέλες που ο απόλυτα οργανωμένος και δικτυωμένος αετονόητος διαφημιστής του Παυλελλήνιου είχε φροντίσει να "κολλήσει" γύρω - γύρω και πολύ κοντά στον αγωνιστικό χώρο κάνοντας τους Βαλκανικούς λαϊκό πανηγύρι υπέρ της τσέπης του. Έτσι ο διαφημιστής θα τσέπωσε καμιά τριακοσαριά χιλιάδικα με τη συνεργασία παραγόντων του Πανελληνίου και την αδράνεια της Τεχνικής Επιτροπής Τζούντο. Επίσης δεν συμφωνώ ότι το Τζούντο είναι "νέο" άθλημα. Υπάρχει στην Ελλάδα 30 χρόνια και στον ΣΕΓΑΣ 7 χρόνια. Ως τότε θα είναι νέο άθλημα;

Στο θέμα οργάνωσης θα είχα να παρατηρήσω τα εξής :

1) Σε τέτοιους αγώνες είναι απαραίτητα μεγάλα ρολόγια ορατά από τον διαιτητή, τους αθλητές (κυρίως, γιατί κατευθύνουν το παίξιμό τους) και από τους φιλάθλους. Έγινε προσπάθεια χρήσεως των μεγάλων ρολογιών της πάλης. Η προσπάθεια ήταν εξαιρετικής αποτυχημένη γιατί αυτά μετράνε από 2 λεπτά και κάτω, ενώ οι αγώνες τζούντο ήταν 3λεπτοι και 5λεπτοι. Έτσι κανείς δεν καταλάβαινε τίποτα. Αλλά και αυτά εγκατέλειψαν στην πρώτη μέρα.

2) Το κοινό πάντα βλέπει δυο αθλητές να αγωνίζονται χωρίς να ξέρει ποιός εναντίον ποιού και που βρίσκονται βαθμολογικά. Επίσης δεν ξέρει τους κανονισμούς. Είναι λοιπόν σκόπιμο σε αγώνες τζούντο να εκδίδεται ένα φυλλάδιο που να μοιράζεται στο κοινό και το οποίο να περιέχει περίληψη των κανονισμών και τη σειρά αγώνων. Αυτό πρέπει να τυπώνεται αμέσως μετά την κλήρωση. Επίσης οι αθλητές πρέπει να ράβουν αριθμούς στην πλάτη της φόρμας τους ώστε να είναι αναγνωρίσιμοι σε τηλεόραση και φωτογραφίες δημοσιογράφων (και σε φιλάθλους). Με αυτό τον τρόπο ο κάθε φιλάθλος που ενδιαφέρεται θα παρακολουθεί με χαρτί και με μολύβι την εξέλιξη των αγώνων, όπως κάνουν και στο εξωτερικό. Εδώ ούτε ο αθλητής δεν καταλαβαίνει τι γίνεται γύρω του.

3) Μεταξύ των αγώνων υπήρχαν μεγάλα κενά. Μερικές φορές ψάχναμε για τον αθλητή ή τον διαιτητή, με αποτέλεσμα την επιμήκυνση του χρόνου της διοργάνωσης και τη γενική δυσφορία. Πρέπει να καθορίζεται υπεύθυνος ετοιμότητας αθλητών. (Με το

πρόγραμμα αγώνων στο χέρι όλοι οι αθλητές θα ξέρουν πότε παίζουν, πράγμα πολύ σπουδαίο).

4) Θέλουν επίσης διόρθωση κάτι μικρολεπτομέρειες όπως π.χ. το βάθος των νικητών, το ικρίωμα που ανέβαιναν οι σημαίες των νικητών κατά την απονομή, με το συμπάθειο, αλλά ήταν η γελοιοδέστερη κατασκευή που μπορούσε να φανταστεί κανείς, και άλλα.

Στην έκθεση της ΤΕΤ αναφέρεται πως η απόδοση των αθλητών ήταν φυσιολογική με τις επικρατούσες συνθήκες.

Εγώ θα έλεγα :
Ρεζιλευτήκαμε, να λογοδοτήσουν οι υπεύθυνοι !
Και αποδεικνύω την ορθότητα της άποψής μου στα επόμενα.

Στους αγώνες Εφήβων :

1) Οι Βαλκάνιοι κατέβασαν πλήρεις ομάδες επτά ατόμων, εμείς τέσσερα άτομα (στη χώρα μας).

2) Για τις 7 πρώτες θέσεις, 7 δεύτερες και 7 τρίτες έχουμε την επόμενη κατανομή.

	Πρώτες	Δεύτερες	Τρίτες
Ρουμανία	3	2	1
Βουλγαρία	2	2	0
Γιουγκοσλαβία	1	1	3
Τουρκία	0	1	1
Ελλάδα	0	0	1

"Πετάει" η ομάδα.

Ας έρθουμε στους αγώνες Ανδρών :

1) Η κατανομή των πρώτων, δεύτερων και τρίτων θέσεων σε οκτώ κατηγορίες (και η ανοιχτή) είναι ως εξής :

	Πρώτες	Δεύτερες	Τρίτες
Ρουμανία	4	3	1
Γιουγκοσλαβία	2	3	2
Βουλγαρία	2	1	3
Τουρκία	0	1	1
Ελλάδα	0	0	1

Πάλι "πετάει" η ομάδα.

2) Σε σύγκριση με τους πριν 5 χρόνια Βαλκανικούς που έγιναν πάλι στην Αθήνα και η κατανομή των θέσεων τότε ήταν : (τότε έπαιρναν μέρος σε κάθε κατηγορία δυο αθλητές από κάθε χώρα και είχαμε 2 τρίτες θέσεις σε κάθε κατηγορία):

	Πρώτες	Δεύτερες	Τρίτες
Γιουγκοσλαβία	3	5	3
Ρουμανία	3	2	4
Βουλγαρία	2	1	5
Τουρκία	0	0	3
Ελλάδα	0	0	1

έχουμε να παρατηρήσουμε ότι οι αγώνες ουσιαστικά γίνονται μεταξύ Γιουγκοσλαβίας, Ρουμανίας, Βουλγαρίας, ενώ η Τουρκία και η Ελλάδα είναι οι "φτωχοί συγγενείς". Εντυπωσιακή βελτίωση παρουσίασε η Ρουμανία, ενώ η Βουλγαρία έχει έφηβους σε πολύ καλή κατάσταση.

Στους ομαδικούς αγώνες είναι που υποστήκαμε διοικητική και αθλητική πανωλεθρία :

Ο πίνακας αποτελεσμάτων στο ομαδικό είναι ο εξής :

ΧΩΡΑ	1	2	3	4	5	N	B	Θ
1- Τουρκία		0	1	0	1	2	94	3η
2- Ρουμανία	1		1	1	1	4	195	1η
3- Ελλάδα	0	0		0	0	0	14	5η
4- Γιουγκοσλαβία	1	0	1		1	3	182	2η
5- Βουλγαρία	0	0	1	0		1	105	4η

Είναι απαράδεκτη η κατάσταση να μην μπορούμε να συμπληρώσουμε εθνική ομάδα με επτά αθλητές. Επτά χρόνια διοίκησης του Τζούντο από τον ΣΕΓΑΣ πέρασαν ΑΧΡΗΣΤΑ για το άθλημα.

Πριν πέντε χρόνια οι ομαδικοί αγώνες είχαν τα εξής αποτελέσματα :

Τουρκία - Ρουμανία	: 0 - 7
Τουρκία - Ελλάδα	: 7 - 0
Ρουμανία - Γιουγκοσλαβία	: 2 - 5
Ρουμανία - Βουλγαρία	: 4 - 2
Γιουγκοσλαβία - Βουλγαρία	: 1 - 3
Τουρκία - Γιουγκοσλαβία	: 0 - 7
Τουρκία - Βουλγαρία	: 2 - 4
Ρουμανία - Ελλάδα	: 7 - 0
Γιουγκοσλαβία - Ελλάδα	: 7 - 0
Ελλάδα - Βουλγαρία	: 0 - 7

Και τότε που μετρούσαν νίκες αθλητών η κατανομή ήταν η εξής :

	Νίκες Αθλητών	Θέση
Τουρκία	9	4η
Ρουμανία	20	1η
Γιουγκοσλαβία	20	2η
Ελλάδα	0	5η
Βουλγαρία	16	3η

Σε σύγκριση τώρα με την προ πενταετία Βαλκανιάδα :

1) Τα γενικά και ειδικά αποτελέσματα δείχνουν ότι παραμένουμε αμετανόητα ...πέμπτοι.

2) Οι συμμετοχές αθλητών δείχνουν :
α. Στη Βαλκανιάδα του '79 (δεν είχε εφηβικό) συμμετείχαμε με δώδεκα αθλητές, τους : Δαλέζιο, Τσαγκαλίδη Ε., Χεκίμογλου, Τσαγκαλίδη Δ., Υφαντίδη, Τορτοπίδη (εξωτερικού), Καπαρό, Μπαρμπαρούση, Σιώπη (εξωτερικού), Γεωργιάδη (εξωτερικού), Λινό, Σαμπρή.

Στη φετινή Βαλκανιάδα συμμετείχαμε με επτά αθλητές (στους άνδρες), τους : Γάκη, Τσαγκαλίδη Ε. (στρατιώτης-αποπόνητος), Μπάμπουλα (εξωτερικού-στρατιώτης-αποπόνητος), Πίγγο, Νίκα, Καπαρό, Ρήγο, Γεωργιάδη (αποπόνητος), Σιώπη (αποπόνητος). Οι Τσαγκαλίδης και Ρήγος στην ίδια κατηγορία με τους Μπάμπουλα και Καπαρό δεν πρόσθεσαν τίποτα σε συμμετοχή.

Μετά πάροδο πέντε χρόνων παρατηρούμε ότι δεν έχουμε αθλητές για αγώνες, ενώ είχαμε. Άρα κάποιιοι χάλασαν το άθλημα.

Από τους Βαλκανικούς του 1979 ήταν διοίκηση στην Τεχνική Επιτροπή του ΣΕΓΑΣ οι κύριοι : Αναγνωστάκης, Γεωργόπουλος (για μικρό διάστημα), Βουτσάρας, Κλουβάτος, Χριστοφίδης (για μικρό διάστημα), Τσάπελας, Ρούσκας, Βακατάσης, Χούντρας (για μικρό διάστημα), Βλάτσας, Κατσιάρης.

Ερωτώ όλους αυτούς τους κυρίους και μαζί και το νέο Διοικητικό Συμβούλιο (το παλιό απέδειξε το ενδιαφέρον του) του ΣΕΓΑΣ και τη Γενική Γραμματεία Αθλητισμού :

Είσαστε ευχαριστημένοι, περήφανοι, ...ευτυχημένοι; Ποιό απ' όλα; Ή και όλα μαζί;

β. Εξετάζοντας και συγκρίνοντας τα φύλλα αγώνων των δυο Βαλκανιάδων παρατηρούμε :

Η Βουλγαρία εμφανίστηκε με οκτώ τελείως νέους αθλητές στους άνδρες και με επτά στους έφηβους.

Η Γιουγκοσλαβία εμφανίστηκε με 6 νέους αθλητές στους άνδρες, 2 που είχαν πάρει μέρος στη Βαλκανιάδα του '79 και επτά στους έφηβους.

Η Ελλάδα εμφανίστηκε με 4 νέους αθλητές, 3 παλιούς (εκ των οποίων οι δυο σχεδόν έχουν αποσυρθεί) και με 4 στους έφηβους.

Η Ρουμανία εμφανίστηκε με 6 νέους αθλητές και 2 παλιούς στους άνδρες και 7 στους έφηβους.

Τέλος, η Τουρκία εμφανίστηκε με πλήρως ανανεωμένη ομάδα 8 ανδρών και 7 εφήβων.

Παρατηρούμε πως σ' αυτά τα πέντε χρόνια (79 έως 84) όλες οι χώρες έχουν σαν σύνολο ανανεώσει τις ομάδες τους και έχουν αναπτύξει και το εφηβικό τζούντο. Εμείς υστερούμε! (ή όχι;)

Φυσικά δεν μιλάμε για την ποιότητα των αθλητών. Στο σύνολο οι Έλληνες αθλητές έχαναν τους αγώνες τους με μηδέν βαθμούς. Στους 40 αγώνες που έπαιξαν, έχασαν 31 αγώνες με μηδέν, νίκησαν σε 6 αγώνες και πήραν και 3 νίκες από ποινή του αντιπαλου.

Σ' αυτό το σημείο θα ήθελα να τονίσω πως ενώ στο ατομικό η εμφάνιση των αθλητών μας ήταν απογοητευτική, στο ομαδικό οι πέντε της ομάδας ήταν ΗΡΩΙΚΟΙ και μόνο επειδή έπαιξαν (από πριν χαμένοι). Ήταν οι Μπουντάκης, Μπάμπουλας και Τσαγκαλίδης (στα 65), Πίγγος και Ρήγος.

Ο ΠΡΟΦΗΤΗΣ.

Όλα αυτά που συνέβησαν, ο Θύμιος Περισίδης, καλή του ώρα, τα είχε προβλέψει αυτά τα 7 χρόνια που το τζούντο διοικείται από τον ΣΕΓΑΣ, αλλά κανείς δεν τον άκουγε. Όλα τα λάθη της διοίκησης έχουν προβλεφτεί και γραφτεί κατά καιρούς στο ΔΥΝΑΜΙΚΟ, αλλά ο κ. Αναγνωστάκης και η Τεχνική Επιτροπή διοικούσαν κατά τη φαντασία τους. Το μόνο που έλεγαν ήταν πως το ΔΥΝΑΜΙΚΟ τους "έβριζε" για να μειώσουν την προσωπικότητά του. Οι Βαλκανικοί Αγώνες Τζούντο 1984 είναι μια οδυνηρή και απραγματοποίητη απόδειξη πως το ΔΥΝΑΜΙΚΟ ΕΧΕΙ ΠΑΝΤΑ ΔΙΚΙΟ.

Θύμιος Περισίδης
Κριτικός Τζούντο

Αυτά δημοσιεύσαμε τον Μάιο του '84.

Από τότε, το Τζούντο λειτούργησε υποτονικά και μέτρια σε κάθε του εκδήλωση. Ξαφνικά, τα μέλη της Τεχνικής Επιτροπής του έγιναν "δημοκρατικότερα". Οι θέσεις και η νοοτροπία άλλαξαν. Εκλογές πλησιάζουν, βλέπετε! Αλλά, πίσω από τη φιλική συμπεριφορά είχαν αρχίσει να δημιουργούνται οι διασυνδέσεις για την οργανωμένη αντιμετώπιση των εκλογών.

Και, ήρθε ο ΜΑΡ-85 και πήγαμε και στους Βαλκανικούς στην Κωνσταντινούπολη. Στο ΔΥΝΑΜΙΚΟ ΜΑΡ-85 κάλυψα τους αγώνες και έκλεισα το άρθρο με τις επόμενες λυπηρές διαπιστώσεις και το ακόμοιο λυπηρό γεγονός.

ΚΡΙΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ
ΚΑΥΤΑ ΚΑΙ ΜΗ ΚΑΥΤΑ!

Για άλλη μια φορά πήραμε μέρος σε Βαλκανικούς Αγώνες Τζούντο, στους 11ους.

Για την ιστορία, θυμίζουμε ότι οι Βαλκανικοί Τζούντο άρχισαν το 1975 στην Κων/πολη. Η Ελλάδα "μπήκε" σ' αυτούς τους αγώνες από το 1979, που έγιναν και στην Αθήνα. Τότε είχαμε πάρει μια 3η θέση με τον Σιώπη που είχε σπάσει το χέρι του. Τότε επίσης δεν είχαμε πάρει μέρος στο ομαδικό (δεν είχαμε αθλητές). Τα μετάλλια τότε (1979) είχαν κατανομηθεί ως εξής (μόνον για αγώνες Ανδρών),

	Χρυσά	Αργυρά	Χάλκινα
Γιουγκοσλαβία	3	5	3
Ρουμανία	3	3	4
Βουλγαρία	2	-	5
Τουρκία	-	-	3
Ελλάδα	-	-	1

Από τότε και για όσους Βαλκανικούς γίνονταν εκτός Ελλάδας, όπου δεν μου ήταν εύκολο να παρακολουθήσω ώστε να πληροφορήσω το κοινό του Τζούντο, τα αποτελέσματα των αγώνων αυτών "μου κρυβόταν" από τους αρμόδιους για να μην ασκήσω τη κριτική μου στην απόδοση της διοίκησής τους. (Αν μου πούνε πως ήταν προσιτά για οποιονδήποτε στον ΣΕΓΑΣ, θα τους απαντήσω πως πάντα τα αναζητούσα και τότε τα είχε ο προπονητής, τότε ο αρχηγός αποστολής, τότε ο Αναγνωστάκης στην τσάντα του, τότε δεν τα πήραμε και θα μας τα στείλουν και διάφορα άλλα, με αποτέλεσμα να περνάνε τρεις μήνες και να μπαγιατεύει το γεγονός.

Συνοπτικά αναφέρω, ότι στους αγώνες ανδρών, στα επόμενα του 1979 χρόνια, πήραμε τα αντίστοιχα μετάλλια επί συνόλου ... (;):

Το 1980' ... μηδέν μετάλλια σε 8 Χρ, 8 Αρ, 16 Χα
Το 1981 ένα Χάλκινο σε 8 Χρ, 8 Αρ, 16 Χα.
Το 1982 ... μηδέν μετάλλια σε 8 Χρ, 8 Αρ, 8 Χα
Το 1983 ένα Χάλκινο σε 8 Χρ, 8 Αρ, 8 Χα και
Το 1984 ένα Χάλκινο σε 8 Χρ, 8 Αρ, 8 Χα.

Το 1985, σε αγώνες Ανδρών-Εφήβων-Γυναικών, με συνολικά 24 Χρυσά, 24 Αργυρά και 24 Χάλκινα πήραμε ΔΥΟ ΧΑΛΚΙΝΑ. Και, ας μην ξεχνάμε πως οι Βαλκανικοί Αγώνες είναι το πρώτο ΜΙΚΡΟ σκαλοπάτι πριν από κάθε Ευρωπαϊκή Διοργάνωση.

Θα μας αξίζουν όλοι οι χειρότεροι χαρακτηρισμοί, αν δεν ανοίξουμε τα μάτια μας να δούμε ότι στο άθλημα του τζούντο (οπωσδήποτε και σε άλλα) είμαστε ΑΞΙΟΘΡΗΝΗΤΟΙ.

Δύο διαπιστώσεις μπορούν να γίνουν από αυτά τα οικτρά και οπωσδήποτε αντικειμενικά αποτελέσματα. Ή οι Έλληνες είναι ανίκανοι για Τζούντο ή η διοίκηση της οκτάχρονης Ομοσπονδίας Τζούντο υπό τον ΣΕΓΑΣ είναι από τη βάση της αποτυχημένη.

Δεν υπάρχει αμφιβολία. Κάτι πάει οχτώ χρόνια στραβά. Και τώρα που φτιάχνεται η αυτοκέφαλη Ομοσπονδία Τζούντο, αυτό το κάτι θα ... πάει "στραβότερα"!

Θα με ρωτήσετε: Προφήτης;

Θα σας απαντήσω: Δυστυχώς ΝΑΙ!

Η κατάσταση που βρίσκεται σήμερα το Τζούντο έχει περιγραφεί σε τεύχη του ΔΥΝΑΜΙΚΟΥ πριν πέντε χρόνια.

Αλλά, ποιο είναι το κάτι που πάει στραβά: Να απαντήσω κι εδώ:

Αν ρωτήσετε εμένα "Πώς πήγαμε στους Βαλκανικούς";, θα απαντήσω "Κακά, ψυχρά κι ανάποδα." Αν ρωτήσετε όμως την Τεχνική Επιτροπή Τζούντο, θα πεί "Πήραμε δύο χάλκινα!" Δηλαδή, με έμμεσο τρόπο κάπου λέγεται ένα μεγάλο ψέμα και έτσι καλύπτεται μια κακή κατάσταση. Φυσικά, το ψέμα δεν το λέω εγώ! Συνεπώς, το "κάτι" που πάει στραβά είναι το ότι όχι μόνο δεν διδασκόμαστε από τα λάθη μας, αλλά τα καλύπτουμε κιόλας για μερικές ψωροφιλοδοξίες και μερικούς ψωροτίτλους. Θα επανέλθουμε στο θέμα μετά την ίδρυση της ομοσπονδίας Τζούντο.

Αλλά, εδώ που τα λέμε, μη νομίζετε ότι οι αθλητές είναι Παναγίτσες! Έχει η διοίκηση ακέραιες τις ευθύνες της, αλλά τις έχουν και οι αθλητές.

Και εξηγούμαι: Εσείς οι αθλητές ΔΕΝ είσατε αθλητές ικανοί να αντιπροσωπεύετε μια χώρα! Σκληρά λόγια, αλλά δυστυχώς ...

Πρώτη φορά πήρα μέρος σε αποστολή και είμαι τελειώς απογοητευμένος από πολλούς. Μια άψογη διοίκηση θα είχε άψογους αθλητές στις αποστολές γιατί θα είχε πολλούς και θα διάλεγε αυτούς που αξίζουν και σαν αθλητές, αλλά και σαν προσωπικότητα. Μάλιστα κύριοι (όσοι είστε βέβαια), ο αθλητής που πάει για θέση ή για ρεκόρ δεν είναι κοινός άνθρωπος, είναι μια προσωπικότητα. Το 70% των αθλητών της αποστολής μας ήταν "μαζέματα" και χωρίς την προσωπικότητα και την υπευθυνότητα του ατόμου που κάτι αντιπροσωπεύει και κάτι στοχεύει.

Η άποψή μου για τον αθλητή μιας αποστολής είναι, πως πρέπει να είναι σοβαρός και συγκεντρωμένος στον στόχο του: στη νίκη. Κάθε στιγμή που διανύει η αποστολή, αντιπροσωπεύει τον εαυτό του, που έχει το δικαίωμα να τον δείχνει όπως θέλει, αλλά συγχρόνως αντιπροσωπεύει την οικογένειά του τον προπονητή του, το σύλλογό του, την ομοσπονδία του και την ΠΑΤΡΙΔΑ του, που ΕΧΕΙ ΥΠΟΧΡΕΩΣΗ ΝΑ ΤΑ ΔΕΙΧΝΕΙ ΟΠΩΣ ΠΡΕΠΕΙ. Επιπρόσθετα για το Τζούντο που δεν είναι ούτε σπορ του σαλονιού ούτε άθλημα στίβου, αλλά κρύβει μέσα του όλη τη φιλοσοφία της μάχης σώμα με σώμα, δεν πάμε για τουρισμό ούτε για κοινωνική ζωή ούτε για γνωριμίες ούτε για "φρου-φρου κι αρώματα" ούτε απλώς για ΔΥΟ ΤΡΙΤΕΣ ΘΕΣΕΙΣ ΣΤΑ 72 μετάλλια. Πάμε για να "λυώσουμε" τον αντίπαλο, όποιος κι αν είναι!

Από τους αθλητές της συγκεκριμένης αποστολής μετρημένοι στα δάχτυλα είναι αυτοί που πραγματικά είναι μέσα στο πνεύμα τέτοιων αγώνων από άποψη τεχνικής και υπευθυνότητας (γιατί και τα δύο χρειάζονται απαραίτητα). Επίσης, λίγοι είναι αυτοί που βρίσκονται στα πρόθυρα του "να μάθουν" αυτοί το ρόλο. Οι υπόλοιποι ήταν όλο πλακίτσες, "χαχα-χα και χου-χου-χου", εξυπνάδα της δεκάρας και απειθαρχία και καλό θα ήταν να αντικατασταθούν.

Μετά από όσα είδα σ'αυτή την αποστολή, στην πρώτη ομάδα ανήκουν οι Νίκας, Ρήγος, (θα έλεγα και Σκούταρης, αλλά δεν ενδιαφέρεται ο ίδιος), Χαμογεωργάκης και Κουλιμτζής. Στη δεύτερη, οι Πρασάς (αν αλλάξει μυαλά) και Τσαβίδης, καθώς και οι αθλήτριες Μαρκεσίνη και Σταυριά. Δηλαδή, από τους 21 αθλητές (και ο Βακατάσης μέσα) πέντε ήταν κατάλληλοι και άλλοι τέσσερις μπορούν να γίνουν. Όσοι δεν βλέπετε τα ονόματά σας, μη διαμαρτύρεστε. Είναι η συνέπεια του να μας γράφετε στα παλιά σας τα παπούτσια.

Σ'αυτό το σημείο, ας θίξω και το θέμα του Εθνικού μας προπονητή, Τάσου Γεωργιάδη. Κρίνοντας το από μακριά, όταν πρωτοσυζητήθηκε το θέμα του σαν προπονητή εθνικής, ήμουν από τους πρώτους που το υποστήριξα μέσα στην Τεχνική Επιτροπή. Όλο αυτό τον καιρό όμως έδωσα τις "εξετάσεις" του και απέτυχε παταγωδώς. Με μεγάλη θλίψη αναγνωρίζω, ότι πηγαίναμε για εθνικό προπονητή και δημιουργήσαμε μια "εθνική πληγή". Τελειώς απαράδεκτος! Καιρός να πάψει να τον πληρώνει το Τζούντο.

Θυμίζω, εδώ, ότι το ΔΥΝΑΜΙΚΟ "ταξιδεύει" σε όλους τους αρμόδιους του αθλητισμού και σε όλες τις Βαλκανικές χώρες και σε όλες τις Ευρωπαϊκές. Όσο λοιπόν κρύβουμε τα ελαττώματά μας, τόσο διγογκώνονται. Αν τα βγάλουμε στη φόρα, υπάρχει ελπίδα να τα διορθώσουμε. (Σαν την ώριμη κυρία που βλέπει την κυτταρίτιδά της, όταν θα φορέσει μαγιώ και θα φανούν τα πόδια της, οπότε θυμάται όλες τις σχετικές δίαιτες και γιατροσόφια.)

Και, λίγες στιγμές από μυθιστόρημα, τώρα.

ΕΚΘΕΣΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΣΕΓΑΣ ΕΙΔΙΚΟΥ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΥ ΣΤΗΝ ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΒΑΛΚΑΝΙΚΟΥΣ

Ή

ΣΚΗΝΕΣ ΤΡΟΜΟΥ

ΣΤΟ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟ ΤΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ

Ή

Ο "ΝΙΝΤΖΑ" ΧΤΥΠΗΣΕ ΣΤΙΣ ΤΡΕΙΣ!

Τελευταία νύχτα Κυριακή προς Δευτέρα, στην Κωνσταντινούπολη. Φεύγαμε στις 6 το πρωί. 12:30 μαζέψαμε τις βαλίτσες μας και πέσαμε για ύπνο. Στο δωμάτιό μου κοιμόμασταν τρεις. Ο γιατρός της αποστολής Μιχάλης Λούκας, ο διαιτητής Νίκος Χεκίμογλου και εγώ. Οι δύο κοιμόντουσαν σε ευρωπαϊκά κρεβάτια, ενώ εγώ σε "ινδικό". Το λέω έτσι, για τί ήταν σιδερένιο ράντζο ("τσόντα" στο δίκλινο δωμάτιο) με ανύπαρκτα ελατήρια και με ένα σίδερο στη μέση, που αν ήσουν τριάντα χρόνια φακίρης θα τό βρισκες "μανούλα μοναχή" για βολικό υπνάκο. Σε κάθε άλλη περίπτωση, κοψομεσιαζόσουνα μέχρι τους επόμενους Βαλκανικούς. Με όλη μου την προσομοιωτικότητα, μισή ώρα κοιμόμουνα και μισή ώρα έκανα ... γιόγκα όλες τις νύχτες (και την τελευταία, φυσικά).

Αυτό με "έσωσε". (Παρακολουθείστε και το διάγραμμα.)

Το ΜΠΑΠ ακούστηκε γρήγορα και πνιχτό. Φωςμήκε από την ανοιχτή πόρτα και 3-4 γδούποι ταχύτατο βήματος μέσα στο δωμάτιο. Ο "Νίντζα" είχε "μπουκάρει".

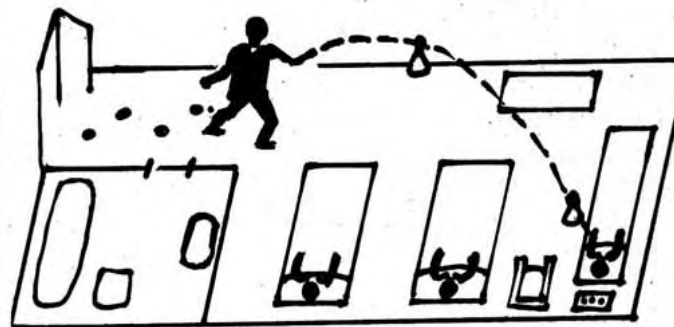
Φαίνεται βρισκόμουνα στο ημίωρο της ... γιόγκα, γιατί με το ΜΠΑΠ άνοιξα τα μάτια και είδα

τη σιλουέτα στα γρήγορα βήματά της. Το φως με εμπόδισε για κλάσμα του δευτερολέπτου, αλλά αμέσως μετά είδα το χέρι του "Νίντζα" να τινάζεται. Αστραπή στο μυαλό μου: ... "ΜΠΟΥΓΕΛΩΜΑ" ... και αντέδρασα. Είναι φοβερό το πόσο γρήγορα μπορεί να ενεργήσει κάποιος έστω και μισοκοιμισμένος. Άρπαξα το πάνω μέρος των κουβερτών με τα δύο χέρια και τα τίνεξα πίσω. Ακριβώς στη διαδρομή συνάντησαν την πρώτη σακούλα με νερό, που είχε τινάξει τη στιγμή που συνήθιζα στο φως και την έσπασαν, βρέχοντας τα γύρω και ρίχνοντας την πίσω. Αμέσως έφτασε και η δεύτερη που με βρήκε όμως οχυρωμένος και έπεσε στις τευτωμένες κουβέρτες και στο πάτωμα μουσκεύοντας τα πάντα. Την ίδια στιγμή ο "Νίντζα" εξαφανίστηκε με δύο πηδήματα μαζί με άλλα βήματα και πνιχτά γέλια!

Όλα αυτά κρατήσανε 1,5 με 2,5 δευτερόλεπτα.

Τι είχε γίνει;

Μερικά παιδάκια της Ελληνικής πάντα αποστολής, για τα οποία τα "παιδικά τους ελαττώματα" έ

χουν γίνει πλέον "τρόπος ζωής", αποφάσισαν να μουγελώσουν για πλάκα κάποιον. Ψάχνοντας για το πιο κατάλληλο, κατέληξαν σε μένα, γιατί τους είχα δηλώσει σε προηγούμενες συζητήσεις της ίδιας μέρας και προηγούμενων πόσο απαράδεκτες θεωρώ τέτοιες πράξεις μεταξύ αθλητών, κυρίως όταν βρίσκονται σε ξένες χώρες αντιπροσωπεύοντας τη χώρα τους. Αφορμή στις προηγούμενες συζητήσεις ήταν το "μπουγέλωμα" του αθλητή Λειβαδά, τη νύχτα της Πέμπτης προς Παρασκευή, ο οποίος με μούσκεμα το κρεβάτι του, κοιμήθηκε όρθιος (σαν άλογο) μετά τους αγώνες του της πρώτης μέρας. Απαράδεκτα πράγματα!

Μια και με "αποφάσισαν" λοιπόν τα "παιδάκια" το σχέδιο προχώρησε στην εκτέλεση. Όρα μὴδὲν ἢ τρίτη μεταμεσονύκτια. Ο "εγκέφαλος" κατὰστροσετο σχέδιο, οι "βοηθητικοί" γέμισαν τις δύο σακούλες και τις έδωσαν στον "εκτελεστή" που πήρε θέση, αφού πρώτα είχε πλήρη περιγραφή της θέσης που κοιμόμουν. Ξεκλείδωσαν αθόρυβα (το κλειδί κάθε πόρτας ξεκλείδωνε όλες τις πόρτες του ορόφου-αυτό θα πει ασφάλεια) και ένας έσπρωξε απότομα και δυνατά την πόρτα. Ο "Αλήτης από κούνια" (και όχι Νίντζα που έγραφα για να μετριάσω την εντύπωση μέχρι τώρα) όρμησε, πέταξε τα νερά και εξαφανίστηκε μαζί με τους ομοίους του. Ήταν τυχερό όμως να είμαι ξύπνιος και να τον δω!

Οι συγκατοικοί Λούκας και Χεκίμογλου ξύπνησαν και ρωτούσαν τι έγινε. Σηκωθήκαμε να μετρήσουμε τις "απώλειες". Η πρώτη σακούλα είχε τινάξει πίσω από το κεφάλι του κρεβατιού μου, βρέ-

χοντας μαξιλάρι και κουβέρτες, και ακριβώς πάνω στη βαλίτσα με τα φωτογραφικά μου, που περιείχε μηχανές και εξαρτήματα αξίας περίπου 200.000 δρχ αλλά ευτυχώς την είχα κλειστή (τις άλλες νύχτες, την είχα ανοιχτή, γιατί φόρτιζα μπαταρίες -τυχερός κι εκεί). Η δεύτερη σακούλα είχε πέσει στο πλάι του κρεβατιού, βρέχοντας την πολυθρόνα και τα ρούχα-παπούτσια του Χεκίμογλου. Φυσικά, η μοκέττα είχε γίνει μούσκεμα. Τινάξαμε τα νερά, συμμαζεuthήκαμε (είχε πάει 4 παρά 15'), αμπαρωθήκαμε και ξανακοιμηθήκαμε (υποτίθεται) με λίγο περισσότερο ... γιόγκα για μένα ως τις 6.

Και, ερχόμαστε τώρα να βγάλουμε συμπεράσματα από αυτό το γεγονός.

Δεν συζητώ άλλη άποψη στο θέμα (παράδειγμα: για δήθεν ψυχολογικά στρες των αθλητών και για ανάγκη να ξεδώσουν αυτά είναι τριχες) παρά μόνο την άποψη ότι όσοι πήραν μέρος σε αυτή την ιστορία είναι "όρθια γαϊδούρια". Εκλέχτηκαν να αντιπροσωπεύσουν την Ομοσπονδία τους και τη χώρα των και έδωσαν τη χειρότερη εντύπωση με τη συμπεριφορά τους, ενεργώντας θρασύτατα κατά άτομο που είναι μέλος της διοίκησης του αθλήματός τους και προσβάλλοντας με υλικές ζημιές το χώρο στον οποίο τους φιλοξένησε η ξένη χώρα.

Φυσικά, θα μπορούσαμε να πούμε "παιδιά είναι δε βαρύνεσαι! Δεν έγινε και τίποτα σπουδαίο!" Διαφωνώ έντονα σ'αυτό και υπογραμμίζω ότι τέτοια εφταναν σ'αυτιά μου και για αποστολές τζούντο περασμένων χρόνων και σε άλλες διοργανώσεις, επειδή όμως ποτέ δεν λήφθηκαν μέτρα, παρέμεινε το "έθιμο" ως σήμερα. Το στοιχείο όμως της πλάκας δεν είναι χαρακτηριστικό του αθλητή που πάει να νικήσει, αλλά του "αθλητή της πλάκας", που υπάγεται στον "ΣΕΓΑΣ της πλάκας" ή υπάγεται σε μια Γενική Γραμματεία Αθλητισμού "της Πλάκας" και, φυσικά, μιας "χώρας της πλάκας".

Αν η προσέγγισή σας αρέσει, πείτε το να γραφτώ στους Μάου-Μάου. Καλύτερα στους όρθιους Κανίβαλους, παρά στα "όρθια γαϊδούρια".

Θύμιος Περισίδης

Υστερόγραφο: Φυσικά, είναι υποχρέωση της Διοίκησης του Τζούντο να βρει τους ενόχους και να τους τιμωρήσει παραδειγματικά, αν συναισθάνεται τις ευθύνες της.

Παρά τις δημοσιεύσεις και τον διασυρμό του αθλήματος από αθλητές, ο αρχηγός της αποστολής Κ. Ρούσκαφ φαίνεται να παρουςίασε όλα ρόδινα κι ωραία ούτε που ανέφερε τίποτα τα μέλη της Τεχνικής Επιτροπής ούτε που ενδιαφέρθηκαν. Καμιά πειθαρχία, κανένα ενδιαφέρον για τη δομή του αθλήματος, για τη συμπεριφορά των αθλητών, για την αντιπροσωπευση της χώρας μας. Μια διαλυμένη κυριολεκτικά διοίκηση, που το μόνο που μπορεί να υποσχεθεί είναι μια ακόμη πιο διαλυμένη Ομοσπονδία.

Τι να σκεφτεί, λοιπόν, κάποιος που αγαπάει το άθλημα; Να μπει στη διοίκηση για να προσφέρει ή να μείνει απ'έξω για να προσφέρει περισσότερα; Με πικρία διαπιστώνει κανείς, ότι σπό μέσα ή απ'έξω ο πόλεμος θα είναι πάνω-κάτω ο ίδιος, γιατί στην ουσία, μια και τα ίδια άτομα που διοικούσαν

θέτουν και υποψηφιότητα και θα εκλεγούν αφού δεν υπάρχουν άλλα, να είμαστε σίγουροι πως πάμε για κατάσταση ίδια, αν όχι χειρότερη από την μέχρι τώρα.

Θέλετε απόδειξη γι' αυτό; Τι θα κάνουν; Θα βγάλουν τις παράτυπες μαύρες ζώνες ή θα σας ρωτήσουν για να πάρουν κι άλλες; Θα σας ενημερώσουν, για ό,τι πραγματικά συμβαίνει; Σίγουρα όχι. Θα αφήσουν ανοιχτή την Ομοσπονδία στη δημοσιότητα; Πολύ αμφιβάλλω! Θα λύσουν τα προβλήματα που δεν έλυσαν ΟΚΤΩ ΧΡΟΝΙΑ και, πού είναι: αίθουσες-σύλλογοι, τατάμι-τζουντόκι, διαιτητές, αθλητές, οργάνωση, ΠΡΟΠΟΝΗΤΕΣ, κανονισμοί, μαύρες ζώνες, διπλώματα, εθνική ομάδα και άλλα; Απαντήστε εσείς!

Ας δούμε τώρα το θέμα από μια τελείως διαφορετική άποψη. Ας υποθέσουμε, ότι θεωρούμε τελείως ακατάλληλους όλους όσους διοίκησαν το Τζούντο ως τώρα και στρεφόμεστε να ψηφίσουμε άλλους. Το ερώτημα είναι, ΠΟΙΟΥΣ;

Πραγματικά και πρακτικά, είτε αυτοί εξασφάλισαν να αντιπροσωπεύουν συλλόγους είτε δεν ενδιαφέρθηκαν άλλοι είτε είναι οι μόνοι που θυσιάζουν το χρόνο τους για το τζούντο, το αποτέλεσμα είναι πως σε αυτές τουλάχιστον τις εκλογές δεν υπάρχουν ΔΕΚΑ ΑΛΛΟΙ. Έτσι, το Τζούντο θα έχει μοιραία την ίδια διοίκηση που είχε ως τώρα.

Μια μόνη λύση μας απομένει: Ο ΦΟΒΕΡΟΣ ΕΛΕΓΧΟΣ. Τι κάνουν και γιατί το κάνουν. Και κυρίως η απαίτηση για πλήρη ενημέρωση και δημοσιότητα στο κάθε θέμα του Τζούντο. Με βλέπετε να επιμένω σ'

αυτό. Βέβαια και επιμένω. Ένα νέο, μια είδηση, μια επιστολή, κάποια διαδικασία να μην γνωστοποιηθεί από τη διοίκηση του Τζούντο στους ενδιαφερόμενους προκύπτουν οικονομικά και άλλα ωφέλη. Το έχω ξαναπεί το θέμα. Θέλετε παράδειγμα; Πολλά όχι ένα!

Ας δούμε ένα. Τα τιμητικά νταν σε τι διαφέρουν από τα αγωνιστικά; Θα πρέπει ένας που παίρνει 1ο και 2ο νταν με αγώνες και εξετάσεις να μπορεί να κάνει τον προπονητή για τα ελληνικά δε δωμένα, ενώ ένας με 1ο, 2ο, 3ο και 4ο νταν τιμητικά (τύπου "καρέκλας") ΝΑ ΜΗΝ ΜΠΟΡΕΙ.

Άλλο ένα παράδειγμα: Κάποτε η Γ.Γ.Αθλητισμού ζήτησε από τον ΣΕΓΑΣ ένα κατάλογο των όσων είχαν εμπειρία στη διδασκαλία του Τζούντο. Δηλαδή, ζήτησε ένα κατάλογο των "εμπειρικών προπονητών". Κάποια ονόματα που είχαν 2-3 τιμητικά νταν μπήκαν σ' αυτόν τον κατάλογο, ενώ άλλα με 1-2 αγωνιστικά νταν δεν μπήκαν. Αυτό σημαίνει πως τα πρώτα ανοίγουν Γυμναστήριο με άδεια της Γ.Γ.Αθλητισμού, ενώ τα δεύτερα θα έχουν γυμναστή στο σβέρκο! Πώς σας φαίνεται!

Και άλλα πολλά που δεν βάζει το μυαλό σας. Καλό κουράγιο λοιπόν στη νέα διοίκηση, όποια κι αν είναι. Στα υπόψη όμως πως το ΔΥΝΑΜΙΚΟ θα είναι πάντα ανεξάρτητο στο πλευρό της για βοήθεια, αλλά και για έλεγχο.

Και, ας μην ξεχνάμε: Οι Κυβερνήσεις αλλάζουν το ΔΥΝΑΜΙΚΟ μένει!

Με πικρία και απογοήτευση,
Θύμιος Περισίδης

ΕΝΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ ΣΤΟ ΤΖΟΥΝΤΟ

Από τον Μίκυ Φιτζέραλντ, Καναδό, 3 νταν Κόντοκαν
ΦΩΤΟ: Άρθουρ Τάνσεϊ 4 νταν Κόντοκαν

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΜΕ ΤΟΝ ΚΟΤΑΝΙ ΣΕΝΣΕΪ

Κατά την επίσημη τελετή έναρξης του καινούργιου Κόντοκαν, στις 27 Απριλίου 1984, απονεμήθηκε το 10ο νταν στον κ. Σουμιγιούκι Κοτάνι. Ο κ. Κοτάνι είναι ο μοναδικός εν ζωή τζουντόκα που έχει φτάσει στην ανώτατη βαθμίδα τζούντο.

Στις 29 Σεπτεμβρίου είχα την ευχάριστη να του πάρω μια 90λεπτη συνέντευξη.

Φ: Σενσέι Κοτάνι, συγχαρητήρια για το 10ο νταν σας.

Κ: Σας ευχαριστώ πολύ. Είμαι πολύ ευτυχισμένος.

ΕΡ: Σενσέι, πού και πότε γεννηθήκατε;

ΑΠ: Γεννήθηκα στην επαρχία Χυόγκο, στις 3 Αυγούστου του 1903. Αργότερα, μετακόμισα στην πόλη Κόμπε, όπου φοίτησα στο γυμνάσιο.

ΕΡ: Και, πότε ήρθατε στο Τόκιο;

ΑΠ: Στο Τόκιο ήρθα μετά την αποφοίτησή μου από το Γυμνάσιο, όπου μπήκα στο ΓΚΑΚΚΟ ΣΙΧΑΝ ΚΟΤΟ, του Τόκιο (Πανεπιστήμιο Τσουκούμπα).

ΕΡ: Πότε και γιατί ξεκινήσατε τζούντο;

ΑΠ: Ξεκίνησα τζούντο σε ηλικία 14 ετών. Ήταν υποχρεωτικό μάθημα στο σχολείο και όλοι έπρεπε να παρακολουθήσουν είτε τζούντο είτε κέντο. Ο λόγος για τον οποίο διάλεξα το τζούντο ήταν, ότι στο Δημοτικό ήμουνα πολύ καλός στο σούμο. Πραγματικά κάποτε νίκησα 30 μαθητές στη σειρά. Θυμάμαι, πως η μητέρα μου θύμωνε, όταν μετά την εξάσκηση στο σούμο γύριζα στο σπίτι με τρύπια ρούχα! Έπρεπε κάθε φορά να τα μπαλώνει.

ΕΡ: Σενσέι, στα νιάτα σας πόσες φορές και πόσο συχνά κάνατε προπονήσεις;

ΑΠ: Κάναμε δύο ώρες την ημέρα, αλλά φυσικά στην διάρκεια των θερινών και χειμερινών προπονητικών περιόδων έπρεπε να ξεθεύουμε περισσότερες ώρες.

ΕΡ: Πού κάνατε τζούντο;

ΑΠ: Κυρίως στο Πανεπιστήμιο. Μερικές φορές και στο Κόντοκαν ή σε άλλα Πανεπιστήμια για παράδειγμα, στις Βασέντα, στου Κέιο ή στου Τόκιο.

ΕΡ: Ασχολιόσασταν και με άλλα αθλήματα παράλληλα με το τζούντο;

ΑΠ: Ναι, με πολλά. Αυτό που διασκέδαζε περισσότερο ήταν το ράγκμπυ. Έκανα κωπηλασία και ήμουνα καλός σπρίντερ (100/200). Έκανα επίσης Αϊκίντο. Μια και το έφερε η κουβέντα, δάσκαλός μου ήταν ο κ. Ουεσίμπα, που πέθανε μερικά χρόνια πριν. Πήρα το "ΜΕΝΚΥΟ ΚΑΙΝΤΕΝ" (άδεια διδασκάλου) για τις σπουδές μου στο Αϊκίντο.

ΕΡ: Φαίνεται, πως ήσασταν ταλέντο στα σπορ.

ΑΠ: Ναι, νομίζω πως ήμουνα.

ΕΡ: Μέσα από την καριέρα σας στο τζούντο, υπήρξε άλλος σενσέι που σας επηρέασε πολύ;

ΑΠ: Δεν υπάρχει συγκεκριμένα κανείς. Αλλά, εάν επιμένετε, θα σας πω ότι ο Σενσέι Ζίγκορο Κάνο είναι αυτός που με επηρέασε περισσότερο από οποιονδήποτε άλλο, διότι ταξίδεψα μαζί του στην Ευρώπη και τις Η.Π.Α., με σκοπό τη διδασκαλία και προώθηση του τζούντο. Ξόδεψα πολύ καιρό μαζί του. Όσο για

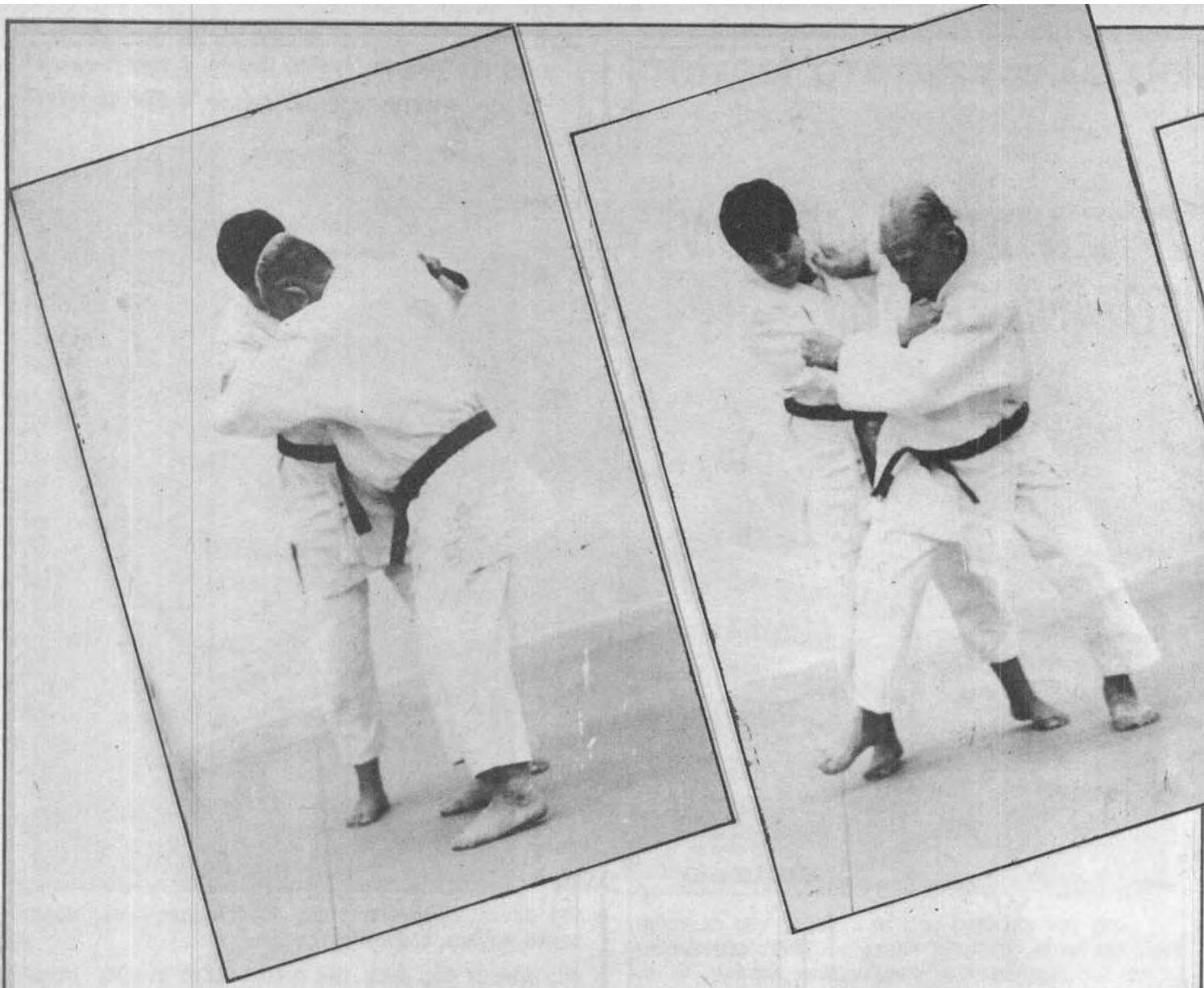
ΝΙΝΤΣΑ, Ο ΑΟΡΑΤΟΣ ΕΚΤΕΛΕΣΤΗΣ

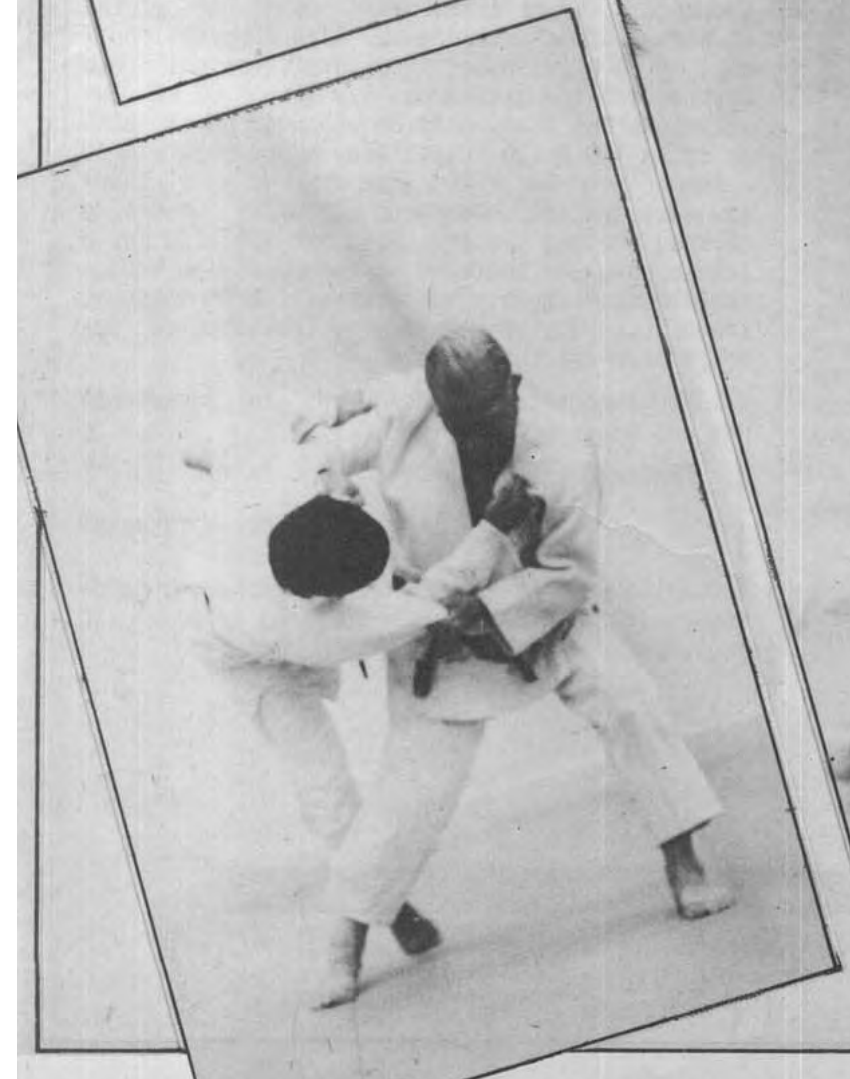
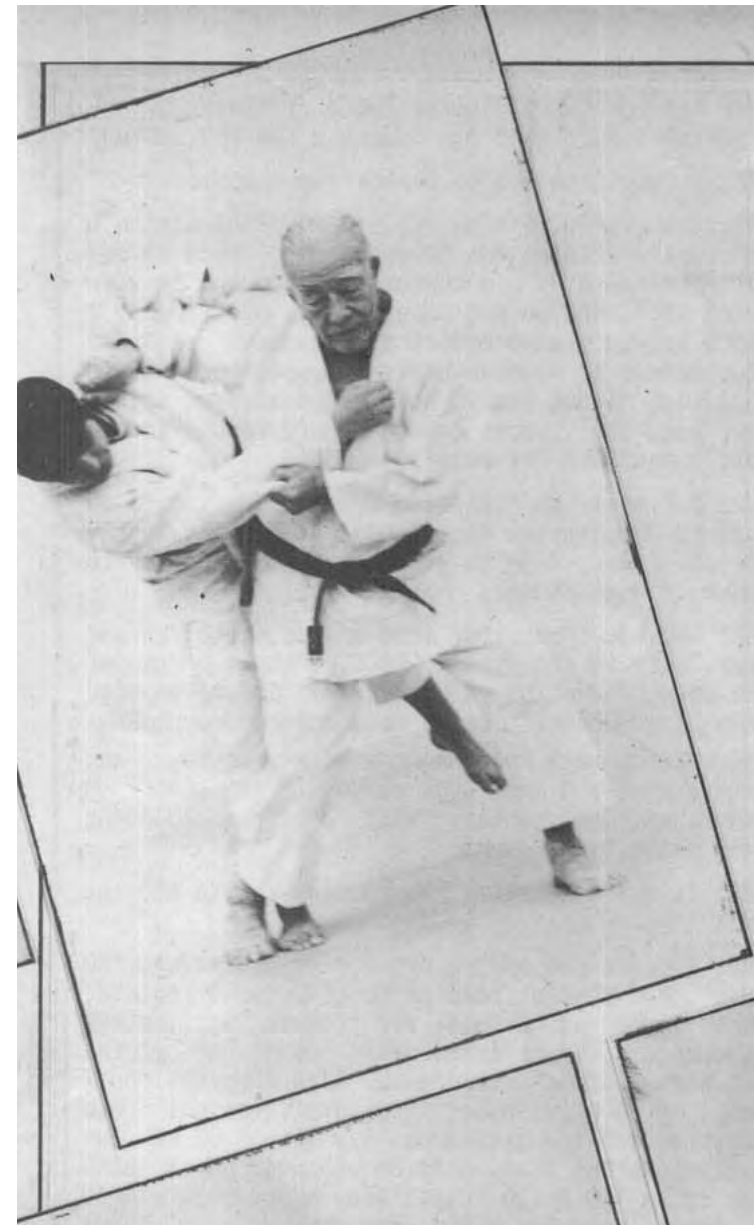
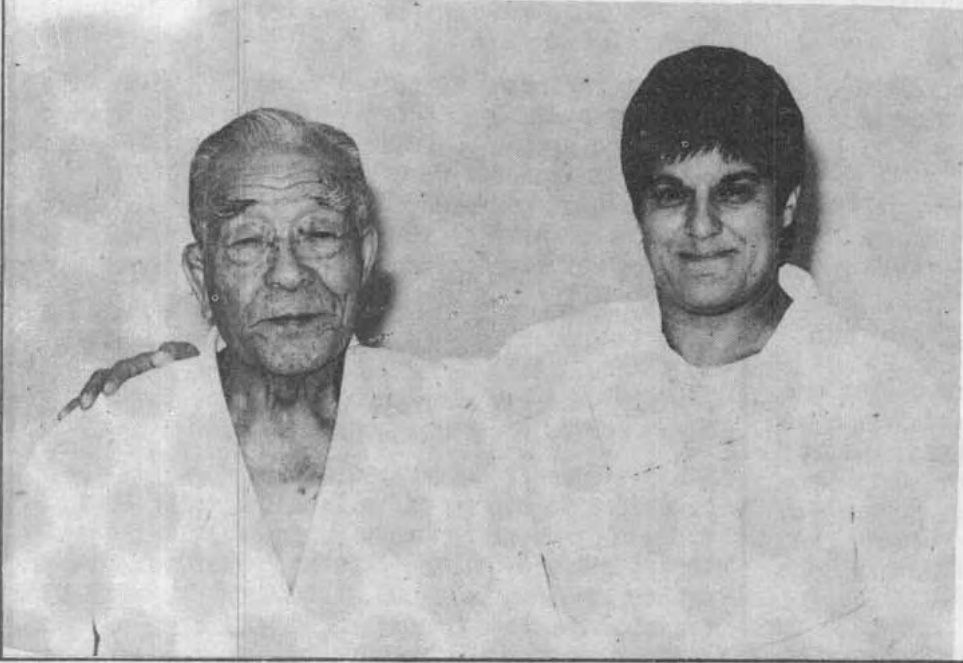
ΕΝΑ ΒΙΒΛΙΟ ΜΟΝΑΔΙΚΟ ΣΤΟ ΕΙΔΟΣ ΤΟΥ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

	Σελ.
Ο Άρθουρ Τάνσεϊ	6
Ο Θύμιος Περισίδης	8
Πρόλογος	11
Κεφάλαιο 1- Οι 50 κορυφαίοι του Νινζούτσου	13
Ο Μασάκι Χατσούμι	13
Ο Γιομίο Νάβα	16
Κεφάλαιο 2- Ιστορική εισαγωγή στο Νινζούτσου	19
Προέλευση και ανάπτυξη	19
Κυριώτερα ιστορικά γεγονότα	25
Βιβλία Νινζούτσου	26
Κεφάλαιο 3- Η οργάνωση των Νιντζα	38
Ιεραρχία και αρμοδιότητες	38
Κεφάλαιο 4- Η εκπαίδευση και οι γνώσεις των Νιντζα	42
Σκληρή εκπαίδευση σε θεωρητικές γνώσεις, αλλά και σε πρακτική εφαρμογή	42
Κεφάλαιο 5- Τα όπλα των Νιντζα	62
Όπλα της εποχής αλλά και ειδικές επινοήσεις	62
Κεφάλαιο 6- Μερικές μέθοδοι εκπαίδευσης και τεχνικές μάχης των Νιντζα	89
Τεχνικές άοπλης μάχης	89
Τεχνικές μάχης με όπλα	95
Κεφάλαιο 7- Στρατηγική, Τακτική, Διαφυγές	105
A- Εισχωρήσεις	105
B- Κατασκοπία	110
F- Διαφυγές	110
Αποσπάσματα από το 13ο Κεφάλαιο του περιφημου βιβλίου του Σουν Τσου «Η τέχνη του Πολέμου»	
Η χρησιμοποίηση των Μυστικών Πρακτόρων	114
Κεφάλαιο 8- Οι πιο γνωστές ιστορίες για τα κατορθώματα των Νιντζα	121
Οι 47 Σαμουράι	121
Ο νάνος Ουκιρούνε Τζινάι	126
Ο περίφημος Σακούκε Σαρουτάμπι	127
Η αυτοκτονία του Νιντζα	129
Η κινεζική περγαμνή	130
Ο μικρός Νιντζα	131
Κεφάλαιο 9- Το σημερινό Νινζούτσου και η πρακτική του χρησιμότητα	134
Η εκπαίδευση σήμερα	134
Η διάσωση της τέχνης	141

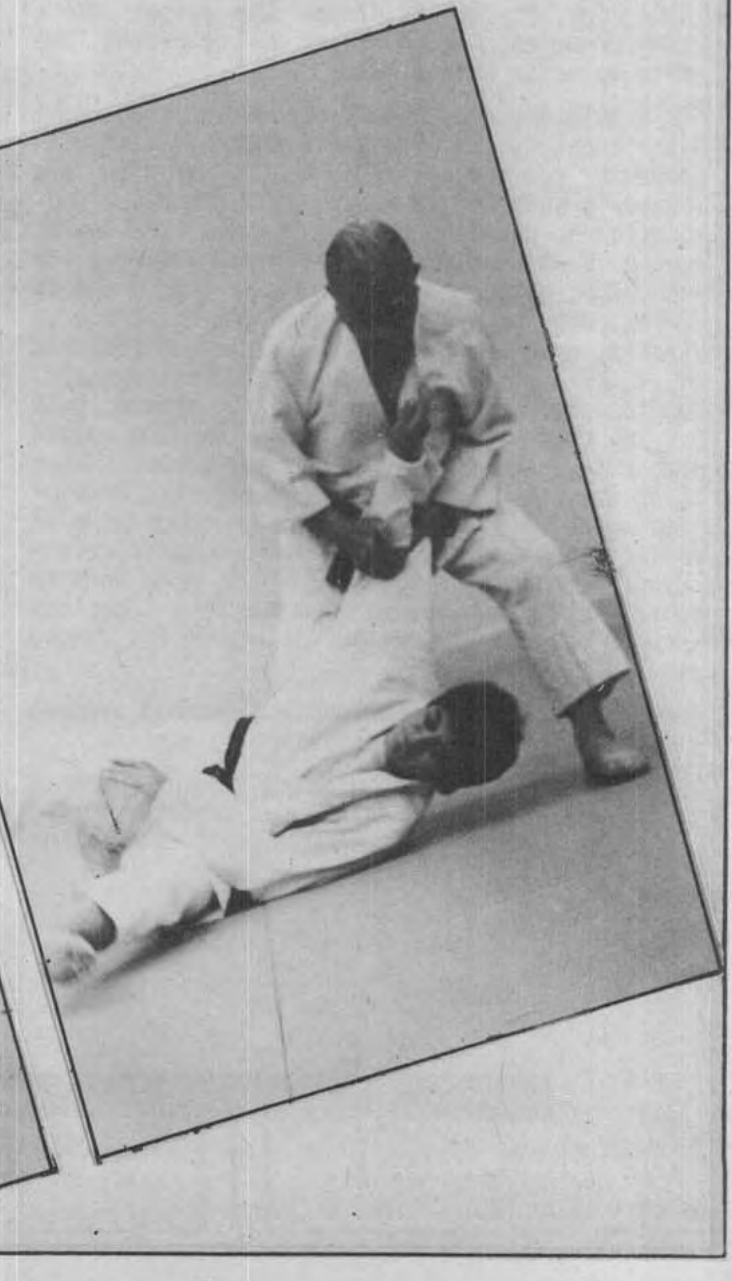
Στις φωτογραφίες ο δάσκαλος Κοτάνι και η Αγγλίδα εκπαιδευτριά τζούντο Μαργκότ Σάθειν, 5 νταν Κόντοκαν.

το θέμα της εξάσκησης, έχω εξασκηθεί με όλους. Όταν ήθελα να μάθω Ουτσιμάτα, πήγα και προπονήθηκα με κάποιο σενσέι, που είχε ειδικευτεί στο Ουτσιμάτα. Το ίδιο συνέβηκε και με το Σεϊνάνγκε, το Τάι Οτόσι, το Νεβάζα. Έχω εξασκηθεί με ένα σωρό δασκάλους.

ΕΡ: Υπήρξε κανείς, που να συμπαθήσατε ιδιαίτερα;
 ΑΠ: Όχι.

ΕΡ: Σενσέι, ποιες είναι οι αγαπημένες σας τεχνικές;
 ΑΠ: Οι τεχνικές που προτιμώ είναι οι: Σεϊνάνγκε (Τε Βάζα-τεχνικές χεριών), Τάι Οτόσι (Τε Βάζα), Χαράι Γκόσι (Κόσι Βάζα-τεχνικές γοφών) και Κοστογκάρι (Άσι Βάζα-τεχνικές ποδιών).

ΕΡ: Σενσέι, στη δεκαετία του '50 πολλοί τριαντάρηδες κατέβαιναν σε αγώνες. Σήμερα, στο τζούντο η πλειοψηφία των τζουντόκα αποσύρονται, ενώ διανύουν τη δεύτερη δεκαετία τους ή τις αρχές της τρίτης. Τι έχετε να πείτε γι' αυτό;

ΑΠ: Τον παλιό καιρό, οι αγώνες χωρίζονταν σε κατηγορίες ηλικίας όχι βάρους. Κατεβαίναμε σε αγώνες και στα τριάντα και στα σαράντα μας. Νομίζω, ότι σήμερα ακόμη και οι εικοσάρηδες έχουν αρχίσει να βαριούνται. Για μένα, ακόμη και όσοι είναι 40 χρονών είναι ακόμη παιδιά ή μωρά. Έπαιρνα μέρος σε αγώνες όταν ήμουν 40, αλλά λόγω του πολέμου δεν μπορούσαμε να ασχοληθούμε με το τζούντο. Δεν είχαμε μέρος. Δεν είχαμε τατάμι. Δεν υπήρχε φαγητό, αλλιώς θα συνέχιζα.

ΕΡ: Σενσέι, είχατε "Αχίλλεια" σημεία;

ΑΠ: Μμ Ίσως το χαμηλό μου ύψος.

ΕΡ: Έχετε χόμπυ;

ΑΠ: Δεν ξέρω αν μπορεί αυτό να θεωρηθεί χόμπυ, αλλά μου αρέσει να βλέπω σούμο και μπέζζμπωλ στη τηλεόραση. Μου αρέσει το σούμο γιατί οι γύροι είναι πολύ σύντομοι.

ΕΡ: Άκουσα, ότι το '32 είχατε πάρει μέρος στους Ολυμπιακούς του Λος Άντζελες σαν παλαιστής. Μπορείτε να πείτε κάτι σ' αυτό;

ΑΠ: Η παλη δεν ήταν πολύ διαδεδομένη στην Ιαπωνία την εποχή εκείνη. Ήμουν στο Λος Άντζελες, διδάσκοντας εδώ και κει τζούντο. Που και που, μου δινόταν η ευκαιρία να παλεύω με Αμερικανούς παλαιστές και μπορούσα να τους νικήσω. Έτσι, η Ιαπωνική Ένωση του Λος Άντζελες μου πρότεινε να πάρω μέρος στους Ολυμπιακούς με τη σημαία της Ιαπωνίας, πρόταση στην οποία απάντησα "μόνο εάν επιτρέψει η Ιαπωνική Αθλητική Ένωση". Οι μαθητές μου τζούντο στην Ιαπωνία συμμετείχαν κι εκείνοι. Εγώ ίσως ήμουν ο δυνατότερος, αλλά, έχοντας ξοδέψει χρόνια στις Η.Π.Α., αποφάσισα να πάρω μέρος στις κατηγορίες Μεσαίων και Βαρέων Βαρών. Άλλος λόγος ήταν, ότι δεν υπήρχαν Ιάπωνες στις κατηγορίες αυτές. Στην κατηγορία Μεσαίων Βαρών ήρθα τέταρτος ή πέμπτος. Σε μια από τις ελαφρότερες κατηγορίες, ο μαθητής μου στις Η.Π.Α. ήρθε πρώτος-φυσικά, ήμουν πιο δυνατός από εκείνον. Είμαι σίγουρος, ότι αν είχα κατέβει σε εκείνη την κατηγορία θα είχα νικήσει.

ΕΡ: Σενσέι, νομίζετε ότι υπάρχει διαφορά ανάμεσα στο προπολεμικό και το μεταπολεμικό τζούντο;

ΑΠ: Όχι, δεν νομίζω ότι υπάρχει διαφορά. Αυτή τη χρονιά το τζούντο γιορτάζει μια εκατοταετηρίδα από τη γέννησή του. Το τζούντο αυτό καθ' εαυτό

δεν έχει αλλάξει, αλλά οι "Βάζα" (τεχνικές) έχουν εξελιχθεί πολύ στη διάρκεια των 100 χρόνων.

ΕΡ: Τι νομίζετε για το μέλλον του τζούντο;

ΑΠ: Δεν νομίζω, ότι το τζούντο θα αλλάξει τόσο απότομα. Όπως είπα και προηγουμένως, "αυτό το χρόνο συμπληρώνεται μια εκατοταετηρίδα από τη γέννησή του", πράγμα που σημαίνει ότι απαιτήθηκαν εκατό χρόνια για να φτάσει στο σημερινό επίπεδο. Χρειάστηκε να προπονούμαστε 10 φορές σκληρότερα από τους άλλους για να καλυτερεύσουμε τις τεχνικές μας. Δεν γίνεσαι δυνατός χωρίς κόπους και χωρίς προσπάθεια δεν υπάρχει πρόοδος.

ΕΡ: Ο Γιασουχίρο Γιαμάσιτα έχει κερδίσει οχτώ φορές το Πανιαπωνικό Πρωτάθλημα, οχτώ φορές στην σειρά. Γιατί, κατά τη γνώμη σας είναι τόσο επιτυχημένος πρωταθλητής;

ΑΠ: Φυσικά, εξασκείται πολύ σκληρά, αλλά επίσης έχει κάτι το εξαιρετικό. Απ' ό,τι ξέρω, ο Γιαμάσιτα δεν πίνει μέχρι να μεθύσει και δεν τριγυρνάει έξω με γυναίκες. Είναι πολύ σοβαρός σαν αθλητής. Είναι πολύ καλός προς τους γονείς του και την οικογένειά του. Όταν οι γονείς του λένε να κάνει κάτι, πάντα λέει "ναι". Η δύναμη βούλησής του είναι πολύ ισχυρή.

ΕΡ: Τι έχετε να πείτε για το τζούντο στο εξωτερικό;

ΑΠ: Υπάρχει ένα άθλημα στη Ρωσία, που λέγεται "Σάμπο", που μοιάζει πολύ με το τζούντο. Οι παίκτες του "Σάμπο" είναι καλοί στο τζούντο. Σε γενικές γραμμές, οι ξένοι έχουν πολλή δύναμη στα χέρια. Επιπλέον, είναι μεγαλόσωμοι. Αυτό όμως δεν σημαίνει, ότι ο μεγαλόσωμος τζουντόκα είναι και πιο δυνατός από τον μικρόσωμο. Έχω ύψος 1,62 και ζυγίζω μόλις 65 κιλά, αλλά θα μπορούσα να τα βάλω με άτομα 100 ή 120 κιλών. Όταν ήμουν γύρω στα 30 ο Σενσέι Κάνο και εγώ πήγαμε στη Γερμανία. Υπήρχαν εκεί αρκετοί σωματώδεις τζουντόκα, μερικοί από τους οποίους ζύγιζαν πάνω από 100 κιλά και ο Σενσέι Κάνο μου πρότεινε να χρησιμοποιήσω διαφορετικές τεχνικές για τον καθένα. Για παράδειγμα, έκανα Σίμε Βάζα σε κάποιον και Σεοϊνάγκε σε κάποιον άλλο και τους νίκησα.

Φ: Σας ευχαριστώ πάρα πολύ για τη συνέντευξη που μας παραχωρήσατε.

Κ: Παρακαλώ. Είσαστε πάντα ευπρόσδεκτος.

MIKY FITZGERALD

Η γυναίκα μου, Ναόμι, φάνηκε πολύ χρήσιμη, εφ' όσον έκανε τη μετάφραση στη διάρκεια αυτής της συνέντευξης.

Ο Ο-ΣΕΝΣΕ-Ι· (ΜΕΓΑΛΟΣ ΔΑΣΚΑΛΟΣ) ΤΟΥ Α-Ι·ΚΙΝΤΟ

ΜΟΡΙΧΕ-Ι· ΟΥΕΣΙΜΠΑ

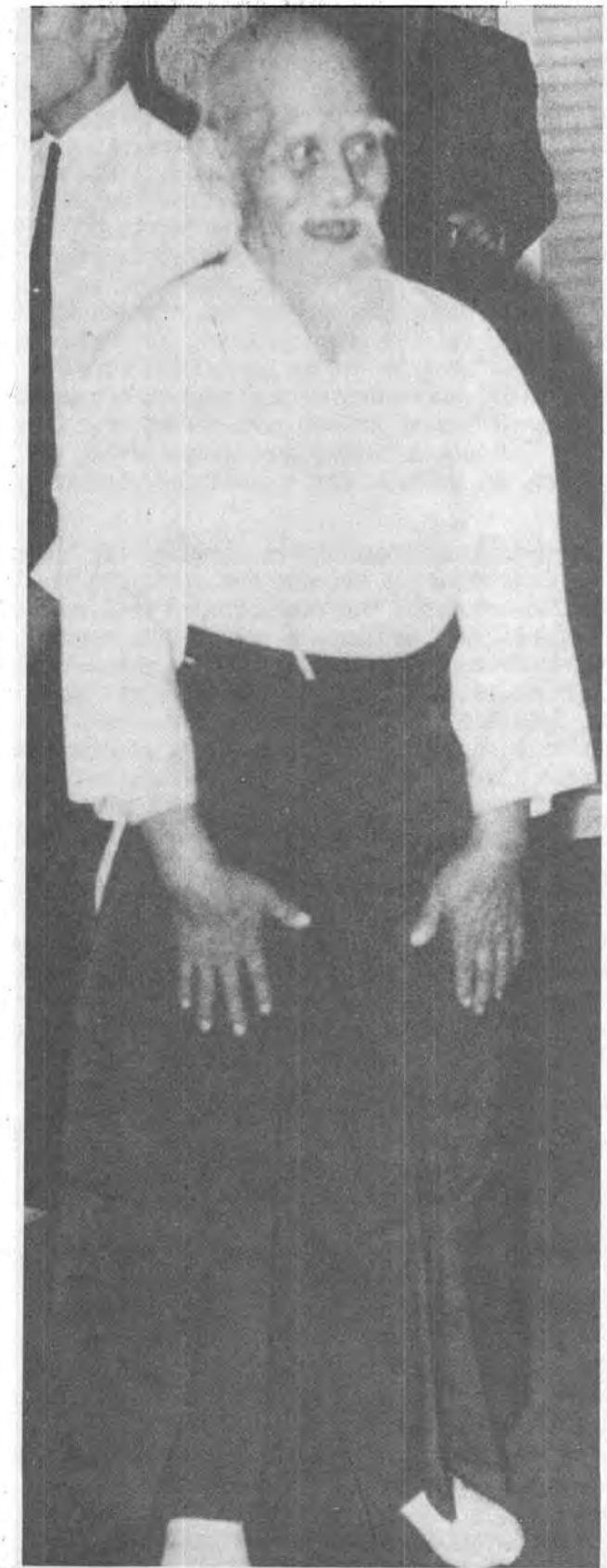
Ο Ουεσίμπα, μαζί με τον Τζιγκορο Κάνο (εμπνευστή του Τζούντο) και τον Γκίτσιν Φουνακόσι (ιδρυτή του Καράτε Στόκταν), αποτελούν την Τριανδρία των συγχρόνων μαχητικών τεχνών. Ο θάνατός του το '69 έθεσε τέλος σε μια εποχή.

Κάποιος δάσκαλος του σοτζούτσου (της τέχνης του δόρατος), ο Μασατόμο Νάντζιο, κατέφυγε κάποτε στο ναό Κέντσο για να μελετήσει Ζεν. Κάποια μέρα του δόθηκε η ευκαιρία να συζητήσει με τον ιερέα του ναού, επίσης ειδικό στο δόρου, για τις μαχητικές τέχνες. Στη διάρκεια της συζήτησης, ο Νάντζιο επέδειξε με μεγάλη άνεση τη δεξιοτεχνία του στο όπλο. Ο ιερέας έγνευσε. "Σίγουρα είσαι τεχνίτης στο δόρου", είπε. "Όμως, δεν θα καταφέρεις ποτέ να μνηθείς στα μυστικά της τέχνης, αν δεν καταλάβεις τη μέθοδο να χρησιμοποιείς το όπλο χωρίς όπλο με άδεια χέρια."

Πολύ μικρόσωμος ο Μοριχέι Ουεσίμπα, υπήρξε αναμφισβήτητο άτομο εξαιρετικού κύρους: δάσκαλος πολλών από τις παλιές μαχητικές τέχνες της Ιαπωνικής παράδοσης, ικανός φιλόσοφος και θεολόγος, εμπνευστής του Αϊκίντο. Ίσως όμως πολύ χαρισματικός, για να παραμείνει στη θύμηση όλων απλώς και μόνο σαν ο άνθρωπος που αντιλαμβάνόταν απόλυτα τον τρόπο χρήσης του δόρατος με άδεια χέρια.

Ο μικροσκοπικός άνθρωπος, με τη μακριά αραιή γενειάδα, στον οποίο αναφέρονται όλοι οι αθλητές του αϊκίντο σαν "Ο-Σενσέι" ή "Μεγάλο Δάσκαλο" γεννήθηκε το 1882 σε ένα επαρχιακό χωριό, στα περίχωρα της Οσάκα. Ο πατέρας του ήταν αγρότης, όπως και οι πρόγονοί του για γενεές. Τίποτε δεν τον έκανε να υποψιαστεί, ότι ο γιος του ο Μοριχέι θα γινόταν κάτι διαφορετικό. Όπως ο Τζιγκορο Κάνο, ο δημιουργός του σύγχρονου τζούντο και ο Γκίτσιν Φουνακόσι, ο οποίος διέδωσε το καράτε, ο Μοριχέι ήταν ένα αδύνατο, φιλάσθενο παιδί με βαρύ ιατρικό ιστορικό λόγω των συνεχών πνευμονιών που πάθαινε. Δύο δραματικά περιστατικά κατά την παιδική του ηλικία έπαιξαν ουσιαστικό ρόλο στον μετέπειτα διαχωρισμό του από τη μοίρα των φτωχών αγροτών της επαρχίας Βακαγιαμά. Το πρώτο ήταν η επίσημη είσοδός του στη θρησκεία, όταν άρχισε να μυσταγωγείται στον Βουδδισμό Σινγκόν, στο ναό της περιοχής. Η εσωτεριστική, σχεδόν αλλόκοτη, φιλοσοφία του δόγματος Σινγκόν, με τις τερατόμορφες θεότητες και τις μυστικοπαθείς τελετουργίες, είχε αφήσει στον Μοριχέι. Για το υπόλοιπο της ζωής του ο Ουεσίμπα διατήρησε άσβεστο το ενδιαφέρον του για τη θρησκεία, ένα ενδιαφέρον που επεκτεινόταν στο Σίντο, τον Βουδδισμό και το Χριστιανισμό, εξίσου.

Το δεύτερο γεγονός που επηρέασε τον νεαρό Ουεσίμπα αφορούσε τις πνευματικές αναζητήσεις του σαν κατά κάποιο τρόπο απάντηση στη σωματική του αδυναμία. Μετά από διαμάχη για την πολιτική αυτοδιοίκηση της περιοχής, ένας νταής τραυμάτισε σοβαρότατα τον πατέρα του. Οι φήμες λένε, πως ο

χτυπημένος αγρότης οδήγησε το γιο του στο να μελετάει εξαντλητικά και με πάθος τις μαχητικές τέχνες, για να πάρει εκδίκηση για τον τραυματισμό του πατέρα του. Είτε αληθεύει αυτό είτε όχι, ο κλονισμός από την προσβολή του πατέρα του ήταν μεγάλος. Ήταν αυτός που έσπρωξε το παιδί της επαρχίας στο Τόκυο, το 1898, να μάθει τις αρχές του αόμυνας. Είχε ήδη ξεκινήσει η μακρόχρονη θητεία μιας ιδιοφυΐας στις μαχητικές τέχνες.

Τα τελευταία χρόνια του 19ου αιώνα, ενώ ο κατωπινός ιδρυτής του αϊκίντο στεκόταν έκπληκτος μπροστά στην πρόοδο που είχε σημειώσει, το Τόκυο παράλληλα με την υπόλοιπη Ιαπωνία υφίστατο κρίσιμες αλλαγές. Η κατάλυση του φεουδαρχισμού, είκοσι χρόνια πριν, συνοδεύτηκε από ένα φοβερό ρεύμα εκμοντερνισμού, χωρίς ο εκσυγχρονισμός αυτός να αφήσει ανεπηρέαστες τις παραδοσιακές μαχητικές τέχνες. Στο καινούργιο Κόντοκαν, ένας αθλητής του τζούντο άφησε κατάπληκτους τους κύκλους του τζουτζίτσου, όταν εξουδετέρωσε τους περισσότερους από τους κορυφαίους αθλητές τους, αποδεικνύοντας έτσι την ισχύ των νεωτεριστικών προσθηκών του Κάνο. Στις αίθουσες εξάσκησης των τεχνών η ελαφριά σινιά από μπαμπού και η χρήση όπλων έκαναν προσιτή την ύπαρξη αγώνων, αντικαθιστώντας το ξύλινο μπούκεν και τα μεμονωμένα κάτα. Οι δάσκαλοι αναγκάστηκαν να προσαρμόσουν τις μεθόδους διδασκαλίας τους επίσης, ανοίγοντας τις πόρτες στους κοινούς ανθρώπους και επιτρέποντας την εξάσκηση των μαθητών τους με άλλους διαφορετικών στυλ.

Ο Ουεσίμπα επωφελήθηκε πολύ από την κατάσταση αυτή. Μετά την εγγραφή του στη σχολή του Τοζάβα Τοκουσαμπούρο του τζουτζίτσου τεντζίν σίνγιο, παρακολούθησε μαθήματα χειρισμού του σπαθιού και τεχνικών χωρίς όπλο του περίφημου γιαγκύουσιν-καγκερύου. Οι μαχητικές τέχνες δεν είχαν μέχρι τότε βαθμίδες με ζώνες, όπως συμβαίνει σήμερα. Αντίθετα, οι μαθητές προβιβάζονταν με βάση έναν αριθμό αδειών που ονομάζονταν μένκου, τις οποίες ο Ουεσίμπα απέκτησε και από τις δύο σχολές που παρακολούθησε, μετά από σπουδές δέκα χρόνων. Συγχρόνως, το σώμα του δυνάμωνε ολοένα και περισσότερο. Οι πιο πολλές από τις φωτογραφίες που βλέπουμε έχουν τραβηχτεί όταν ο Μοριχέι διάνυε ήδη την έβδομη δεκαετηρίδα του. Σαν νεαρός, μαθητής του τζουτζίτσου και του κεντζίτσου, ήταν αφύσικα σωματώδης, ακόμη και με τα δεδομένα των Ασιατικών φυλών, ζυγίζοντας περίπου 90 κιλά με παραδόξως αναπτυγμένα μπράτσα και ώμους.

Η εκπαίδευση του Ουεσίμπα στο τζουτζίτσου απότομα διακόπηκε το 1904, λόγω της κήρυξης του Ρώσο-Ιαπωνικού πολέμου. Οι αρχικές φιλοδοξίες του Αυτοκράτορα, που στόχευαν σε παγκόσμια διακυβέρνηση καταλήξαν σε άσχημη διαμάχη. Ο Ουεσίμπα πολέμησε κυρίως κοντά στα σύνορα της Βόρειας Μαντζουρίας. Με τη λήξη του πολέμου, αυτό που άμεινε στον Ουεσίμπα από την πείρα του σαν στρατιώτη ήταν μια σοβαρή περίπτωση εγκεφαλίτιδας. Όταν ξαναγύρισε στον κανονικό του ρυθμό, το δυνατό σώμα του είχε καταπονηθεί φοβερά από την εξάντληση και την αρρώστια. Για αρκετούς μήνες, η εξάσκησή του αρκείτο σε σύντομους περιπάτους. Για μια ακόμη φορά, παρακινούμενος από τη βαθεία θρησκευτική του πίστη, άρχισε να επανακτά τις δυνατότητες του. Οι σύντομοι περίπατοι αντικαταστάθηκαν από τρέξιμο μεγάλων αποστάσεων. Στην ουσία,

στη διάρκεια του θερισμού του ρυζιού, η συνεχής ανάπτυξη του σώματός του γρήγορα άρχισε να αποτελεί πρόβλημα. Ένα μέρος από το θερισμό περιελάμβανε αγώνες, όπου το ρύζι με τη βοήθεια βαριών λίθινων κοπάνων μετατρέπονταν σε πορώδεις στίβες. Οι αγώνες αυτοί άρεσαν ιδιαίτερα στον Ουεσίμπα μέχρι τη στιγμή που του απαγορεύτηκε η συμμετοχή. Ο λόγος; Ο ενθουσιασμός του, σε συνάρτηση με τη φοβερή του ενέργεια, προκαλούσε έλλειψη πέτρινων κοπάνων στην περιοχή.

Ενώ ο Ουεσίμπα ήταν απασχολημένος στην Επαρχία Βακαγιάμα σπάζοντας πέτρινους κόπανους, η χώρα του δοκίμαζε μια ανάπτυξη παρόμοια με το δυτικό επεκτατισμό της Αμερικής. Στο Χοκκάιντο, το βορειότερο νησί της Ιαπωνίας, άρχισε η εγκατάσταση σκαπανέων που κατοικούσαν σε καλύβες ξύλινες, καλλιεργούσαν τα φυτά τους και περνούσαν τις ίδιες δυσκολίες με τους κατοίκους των αγροτικών περιοχών που ζούσαν σε βραχώδεις πλαγιές. Ριψοκίνδυνοι νέοι ενθαρρύνθηκαν από την κυβέρνηση να μετακομίσουν στο Χοκκάιντο, όπου άρχισαν να προετοιμάζουν το έδαφος για την αρχή του εκπολιτισμού. Δεν εκπλήσσει το γεγονός, ότι ο 21χρονος Ουεσίμπα, υγιής τώρα πλέον και φιλόδοξος, ήταν ένας από αυτούς. Άλλος ένας ήταν ένας αδύνατος νεαρός με γυαλιά, που άκουγε στο όνομα Σοκάκου Μιναμότο Μασαγιόσι Τακέντα, περισσότερο γνωστός ως "Ο Μικρός Καλλικάντζαρος".

Ο Σοκάκου Τακέντα, του οποίου οι εξερευνησεις απασχολούν τις σελίδες αρκετών βιβλίων, ήταν άριστος χειριστής του σπαθιού και γνώστης 3 διαφορετικών στυλ της τέχνης. Η ακαταμάχητη αυτοπεποίθησή του ταίριαζε με τη δεξιοτεχνία του, ένας συνδυασμός που τον οδήγησε κάποτε να τρέψει σε φυγή ένα ολόκληρο πλήθος, όταν τον κατηγορήσει και τον κορόιδεψε, ότι κουβαλούσε "απρηχειωμένο σπαθί". Όταν μερικοί προσπάθησαν να του επιτεθούν, άφησε δώδεκα από αυτούς νεκρούς. Για να είναι ικανός να συγκρατεί τα νεύρα του όταν ορισμένοι τον νευρίαζαν, ένας δάσκαλος του Τακέντα τον εισήγαγε στα μυστικά του αϊκίτζούτσου. Αυτή η τέχνη, διαδιδόμενη μέσα στους αιώνες με μέλη μόνο από την κάστα Αϊζου των σαμουράι, μεταφράζεται σε γενικές γραμμές ως "η τέχνη που ενώνει το πνεύμα". Το αϊκίτζούτσου θεωρεί ως δεδομένη την ύπαρξη ροής σωματικής ενέργειας (κι) που χρησιμοποιείται για να ελέγχει το άτομο τον εαυτό του ή τον αντίπαλο. Οι δάσκαλοι του αϊκίτζούτσου όμως δεν πρέπει να θεωρούνται διανοούμενοι, που μόνο τους αντικείμενο συζήτησης ήταν οι κοσμικές ιδιότητες του κι ούτε να νομίσουμε, ότι αποδίδαν σε αυτό βαθειά φιλοσοφική έννοια. Ήταν πολύ ισχυροί γνώστες των μαχητικών τεχνών, ικανοί να χάσουν το κι τους προκειμένου να εξαρθώσουν το χέρι του αντιπάλου τους ή να χρησιμοποιήσουν τα δικά τους για να τον βγάλουν από τη μέση. Ο Ουεσίμπα μετά τη συνάντησή του με τον Τακέντα στο Χοκκάιντο αντιλήφθηκε, ότι ήταν πολύ ανώτεροι σε τεχνικές από όσους δασκάλους τζουτζίτσου είχε συναντήσει ποτέ και σύντομα έγινε ο ίδιος μαθητευόμενος του "Μικρού Καλλικάντζαρου".

Για τα επόμενα επτά χρόνια, ο Ουεσίμπα διηγήθη ζωή υγιή. Το επάγγελμα του Ξυλοκόπου/αγρότη ζωντάνευε από τα μαθήματα αϊκίτζούτσου με τον Τακέντα και από ό,τι τώρα πλέον του είχε γίνει καθημερινή συνήθεια: εξάσκηση με σπαθί, ραβδί και δό

ρυ. Εκείνη την εποχή διακόπηκε για μια ακόμη φορά η καριέρα του στις μαχητικές τέχνες: όχι τώρα λόγω πολέμου, αλλά εξαιτίας του αιφνίδιου θανάτου του πατέρα του. Όταν πληροφορήθηκε την ασθένεια του πατέρα του, ο Ουεσίμπα έδωσε όλες τις επενδύσεις του, το σπίτι που είχε χτίσει και τη γη που είχε καλλιεργήσει στον Τακέντα, τον αγαπημένο του δάσκαλο. Άφησε το Χοκκάιντο το 1918, με λίγα υπάρχοντα και μια άδεια δασκάλου από το Ντάιτο Αϊκίτζούτσου-ρούου του Σοκάκου Τακέντα.

Πώς κατευθύνει η μοίρα τη ζωή του ανθρώπου. Επιστρέφοντας στην πατρίδα του, διασχίζοντας τα μεσόγεια της Ιαπωνίας με τραίνο, η τύχη του ήταν να κάτσει δίπλα σε κάποιον που προσωρινά κατάφερε να στρέψει το ενδιαφέρον του δασκάλου αϊκίτζούτσου από τις μαχητικές τέχνες στο μακροχρόνιο πάθος του για τη θρησκεία. Ο συνταξιδιώτης του ήταν ο Ονισαμπούρο Ντεγκούτσι, ένας σοβάρος, αν και κάπως δογματικός, ηγέτης αυτού που θα αποκαλούσαμε "θρησκευτική λατρεία". Η Όμοτόκυο, μια από τις αναρίθμητες θρησκευτικές κλίκες της προπολεμικής Ιαπωνίας είχε υιοθετήσει ένα κύκλωμα στοιχείων του Χριστιανισμού, όπως είναι η σημερινή αμφιλεγόμενη Ενωμένη Εκκλησία της Ευλαβικής Σελήνης. Ο Ντεγκούτσι θεωρούσε τον εαυτό του κάτι σαν προφήτη του θεού και σωτήρα του ανθρώπινου γένους: ένας σύγχρονος μεσσίας, που σκοπό του είχε τον εξαγνισμό των οπαδών του, ώστε να αποκτήσει η ζωή τους κάποιο νόημα. Ο Ουεσίμπα ο οποίος είχε περάσει δύσκολες στιγμές μέχρι τότε, σκληρή εξάσκηση και άσχημες ώρες, ήταν ο τέλειος υποψήφιος θερμός οπαδός του Ντεγκούτσι, γεγονός που έκανε μετά το θάνατο του πατέρα του.

Ο Ουεσίμπα τέθηκε στην υπηρεσία της λατρείας αυτής, με έργο του την κήρυξη του σκοπού της. Αλλά, η επιτυχία οδήγησε τον Ντεγκούτσι σε υψηλότερες, υπέρμετρες φιλοδοξίες. Ανακήρυξε τον εαυτό του ισότιμο στην ιεραρχική σκάλα με τα μέλη της Αυτοκρατορικής οικογένειας και είχε ακόμη τη τόλμη να παρουσιαστεί μπροστά στο κοινό πάνω σε άσπρο άλογο, ένα προνόμιο που εθιμοτυπικά ανήκε στον αυτοκράτορα και μόνο. Οι κυβερνητικοί αρμόδιοι απάντησαν στη συμπεριφορά του με την κατάργηση της οργάνωσης Όμοτόκυο και συλλήψεις ορισμένων από τα ηγετικά της στελέχη. Ο Ντεγκούτσι, ο Ουεσίμπα και ορισμένοι ακόμη αναγκάστηκαν να καταφύγουν στη Μογγολία, όπου όπως πίστευαν τα μηνύματά τους θα διοχετευόντουσαν στο λαό χωρίς μεγάλους δυσκολίες. Ήταν άσχημη κίνηση. Στη Μογγολία θεωρήθηκαν ταραχοποιοί και μέσα σε σύντομο διάστημα είχαν φυλακιστεί. Ο Ουεσίμπα βρέθηκε αλυσσοδεμένος, στηριζόμενος στις πνευματικές και σωματικές δυνάμεις του αϊκίτζούτσου του για να μπορέσει να επιβιώσει από το κρύο και την πείνα και στην πίστη του για απαλλαγή από το συναίσθημα του φόβου. Ο φόβος αυτός δεν αποδείχθηκε αδικαιολόγητος: όταν με την επέμβαση της Ιαπωνίας η ομάδα αφέθηκε ελεύθερη, λίγο χρόνο μετά βρέθηκαν κάτω από την απειλή όπλων.

Η επαφή του Ουεσίμπα με τον θάνατο ήταν αποφασιστικό σημείο. Για πρώτη φορά αναλογίστηκε, εάν πράγματι υπήρχε σύνδεσμος μεταξύ της μαχητικής τέχνης και της πνευματικής πίστης. Η πιθανότητα ύπαρξης ενός τετοίου συνδιασμού ενισχύθηκε, στη διάρκεια της επιστροφής του από την Κίνα, όταν οι εκπρόσωποι της Όμοτόκυο έπεσαν σε ενέδρα ληστών. Όπως περιέγραψε ο Ουεσίμπα: "Μια στιγμή

προτού εκπυρσοκροτήσει το πιστόλι που σκόπευε κατά πάνω μου, ένοιώσα μια νοητή σφαίρα να διαπερνάει το σώμα μου. Τότε ήταν που τινάχτηκα στην άκρη."

Τι έκανε τον Ουεσίμπα να δει την εικόνα της σφαίρας; Ο φανατισμός του Ντεγκούτσι ήταν χειρότερος από την ιδεολογία "σκότωσε για να ζήσεις" των στενοκέφαλων, ίσως, μαχητών; Τέτοια ερωτήματα περνούσαν συνέχεια από το μυαλό του και, για να δώσει κάποια απάντηση, αποσύρθηκε σε μια καλύβα στο βουνό για τέσσερα χρόνια, σπάζοντας τη σιωπή του μόνον όταν κλήθηκε να διδάξει αϊκίτζούτσου σε μερικούς δόκιμους της Ναυτικής Ακαδημίας οι οποίοι είχαν πληροφορηθεί τις ικανότητές του. Οι μέρες του κυλούσαν με προσευχή και περιουσιολογία και, φυσικά, εξάσκηση.

Οι δάσκαλοι του Ζεν υποστηρίζουν, ότι η διαφώτιση μπορεί να έρθει από αρκετά πράγματα: τον ήχο μπαμπού που χτυπάει σε μια πέτρα, ίσως, ή κεραυνού. Για τον Μοριχέι Ουεσίμπα η διαφώτιση έφτασε στην ηλικία των 41 χρόνων του, με αφορμή τη λάμψη του σπαθιού ενός νευριασμένου μαθητή. Ο ερημίτης δάσκαλος είχε αναμειχθεί σε ένα βίαιο καυγά με κάποιο από τους μαθητές του της Ναυτικής Ακαδημίας, ο οποίος φαίνεται πως αντιμετώπιζε τέτοιου είδους ψιμαχίες όπως ο Τακέντα. Ο δόκιμος τράβηξε το σπαθί του και άνοιξε επίθεση εναντίον του άοπλου δασκάλου του. Αυτόματα, ο Ουεσίμπα βρέθηκε στην ίδια κατάσταση ετοιμότητας που είχε βρεθεί όταν το πιστόλι του ληστή στη Κίνα σημάδεψε κατά πάνω του. Με ευκολία ξέφυγε από τα απανωτά χτυπήματα της λάμας, μέχρι που ο δόκιμος εξουθενώθηκε εντελώς από την κούραση. Ο Ουεσίμπα βγήκε από το καλύβι και γονάτισε μπροστά σε ένα δίοπτρο.

"Είχα την αίσθηση ότι το σύμπαν είχε αρχίσει ξαφνικά να τρέμει", έγραψε αργότερα. "Ταυτόχρονα φατίστηκαν το σώμα και το πνεύμα μου. Μπορούσα να καταλάβω τα τιτιβίσματα των πουλιών και να νοιώσω καθαρά τις βουλές του θεού. Τότε ήρθε η διαφώτιση. Κατάλαβα, ότι πηγή των μαχητικών τεχνών είναι η αγάπη προς το θεό. Από τότε συνειδητοποίησα, ότι όλη η γήινη σφαίρα είναι σπίτι μου: ότι ο ήλιος, το φεγγάρι, τα αστέρια είναι όλα δικά μου. Απελευθερώθηκα από την επιθυμία. Κατάλαβα ό

τι μαχητική τέχνη δεν είναι μόνο το να ρίξεις κάτω τον εχθρό ούτε ένα μέσο καταστροφής του κόσμου με όπλα. Ο αγνός, πραγματικός σκοπός του μπουίντο είναι η αποδοχή του πνεύματος του σύμπαντος, η προσπάθεια για ειρήνευση όλου του κόσμου..."

Ένα χρόνο αργότερα, ο Ουεσίμπα γύρισε πίσω στον πολιτισμό, για να ανοίξει ένα αυθεντικό χόμπι. Η επίσημη όγμοασία του ήταν Ντόντζο Αϊκίτζούτσου Κόμπουκαν. Ανάμεσα σε όσους γνώριζαν τους μεγαλύτερους μαθητές του (γύρω στους 35 σε αριθμό, όλοι από τους οποίους αξιωματικοί του ναυτικού) ένας πιο δημοφιλής τίτλος ήταν "ντότζο τζιγκοκού" (η σχολή του διαβόλου). "Ο γηραιός άνθρωπος πίστευε σε ένα είδος εξάσκησης", λέει κάποιος από τους παλιούς του ντότζο. "Ο αντίπαλος θα ερχόταν απειλητικά κατά πάνω σου. Θα τον πέταγες κάτω και πριν προλάβει καλά-καλά να σκάσει στο έδαφος θα ερχόταν κι άλλος κι άλλος... Θα συνεχιζόταν αυτό για ώρες."

Ο Ουεσίμπα μνημόνευσε το 1925 όταν το χόμπι μεταφέρθηκε στο Τόκυο, σαν την χρονιά κατά την ο

Βαθειά θρησκευόμενος, ο Μοριχέι Ουεσίμπα επωνομαζόταν κάποτε "ο καλύτερος ιερέας της Ιαπωνίας".

ποία επισημοποίησε τη διδασκαλία του και συνέταξε ένα λεπτομερές πρόγραμμα εκπαίδευσης, παρ'ότι ακόμη το ανέφερε σαν αϊκίτζούτσου. Όπως οι υπόλοιπες παραδοσιακές μαχητικές τέχνες την εποχή εκείνη, δεν διδασκόταν δημόσια. Στα προπολεμικά αλλά και στη διάρκεια του πολέμου χρόνια, οι μαθητές περιοριζόνταν στην τάξη των καλλιεργημένων Ιαπώνων' μέλη των παλαιών οικογενειών σαμουράι, που είχαν χάσει τις περιουσίες τους στη διάρκεια κατάλυσης του φεουδαρχισμού, το 1867, αποτέλεσαν ένα νέο στρατό για τη χώρα. (Η ιδέα κοινής στρατολόγησης φαινόταν απεχθής σε αυτούς, παρ'ότι -και σχεδόν χωρίς εξαίρεση- άνδρες από την κάστα των σαμουράι έστρεφαν το ενδιαφέρον τους προς το ναυτικό.) Οι ναύαρχοι Τακασάσι, Γιαμαμότο και Τα κέσιτα, από τους οποίους όλοι αναφέρονται σε δημοσιογραφικές στήλες στη διάρκεια του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου, διατέλεσαν μαθητές του Ουεσίμπα στο ντότζο αϊκίτζούτσου και οι υπογραφές αυτών ακόμη υπάρχουν στα αρχεία του ντότζο του Τόκυο.

Η περίοδος του πολέμου υπήρξε προσοδοφόρα για τον Ουεσίμπα και το αϊκίτζούτσου. Μεταβίβασε την διαχείριση της σχολής στο γιο του, Κισσομάρου, και άνοιξε καινούργιο ντότζο στα περίχωρα της Σίμπα, όπου αφοσιώθηκε στην κατ'ιδίαν εκπαίδευση πολύ προχωρημένων μαθητών. Παράλληλα, κατέφευγε συχνά σε ένα μικρό παρεκκλήσι Σίντο, που είχε ο ίδιος κτίσει, το '38, στο επαρχιακό χωριό Ιβάμα. Εκεί απορροφήθηκε από την εντατική μελέτη των αρχαίων, σχεδόν μυθικών, κειμένων της Ιαπωνικής ιστορίας, του "Κότζικι" και του "ΝιχόνΣόκι". Όπως δηλώνει ο Μίτσιο Χικιτσούτσι, ένας από τους στενότερους προστατευόμενούς του, "ο Ο-Σενσέι μου έλεγε συχνά, ότι έπρεπε να μελετήσω το "Κότζικι" και το "Νιχόν Σόκι". Χωρίς αυτά δεν θα μπορούσα να καταλάβω την αλήθεια των μαχητικών τεχνών. Πρέπει να μάθεις να εκτιμάς τους θεούς και τη δράση του σύμπαντος. Αυτός είναι ο τρόπος του αϊκίντο. Οι άνθρωποι το παρεξηγούν αυτό, θέλοντας να γίνουν γνώστες μόνο των τεχνικών του."

Παρά το γεγονός, ότι η Ιαπωνία ήταν καταστραμμένη σχεδόν ολοσχερώς στα τέλη του πολέμου, και τα δύο ντότζο αϊκίτζούτσου σώθηκαν από τους βομβαρδισμούς και τις φωτιές. Μεγάλη τύχη υπήρχε και στο θέμα, ότι λόγω του ότι η τέχνη ήταν σχεδόν άγνωστη, ξέφυγε της προσοχής των αρχών Αποσχόλησης και, αντίθετα προς τους γνώστες άλλων μαχητικών τεχνών στους οποίους απαγορεύτηκε οποιαδήποτε ανάμειξη στις τέχνες μέχρι το '47, επιτράπηκε στους μουόμενους στο αϊκίτζούτσου να συνεχίσουν την εξάσκηση. Ο Ουεσίμπα, όμως, ήξερε ότι η εποχή του κλασσικού πολεμιστή είχε περάσει. Για να επιβιώσουν και να επωφεληθούν της σύγχρονης Ιαπωνικής κοινωνίας, έπρεπε να πλατύνουν το φιλοσοφικό τους ορίζοντα. Ένα σημαντικό βήμα σε αυτή την αναθεώρηση έγινε στην πρώτη μεταπολεμική σύσκεψη της Πανιαπωνικής Ομοσπονδίας Μαχητικών Τεχνών, στην οποία συμμετάσχαν ειδικοί από ολόκληρη τη χώρα, προκειμένου να συζητήσουν το μέλλον των τεχνών τους. Εκεί, κάτω από τις οδηγίες του Ουεσίμπα, ο απεσταλμένος του, Μινόρου Χιράι, άλλαξε επίσημα το όνομα του αϊκίτζούτσου σε αϊκίντο, "το μονοπάτι της πνευματικής αρμονίας". Με αυτό τον τρόπο, η απόκρυφη τέχνη των σαμουράι "Αϊζου έγινε "ντο", ένας τρόπος ζωής προσιτός σε άτομα κάθε κοινωνικής στάθμης, που ήθελαν να μιλήσουν σε αυτή' ένας τρόπος που όπως εξηγεί ο ι-

δρυτής του, "συνενώνει τον κόσμο και κάνει την ανθρώπινη κοινωνία μια οικογένεια."

Στη διάρκεια της δεκαετίας του '60, η Δύση αντίκρισε την έκρηξη της εξαγωγικής δύναμης των Ιαπωνικών προϊόντων. Βγήκαν ΧΟΝΤΑ, βγήκαν ΣΟΝΥ και το αϊκίντο ήρθε στο φως και παρουσιάστηκε από μερικούς από τους καλύτερους μαθητές του Ουεσίμπα στους Δυτικούς. Στη Νέα Υόρκη, ο Γιουσιμίτσου Γιαμάντα άνοιξε ντότζο, όπως ακριβώς έκανε και ο Μισσουνάρι Κανάι στη Βοστώνη. Σαν αποτέλεσμα των πολυάριθμων εκπαιδευτικών περιοδίων και διαλέξεων του Κίτσι Τοχέι, ξεκίνησε το Αϊκικάι του Λος Άντζελες με τον Ροντ Κομπαγιάσι, ενώ ο Γιουκίσι Γιαμαμότο διορίστηκε επικεφαλής δάσκαλος του μεγάλου Αϊκικάι της Χαβάης. Σήμερα, υπάρχουν εκατοντάδες σχολές σε Αμερική και Ευρώπη.

Πίσω στην Ιαπωνία, τα άτομα που μούονται στο αϊκίντο του Ουεσίμπα συνεχώς αυξάνουν σε αριθμό, κάτι που φαίνεται από τα νέα στυλ που ξεπηδούν. Ο Γκόζο Σιόντα, που δυσκολευόταν με τη θρησκευτική προσέγγιση του μούοντο του Ουεσίμπα, ίδρυσε το γιόσινκαν αϊκίντο. Ο Κέντζι Τόμικι, αντίθετα με τον Ουεσίμπα, πίστευε ότι ήταν καλή η ύπαρξη αγώνων και ίδρυσε τη σχολή τόμικι, στηριζόμενος σε αυτή την αρχή. Ο Μινόρου Χιράι αρχότερα αποχωρήθηκε τον Ουεσίμπα, για να σχηματίσει το δικό του Κορίντο αϊκίντο, με έμφαση στις αυθεντικές τεχνικές του αϊκίτζούτσου.

Μέχρι ένα μήνα πριν πεθάνει από νόσο των νεφρών, το '69, ο Ουεσίμπα συνέχιζε να εξασκείται και να διδάσκει. Παρ'ότι ήταν μάλλον αδύναμος τα τελευταία χρόνια, συχνά φορώντας ένα βαρύ φόρεμα πάνω από το γκι και το χακάμα του, για να προστατευτεί από τα χτυπήματα, ακόμη διέθετε μια απίστευτη αύρα δύναμης. Δεν μπορούσαν να τα βγάλουν πέρα μαζί του επτά κι οχτώ άντρες ακόμη, παρ'ότι τους άφηνε να γραπώνουν γέρα το σώμα του. Σε επιθέσεις, περνούσε ανάμεσα από ίσο αριθμό ατόμων, χωρίς προσπάθεια, και πολλοί ορκίζονταν ότι τους είχε πετάξει κάτω χωρίς να νοιώσουν ότι τους είχε αγγίξει. Ίσως αυτό ήταν χάρισμα. Κάποιος που δούλεψε με τον Ουεσίμπα, όταν ταξίδεψε στην Χαβάη το '61 για να παρουσιάσει το αϊκίντο εκεί, είπε τα εξής: "Μου άρπαξε το χέρι και αυτόματα ένοιωσα σαν να μου το είχε πιάσει μέγγενη. Είμαι σίγουρος, ότι με λίγο μεγαλύτερη πίεση δεν θα είχαν αντέξει τα κόκκαλα. Ο Ο-Σενσέι δεν χρειαζόταν τεχνικές."

Πραγματικά! Διότι οι τεχνικές είναι άχρηστες για τον πολεμιστή που ξέρει να χρησιμοποιεί δόρυ χωρίς να κρατάει δόρυ και, ο Μοριχέι Ουεσίμπα ήταν ένας από αυτούς.

**Η ΣΘΕΝΑΡΗ ΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑΣ
ΑΠΕΤΡΕΨΕ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΣΤΗΝ ΤΕΛΕΤΗ ΕΝΑΡΞΕΩΣ ΤΟΥ
ΨΕΥΔΟΚΡΑΤΟΥΣ ΤΗΣ ΒΟΡΕΙΑΣ ΚΥΠΡΟΥ.**

ΒΑΛΚΑΝΙΚΟΙ ΣΟΤΟΚΑΝ ΣΤΗΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΗ

Από τον Τάκη Μακρή

ΤΡΙΑ ΧΑΛΚΙΝΑ Η ΕΘΝΙΚΗ ΚΑΡΑΤΕ ΣΤΟ ΠΑΝΕΥΡΩΠΑΪΚΟ

Στο Πανευρωπαϊκό Πρωτάθλημα Καράτε, που πραγματοποιήθηκε στην Κωνσταντινούπολη από τις 27-29 Σεπτεμβρίου, σάρωσαν στην κυριολεξία η Γερμανία και η Ιταλία, ενώ η χώρα μας για πρώτη φορά στην ιστορία της κέρδισε τρία χάλκινα μετάλλια.

Στην αποστολή συμμετείχαν οι Τετσούο Οοτάκε (4 νταν), Γιάννης Πανωλιάσκος (3 νταν), Άρης Κραβαρίτης (2 νταν), Γιώργος Γερόλυμπος (2 νταν) Γιώργος Γκουβούσης (1 νταν, Πέτρος Σταυροπιεράκος (1 νταν), Λίτσα Ευαγγέλου-Οοτάκε (1 νταν), Βίκυ Τσόπελα (1 νταν), Εμμανουέλα Ποντίδα Γερόλυμπος (1 νταν), Γιώργος Καραγιάννης (1 κύου) και ο γράφων.

Η πρώτη εκδήλωση του πρωταθλήματος ήταν το Συνέδριο της Ευρωπαϊκής Ομοσπονδίας Ερασιτεχνικού Καράτε (ΕΑΚΦ), την Παρασκευή 27/9, στο Ξενοδοχείο ΑΤΑΚΟΥ. Μετείχαν οι εξής χώρες: Φινλανδία, Ελβετία, Σκωτία, Πορτογαλλία, Άγιος Μαρίνος, Ιταλία, Ιρλανδία, Ελλάδα, Γαλλία, Αγγλία, Βέλγιο, Αυστρία, Σουηδία και Τουρκία.

Την ήδη τεταμένη ατμόσφαιρα του συνεδρίου, που βάραινε η αβεβαιότητα για το μέλλον της ΕΑΚΦ ήρθε να φορτίσει επικίνδυνα η αψυχολόγητη και παράνομη ενέργεια του Γερμανού Γενικού Γραμματέα, που πρότεινε το ψευδοκράτος της Βόρειας Κύπρου για μέλος της Ευρωπαϊκής Ομοσπονδίας. Η Ελληνική αντιπροσωπεία που πληροφορήθηκε την πρόταση ΜΕΤΑ την έναρξη της συνεδρίασης, αμέσως απεχώρησε από το συνέδριο και επιφυλάχθηκε να προσβάλει με κάθε νόμιμο μέσο το παράνομο θέμα της ημερησίας διατάξεως. Παρ'όλες, κατά τη γνώμη μας, ύποπτες, προσπάθειες του Γενικού Γραμματέα του ψευδοκράτους του Ντεκτάς κατόρθωσε να γίνει μέλος μονάχα με ΤΡΕΙΣ θετικές ψήφους (Γερμανίας, Σουηδίας και Βελγίου), ενώ οι λοιπές χώρες έρριξαν λευκή ψήφο.

Το θέμα μας δημιούργησε ιδιαίτερα προβλήματα την επόμενη ημέρα, όταν στην τελετή έναρξης, η αντιπροσωπεία του ψευδοκράτους αποφάσισε να παρελάσει μαζί με τις άλλες εθνικές αντιπροσωπείες. Δηλώσαμε στο προεδρείο, στο οποίο σημειώτεον προήδρευε Τούρκος, την ανυποχώρητη θέση μας, ότι η Ελλάδα δεν θα έπαιρνε μέρος στην παρέλαση εάν η Βόρεια Κύπρος συμμετείχε. Παρά τις δυσμενείς συνθήκες και το μη φιλικό περιβάλλον, κατορθώσαμε

να αποσυρθεί από την παρέλαση η αποστολή της Βόρειας Κύπρου. Πρέπει να αναφερθεί, ότι στις προπάραιές μας είχαμε τη συμπαράσταση του Προξένου μας στην πόλη, κ. Κουντουρέα, καθώς και του Γενικού Προξένου της Ελλάδας στην Άγκυρα, κ. Ξανθόπουλου.

ΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

Το Σάββατο, 28/9 ήταν η ημέρα των νέων. Διεξήχθησαν τα εξής αγωνίσματα:

1. Ομαδικό Κούμιτε Εφήβων: Πρώτη Τουρκία, Δεύτερη Γερμανία και Τρίτες Αυστρία και Σουηδία.

2. Ομαδικό Κάτα Εφήβων: Α) Ιταλία (Ούνσου και 42,3 βαθμοί), Β) Γερμανία (Γκοτσίσιο Σο.40,8) Γ) Τουρκία (Έμπι 40,6).

3. Ομαδικό Κάτα Νεανίδων: Α) Ιταλία (Γκοτσίσιο Σο 41,7), Β) Γερμανία (Γκοτσίσιο Σο 41,5) Γ) Τουρκία (Τσίντε 40,7).

4. Ατομικό Κάτα Εφήβων: Α) ΑΚΡΙ Ιταλία (Ούνσου 42,1), Β) ΚΑΡΝΤΙΝΑΛΕ Ιταλία (Ούνσου 41,8), Γ) ΝΤΕ ΣΤΕΓΚΟΥΛ Τουρκία (Γκαγκάκου 41,5).

Στο αγώνισμα αυτό έλαβε μέρος και ο Γιώργος Καραγιάννης.

5. Ατομικό Κάτα Νεανίδων: Α) ΡΕΣΤΕΛΛΙ Ιταλία (Ούνσου 41,8), Β) ΣΙΡΑΙΝΕΡ Γερμανία (Ούνσου 41,3) Γ) ΤΣΙΑΝΝΑΜΕ Ιταλία (Γκοτσίσιο Σο 41,2).

6. Ατομικό Κούμιτε Εφήβων:
Μέχρι 68 κιλά: Α) ΝΤΕΛΙ Ιταλία Β) ΤΡΕΠΤΕ Γερμανία, Γ) ΚΑΚΙΡ Τουρκία και ΧΑΜΠΕΣ Τουρκία.

Από 68-78 κιλά: Α) ΛΕΝΤΙΝΙ Ιταλία, Β) ΣΒΑΜΠ Αυστρία, Γ) ΜΠΕΣΤ Αγγλία και ΧΩΛ Αγγλία. Μετείχε και ο Καραγιάννης.

Άνω των 78 κιλών: Α) ΡΕΟΥΠ Γερμανία, Β) ΜΟΥΦ ΦΑΤΟ Ιταλία, Γ) ΤΑΛΕΡΙΚΟ Ιταλία και ΚΑΜΠΕΛ Αγγλία

Ανοιχτή Κατηγορία: Α) ΡΕΟΥΠ Γερμανία, Β) ΜΟΥΦ ΦΑΤΟ Ιταλία, Γ) ΧΑΝΖΟΝ Σουηδία και ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗΣ Ελλάς.

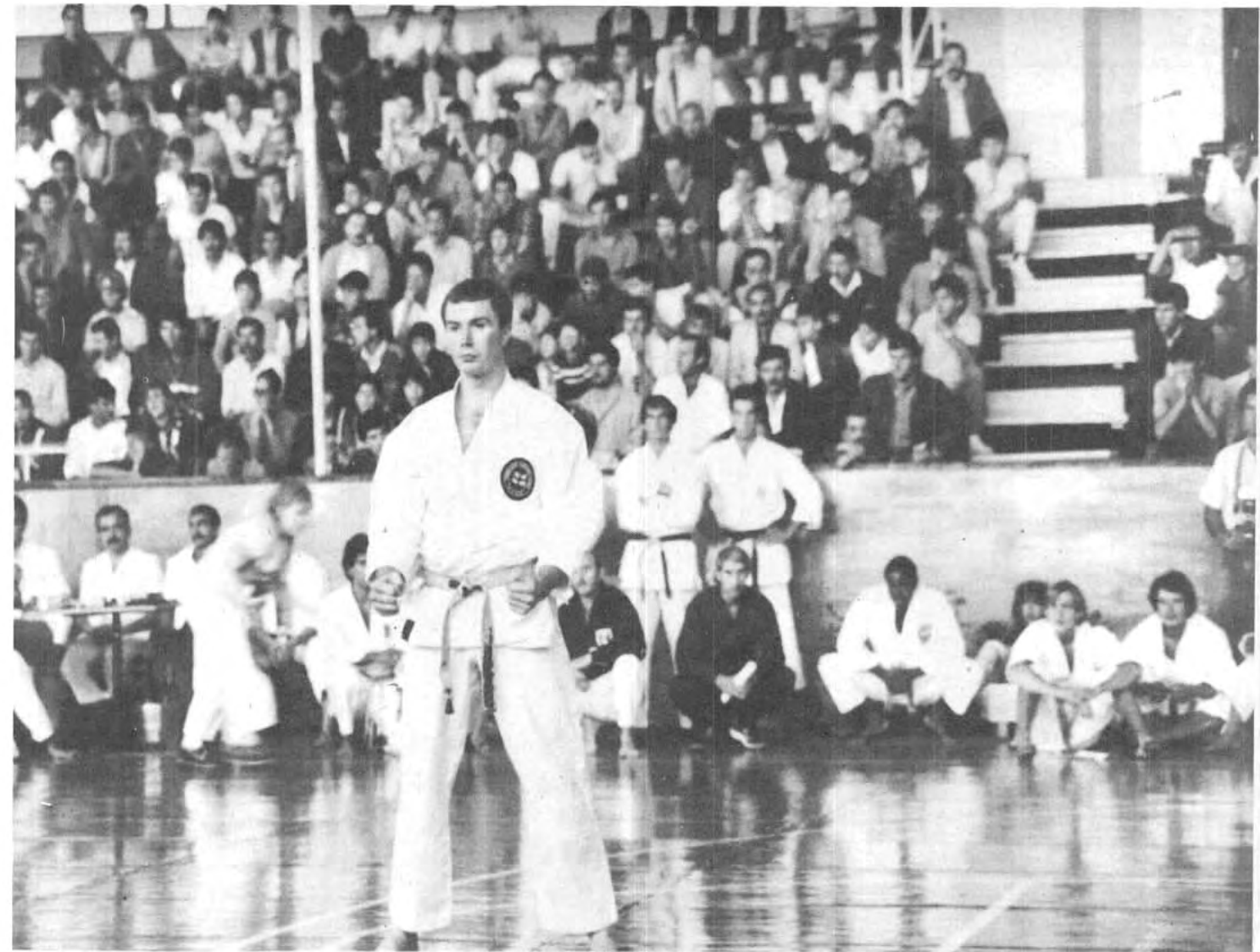
Ο καταπληκτικός Θύμιος Καραμήτσος σε Κάτα.

Η Βίκυ Τσόπελα σε Κάτα

Ο Γ. Καραγιάννης σε κάτα επάνω και σε αγώνα του κάτω.

Ο Μπρέναν (Αγγλία) σε Κάτα.

Τα τρία χάλκινα μετάλλια της Ελληνικής ομάδας: Βίκυ Τσόπελα, (3η στο ατομικό κούμιτε γυναικών μέχρι 53 κιλά), Γιώργος Καραγιάννης (3ος στο κούμιτε ανδρών ανοιχτής κατηγορίας) και Λίτσα Ευαγγέλου-Ουτάκε (3η στο Ατομικό Κούμιτε Γυναικών στα 53-60 κιλά). (ΦΩΤΟ: Γ. Πανωλιάσκος).

Ουρί του Παραδείσου σε ανάλογα Κάτα. Αγώνισμα που έλειψε αδικαιολόγητα από τους Βαλκανικούς Τζούντο τον Απρίλιο, με κίνδυνο να προκύψει διεθνές θέμα!

7. Ατομικό Κούμιτε Γυναικών:

Μέχρι 53 κιλά: Α) ΚΑΣΤΕΛ Ιταλία Β) ΟΚΑΛ Τουρκία, Γ) ΒΙΚΥ ΤΣΟΠΕΛΑ Ελλάς και ΤΑΟΥΕΡΣ Αγγλία.

Από 53-60 κιλά: Α) ΦΙΝΤΛΕΥ Αγγλία, Β) ΦΑΡΙΕΤΑ Σουηδία, Γ) ΖΙΜΜΕΡΜΑΝ Ελβετία και ΛΙΤΣΑ ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ ΟΟΤΑΚΕ Ελλάς.

Άνω των 60 κιλών: Α) ΓΚΙΖΖΙ Ιταλία, Β) ΒΗΓΚΑΡΝΤΝΕΡ Γερμανία, Γ) ΦΕΡΡΑΡΙ Ιρλανδία, ΜΠΟΥΓΚΝΤΑΙΣΙ Τουρκία.

Η Κυριακή, τελευταία ημέρα του Πρωταθλήματος, παρουσίασε το μεγαλύτερο ενδιαφέρον, κυρίως στο ΚΟΥΜΙΤΕ Ανδρών. Είχαμε τα εξής αποτελέσματα:

1. Ομαδικό Κάτα Ανδρών: Α) Ιταλία, Β) Γερμανία Γ) Τουρκία.

2. Ατομικό Κάτα Ανδρών: Α) Καραμήτσος Γερμανία Β) Μαρτσίνι Ιταλία, Γ) Φουγκάτσα Ιταλία. Ο Καραμήτσος μέχρι πέρυσι αγωνιζόταν με τα εθνικά μας χρώματα. Από φέτος αποτελεί μόνιμο μέλος της Γερμανικής ομάδας. Από Ελληνικής πλευράς έλαβαν μέρος οι Πανωλιάσκος, Κραβαρίτης, Γερόλυμπος και Σταυροπιερράκος.

3. Ατομικό Κούμιτε Ανδρών: Α) ΝΗΤΕΡ Γερμανία Β) ΒΑΛΤΕΡΜΠΑΡΙΤΣ Αυστρία, Γ) ΣΤΡΕΕΤ Γερμανία και ΝΕΓΚΡΙ Ιταλία. Έλαβαν μέρος οι αθλητές μας Πανωλιάσκος, Γερόλυμπος, Κουβούσης και Καραγιάννης.

4. Ομαδικό Κούμιτε Ανδρών: Α) Γερμανία, Β) ΑΓΓΛΙΑ, Γ) ΑΥΣΤΡΙΑ και ΣΟΥΗΔΙΑ. Την Ελληνική Ομάδα αποτελούσαν οι Πανωλιάσκος, Κραβαρίτης, Γερόλυμπος, Κουβούσης και Καραγιάννης.

5. Ομαδικό Κάτα Γυναικών: Α) Ιταλία, Β) Γερμανία, Γ) Αγγλία.

6) Ατομικό Κάτα Γυναικών: Α) ΣΒΑΙΝΤΕΡΕΡ Γερμανία, Β) ΡΕΖΕΜΙ Ιταλία, Γ) ΣΒΕΝΖΟΝ Σουηδία. Πήραν μέρος οι αθλήτριές μας Εμμανουέλα Ποντίδα-Γερόλυμπος και Βίκυ Τσόπελα.

Με εντυπώσεις από τους αγώνες, καθώς και για το ιδιαίτερο ενδιαφέροντος θέμα του μέλλοντος της ΕΑΚΦ, καθώς και τις εξελίξεις στο χώρο του Ελληνικού Καράτε, θα επανέλθουμε.

ΤΑΚΗΣ ΜΑΚΡΗΣ

Ο Άρης Κραβαρίτης σε Κάτα

ΑΠΟ ΑΛΛΗ ΟΠΤΙΚΗ ΓΩΝΙΑ

ΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

Οι αγώνες ξεκίνησαν με το Ομαδικό Κούμιτε Ανδρών, στο οποίο η Ελλάδα κληρώθηκε με τη Δυτική Γερμανία - μια πολύ δυνατή ομάδα. Παρά το σκορ 5-0, η Ελληνική ομάδα έπαιξε ομολογουμένως πολύ καλά. Ας μην ξεχνάμε άλλωστε τη συμπεριφορά των διαιτητών, που ευνοούν τους "μεγάλους" αθλητές, ενώ αγνοούν τους "μικρούς".

Στο Ατομικό Κούμιτε Ανδρών, έκπληξη αποτέλεσε ο Κώστας Γκουβούσης. Ο Γκουβούσης έπαιξε στην αρχή με κάποιον Ιρλανδό, τον οποίο κέρδισε με Ιππόν. Ο επόμενος αγώνας του ήταν πολύ δραματικός. Μετά από δύο επαναλήψεις, ο Ιταλός αντίπαλός του τον νίκησε με διαφορά ενός μόλις τσουί, ενώ ήταν φανερόι οι πόντοι του Έλληνα αθλητή, που μάλιστα προηγείτο στον 1ο Γύρο.

Στη συνέχεια, ο Γιώργος Γερόλυμπος έπαιξε με τον μικρότερο από τους αδελφούς Γκουατσαρόνι (Ιταλία), έναν πραγματικά ισχυρό αντίπαλο. Παρά τη δυσκολία, όμως, ο Γερόλυμπος κατάφερε σε κάποια στιγμή πόντο που δεν καταλογίστηκε. Ήταν ολοφάνερο, πως οι διαιτητές περίμεναν πότε ο Ιταλός θα έπαιρνε πόντο.

Ο Γιάννης Πανωλιάσκος είχε αντίπαλό του τον μεγάλο αδελφό Γκουατσαρόνι (2ο Παγκόσμιο Πρωταθλητή) σε ένα δυνατό αγώνα. Στο τελευταίο λεπτό, ο Ιταλός πήρε τον αγώνα με βαζάρι.

Στο Ατομικό Ανδρών, ο Καραγιάννης νικήθηκε από τον Γερμανό αντίπαλό του με Ιππόν.

Στα κάτα, ο Γιάννης Πανωλιάσκος έκανε ένα εντυπωσιακό, ενώ ο Άρης Κραβαρίτης ήρθε στην 5η θέση στον όμιλό του. Συμμετείχαν ακόμη οι Γερόλυμπος και Σταυροπιερράκος, οι οποίοι δεν πήραν αξιόλογη θέση.

Στο Ατομικό Εφηβικό, την πρώτη ημέρα των αγώνων, ο Καραγιάννης έχασε με Ιππόν. Στην Ανοιχτή Κατηγορία όμως κέρδισε τον Γερμανό αντίπαλό του.

Στη συνέχεια κέρδισε τον δεύτερο αγώνα, ενώ στο τρίτο έχασε, με αποτέλεσμα να πάρει το χάλκινο μετάλλιο. Τονίζουμε, ότι στο Εφηβικό υπήρχαν κατηγορίες βάρους.

Στις γυναίκες, η Τσόπελα έπαιξε έναν πάρα πολύ ωραίο αγώνα με αντίπαλο Γερμανίδα, την οποία κέρδισε με Ιππόν, ενώ νίκησε τον δεύτερο αγώνα της, στον οποίο δόθηκαν δύο παρατάσεις, κυνηγώντας την Τουρκάλα αντίπαλό της έξω από τον αγωνιστικό χώρο. Ήταν σαφής η μεροληψία των κριτών υπέρ των ντόπιων αθλητών. Η Λίτσα Ευαγγέλου κέρδισε με βαζάρι μια Ιρλανδέζα, ενώ στον δεύτερο αγώνα της έχασε από μια Ελβετίδα με βαζάρι.

Στα κάτα, η Εμμανουέλα Γερόλυμπος έκανε ένα καλό Μπάσαϊ-Ντάι, ενώ η Βίκυ Τσόπελα ένα Ούνσου.

Σε γενικές γραμμές, αποδείχθηκε, ότι οι Ελληνίδες αθλήτριες είναι πολύ δυνατές στο κούμιτε ενώ υστερούν στα κάτα λίγο.

Από τη μεριά των ανδρών, εάν είχε γίνει μια ευκολότερη κλήρωση στο Ομαδικό Κούμιτε μπορεί να είχαν φτάσει μέχρι τους Ημιτελικούς. Σημειωτέο, ότι στην ομάδα συμμετείχαν οι: Πανωλιάσκος, Γκουβούσης, Κραβαρίτης, Γερόλυμπος και Καραγιάννης.

Πάντως, ήταν η πρώτη φορά που η Ελληνική ομάδα έφερε μετάλλια στην Ελλάδα (3 χάλκινα), παρά το γεγονός ότι η διαιτησία την αδίκησε. Αυτό που επικράτησε ήταν, ότι ο αθλητής έπρεπε να είναι πάρα πολύ καλός, ώστε οι διαιτητές να μην μπορούν να μην του δώσουν τους πόντους ή να είναι γνωστό όνομα στον χώρο του Καράτε.

Η συμπεριφορά των Τούρκων αθλητών και φιλάθλων απέναντί μας ήταν άψογη. Η οργάνωση των αγώνων υπήρξε υποδειγματική.

Το Πανερωπαϊκό Πρωτάθλημα Καράτε έδειξε μια Γερμανία και μια Ιταλία πολύ ισχυρές και μια Αγγλία ανεβασμένη στο Κούμιτε. Οι χώρες δηλαδή που έχουν τους μεγάλους Ιάπωνες δασκάλους Ότσι, Σιράι και Ενοέντα.

ΑΡΗΣ ΚΡΑΒΒΑΡΙΤΗΣ

ΒΛΑΝΤΙΜΙΡ ΚΑΙ ΙΛΙΑ ΓΙΟΡΓΚΑ ΣΕ ΣΕΜΙΝΑΡΙΑ ΠΡΟΠΟΝΗΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΙΑΤΡΙΚΗΣ ΣΤΟ ΣΟΤΟΚΑΝ

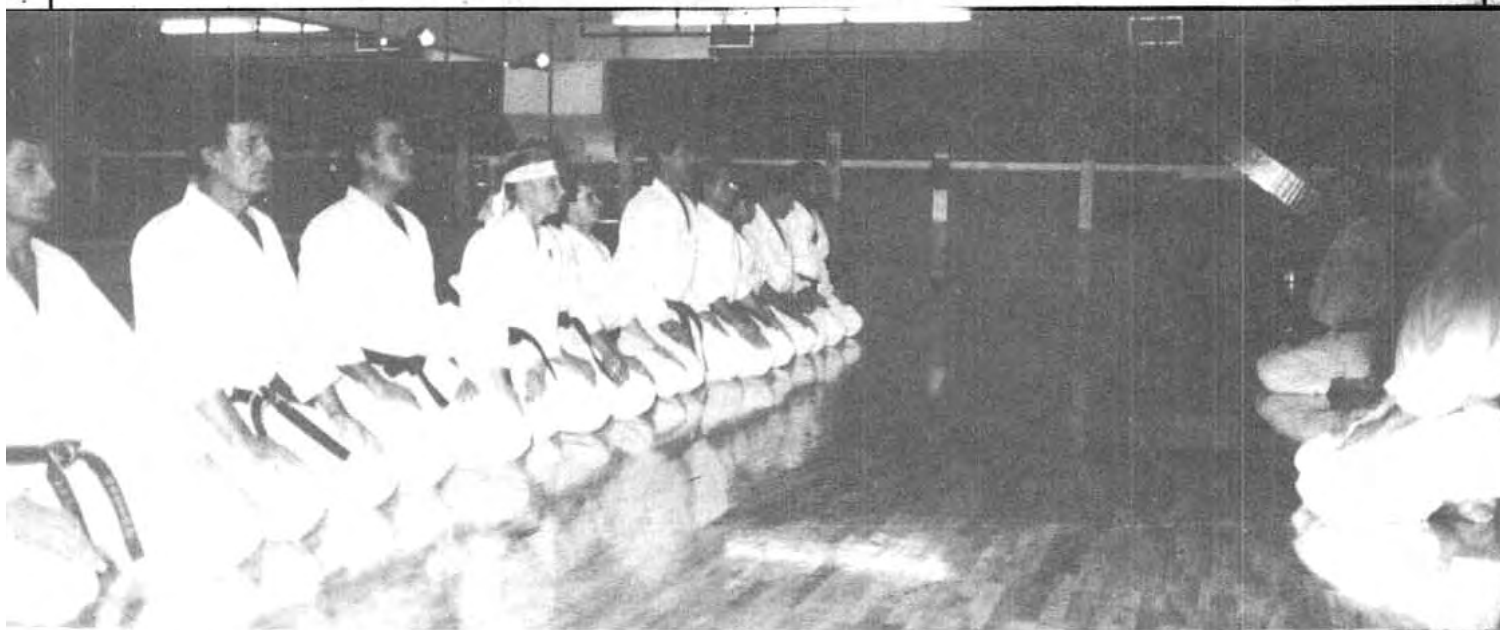
Από τον Θύμιο Περσιδη.

Τα φωτογραφικά στιγμιότυπα από το Σεμινάριο

Το πιο φροντισμένο σαν περιβάλλον γυμναστήριο καράτε της Αθήνας φιλοξένησε και αθλητές από άλλες σχολές και γυμναστήρια στο μοναδικής φύσης αυτό σεμινάριο. Πραγματικά, την προσέγγιση του αθλήματος από την άποψη της Ιατρικής και Φυσιολογίας πρώτη φορά διδάσκονται Έλληνες Καρατέκα κατά τη διάρκεια αυτών των περιοδικών σεμιναρίων. Δεν υπάρχει αμφιβολία, πως το καράτε εκτός από τον τομέα του πνεύματος περιέχει και επιστημονικά στοιχεία φυσιολογίας του σώματος και ιατρικής που δίνουν άλλη μια διάσταση στη σφαιρική αντίληψη του καρατέκα.

Ύστερα από πρόσκληση της Σχολής ΣΟΤΟΚΑΝ ΚΑΡΑΤΕ ΑΚΑΝΤΕΜΥ, Παρασσίου 21Α, Άγιος Παντελεήμων Αχαρνών, που διευθύνει ο Γιώργος Παναγιωτίδης, κάτοχος 2 νταν της FUDOKAN INTERNATIONAL, με τεχνικό υπεύθυνο τον Τάσο Πανουσόπουλο, κάτοχο 4 νταν επίσης της FUDOKAN INTERNATIONAL, έφτασαν στην Αθήνα και διδάξαν για ένα δεκαήμερο, από 20 μέχρι 30 Σεπτεμβρίου, οι Πανεπιστημιακοί καθηγητές Ιατρικής του Βελιγραδίου:

1 Dr. Vladimir Jorga, 6 Dan, National Chief Instructor της FUDOKAN INTERNATIONAL και Chief Instructor της J.K.A. SHOTOKAN για τη Γιουγκοσλαβία και,

32 ΔΥΝΑΜΙΚΟ

Ιλία Γιόργκα και Τάσος Πανουσόπουλος
σε τεχνικές καράτε-αυτοάμυνας.

250

2 Dr. Ilija Jorga, 6 Dan, Πρόεδρος της FUJOKAN INT'NAL επί τριετία πρωταθλητής Ευρώπης στο Κούμιτε και Κάτα.

Το σεμινάριο περιλάμβανε στη διάρκεια των 5 ωρών ημερησίας διδασκαλίας, πρωτ-απόγευμα, ασκήσεις γυμναστικής, βασικές τεχνικές, τεχνικές Κούμιτε και Κάτα. Ειδικά για τα Κάτα, αξίζει να σημειωθεί ότι διδάχθηκαν 3 καινούργια, που φέρουν τη σφραγίδα του ΣΕΝΣΕΙ ΚΑΣΕ.

Συγκεκριμένα, το ΗΕΙΑΝ ΟΙ ΚΥΜΙ, σύνολο τεχνικών από τα πέντε ΗΕΙΑΝ, ΤΟ ΤΑΙΤΣΙ SHODAN και το ΚΑΜΙΝΑΡΕ, που περιλαμβάνουν τεχνικές από μεγάλα ΚΑΤΑ.

Το Σάββατο 28/9/85 έγινε σεμινάριο αθλητική, με προβολή διαφανειών, όπου φάνηκε η τελειά οργάνωση και η σωστή επιστημονική δουλειά, που γίνεται στην γειτονική μας χώρα.

Τέλος, την Κυριακή 29/9/85 έγιναν εξετάσεις στη σχολή με επιτροπή τους δύο φιλοξενούμενους ΚΑΡΑΤΕΚΑ, όπου και απονεμήθηκαν ΝΤΑΝ και ΚΥΟΥ.

Συγκεκριμένα δόθηκαν:

1. Στον Τάσο Πανουσόπουλο το 4ο νταν μαζί με το τίτλο του Chief Instructor της FUJOKAN για την Ελλάδα.

2. Στον Παναγιώτη Δρακόπουλο το 3ο νταν με τον τίτλο του Instructor της FUJOKAN για την Ελλάδα.

3. Στον Μιχάλη Προκοπίου το 1ο νταν.

4. Στον Κώστα Χαριτόπουλο το 1ο νταν κατηγορίας Τζούνιορ, λόγω του νεαρού της ηλικίας του (14 ετών).

5. Στον Ανδρέα Κοτσιφό 1ο νταν.

Πρέπει επίσης να σημειωθεί, ότι πριν ένα περίπου μήνα σε ένα παρόμοιο σεμινάριο που έγινε στο UMAC της Γιουγκοσλαβίας έλαβαν μέρος τέσσερις καρατέκα, που κατόπιν εξετάσεων πήραν:

1. Γιόργος Παναγιωτίδης	2 νταν
2. Παντελής Γαλανούδης	2 νταν
3. Θωμάς Καρακώστας	2 νταν
4. Θανάσης Τζιάρης	2 νταν

Δυστυχώς, η συμμετοχή των αθλητών από τις άλλες σχολές δεν ήταν η αναμενόμενη. Κυριάρχησε πάλι η γνωστή νοοτροπία αυτών που διευθύνονται Ντότζο, ότι δηλαδή "εμείς τα ξέρουμε όλα, δεν έχουμε να μάθουμε τίποτα καινούργιο".

Το πρωί της 30ής Σεπτεμβρίου, οι αδελφοί Γιώργος πέταξαν για Βελιγράδι με την υπόσχεση ενός νέου ταξιδιού στην Ελλάδα εντός του Δεκεμβρίου του κυρίου Βλαντίμιρ και με παραμονή στη σχολή ΣΟΤΟΚΑΝ ΚΑΡΑΤΕ ΑΚΑΝΤΕΜΥ, για έξι μήνες.

ΤΑ ΣΕΜΙΝΑΡΙΑ

Θα έλεγα, πως καλό θα ήταν να γίνει μια δεύτερη σκέψη στο θέμα των σεμιναρίων.

Η κατάσταση στην οποία βρίσκεται σήμερα το καράτε στην Ελλάδα μπορεί να κατηγορηθεί ότι κρατάει τον καρατέκα με παρωπίδες. Ας δεχθούμε την βασική αρχή, ότι ο κάθε δάσκαλος κάθε σχολής είναι καλός. Αυτός ο καλός δάσκαλος πρέπει να ξέρει πως όταν διδάσκει 10 πράγματα στους μαθητές του αυτοί απομεινώνουν τα 2-4. Αυτό συμβαίνει πρώτο λόγω της μεγάλης διαφοράς γνώσεων και παρατηρητικότητας, αλλά και λόγω "πόλωσης" της σχέσης δασκάλου-μαθητή κατά την οποία ο μαθητής έχει "συνηθίσει" το δάσκαλο και δεν τον προσέχει πλέον 100%, αλλά 60%.

Μια νέα διδασκαλία μερικών ημερών από άλλο δάσκαλο σε κάποιο ευκαιριακό σεμινάριο είναι ένα "σκούντημα" στον μαθητή να ξυπνήσει. Θα ακούσει

Ιλία Γιώργκα, 6 νταν, Τάσος Πανουσόπουλος, 4 νταν, Βλαντιμίρ Γιώργκα, 6 νταν, και Γιώργος Παναγιωτίδης, 2 νταν, της FUDOKAN INTERNATIONAL.

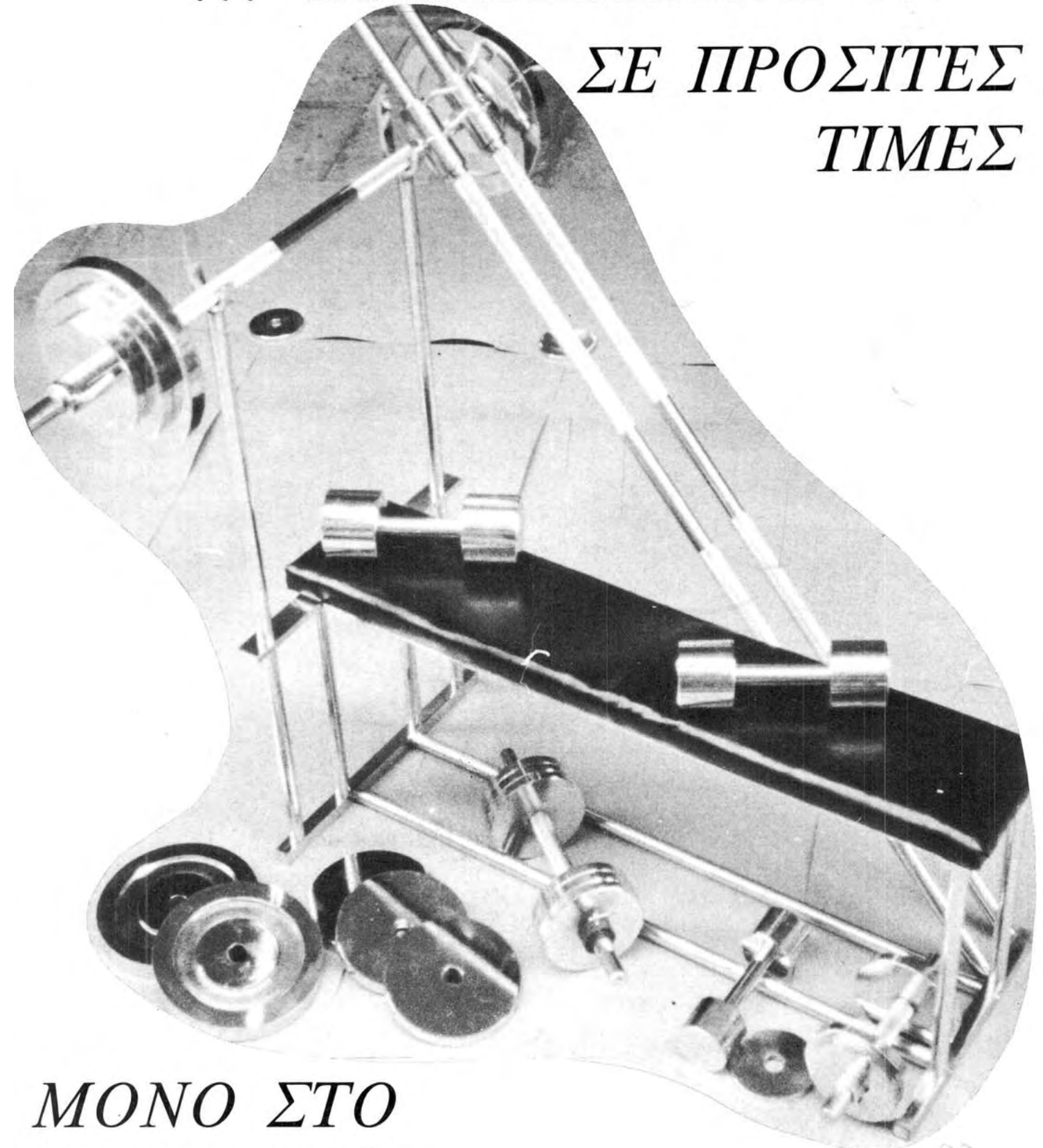
άλλα πράγματα ή τα ίδια από άλλες απόψεις. Θα βάλει την κρίση του να δουλέψει και να ξεχωρίσει όσα θέλει να κρατήσει από άλλα που θέλει να πετάξει. Θα γυρίσει μετά στον καθημερινό του δάσκαλο και θα τον προσέξει σε λεπτομέρειες που του ξέφυγαν ως τώρα. Θα του δημιουργηθούν απορίες που θα κάτσει να σκεφτεί για να τις απαντήσει. Θα φέρει στο 90% την προσοχή του στην προπόνηση, που είναι ωφέλεια και για τον μαθητή και για τον δάσκαλο. Αλλά θα γίνει και ο δάσκαλος καλύτερος στη διδασκαλία, γιατί θα έχει πιο απαιτητικούς μαθητές.

Είμαστε υπέρ του θεσμού των σεμιναρίων (ακόμη και για καράτε άλλων στυλ), τα οποία φυσικά, όπως κάθε τι γύρω μας, έχουν κάποιο κόστος (ταξίδια, διαμονή, αμοιβές δασκάλων κτλ.), φτάνει να μην επιβαρύνονται με κάτι γελοίες επιβαρύνσεις της φύσεως των 200 δρχ. να μπει μέσα, 300 να κοιτάς, 100 το σκαμνάκι, 50 το "αφού", 20 το "κιχ" και μερικά άλλα που δεν γράφονται.

Θύμιος Περισίδης

**ΜΟΝΟ ΣΤΟ ΔΥΝΑΜΙΚΟ
ΟΡΓΑΝΑ - ΒΑΡΗ - ΜΠΑΡΕΣ
... ΧΡΩΜΙΩΜΕΝΑ !!!**

**ΣΕ ΠΡΟΣΙΤΕΣ
ΤΙΜΕΣ**

**ΜΟΝΟ ΣΤΟ
ΔΥΝΑΜΙΚΟ**

ΓΙΑ ΠΡΩΤΗ ΦΟΡΑ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
ΠΑΝΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΠΡΩΤΑΘΛΗΜΑ ΚΑΡΑΤΕ

ΠΑΝΕΥΡΩΠΑΪΚΟΙ ΓΟΥΑΝΤΟ-ΡΥΟΥ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

ΚΑΙ ΜΕ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΙΑΠΩΝΙΑΣ

Από τον Θύμιο Περσιδη

Στις 2 Νοεμβρίου, ημέρα Σάββατο, η Ελλάδα φιλοξενεί για πρώτη φορά το Πανευρωπαϊκό Πρωτάθλημα Γουάντο-Ρύου, στο Στάδιο Ειρήνης και Φιλίας, στο Νέο Φάληρο. Οι αγώνες ξεκινούν στις 10.00 το πρωί και σταματούν στις 10.00 το βράδυ.

Οι χώρες-μέλη του Ευρωπαϊκού Γουάντο-Κάι, οι οποίες συμμετέχουν, είναι οι Νορβηγία, Γερμανία, Σουηδία, Σκωτία, Αυστρία, Μαγαδασκάρη, Φινλανδία, Βέλγιο, Ισπανία, Πορτογαλία, Ιρλανδία, Ιταλία, Γιουγκοσλαβία, Γαλλία, Κύπρος, Ελβετία, Ολλανδία, Αγγλία, Ουγγαρία (λαμβάνει για πρώτη φορά μέρος) και, φυσικά, η διοργανώτρια χώρα.

Προς το παρόν, συμμετοχές έχουν δηλώσει οι: Ελλάδα, Αγγλία, Φινλανδία, Ιταλία, Ουγγαρία, Ελβετία, Κύπρος, Ουαλλία, Γαλλία και Γιουγκοσλαβία. Οι αιτήσεις συμμετοχής γίνονται δεκτές μέχρι την τελευταία ημέρα πριν τους αγώνες.

Αξιοσημείωτο είναι, ότι λόγω του ότι οι αγώνες διεξάγονται για πρώτη φορά στην Αθήνα, αναμένεται σύσσωμο το επιτελείο της Ευρωπαϊκής Ομοσπονδίας Γουάντο-Ρύου, προκειμένου να προσφέρει τις υπηρεσίες του στην οργάνωση των αγώνων.

Οι κατηγορίες αγώνων είναι στους άνδρες: Ομαδικό Κούμιτε, Ατομικό Κούμιτε και Κάτα, ενώ στις γυναίκες έχουμε Ατομικό Κούμιτε και Κάτα.

Σημειώνουμε, ότι δεν υπάρχουν ακόμη κατηγορίες κιλών στο γουάντο-ρύου.

Η κάθε χώρα έχει δικαίωμα να κατεβάσει πέντε αθλητές στο ομαδικό και δύο αναπληρωματικούς, δύο στο ατομικό και δύο στα κάτα. Στις γυναίκες κατεβαίνουν δύο στο ατομικό και δύο στα κάτα. Δηλαδή μαζί με τον αρχηγό τα άτομα κάθε αποστολής ανέρχονται στα δέκα έξι.

Αξίζει να σημειωθεί, ότι η Αγγλική αποστολή κατεβαίνει με 30 άτομα.

Η διαιτησία είναι διεθνής, με συμμετοχή Ευρωπαίων και Ιαπώνων.

Δυσκολίες πρόσβασης στο θέαμα δεν προκύπτουν. Το κοινό θα έχει τη δυνατότητα να παρακολουθήσει άνετα και ταυτόχρονα 3-4 αγώνες στους προκριματικούς, ενώ οι τελικοί θα διεξάγονται ανεξάρτητα.

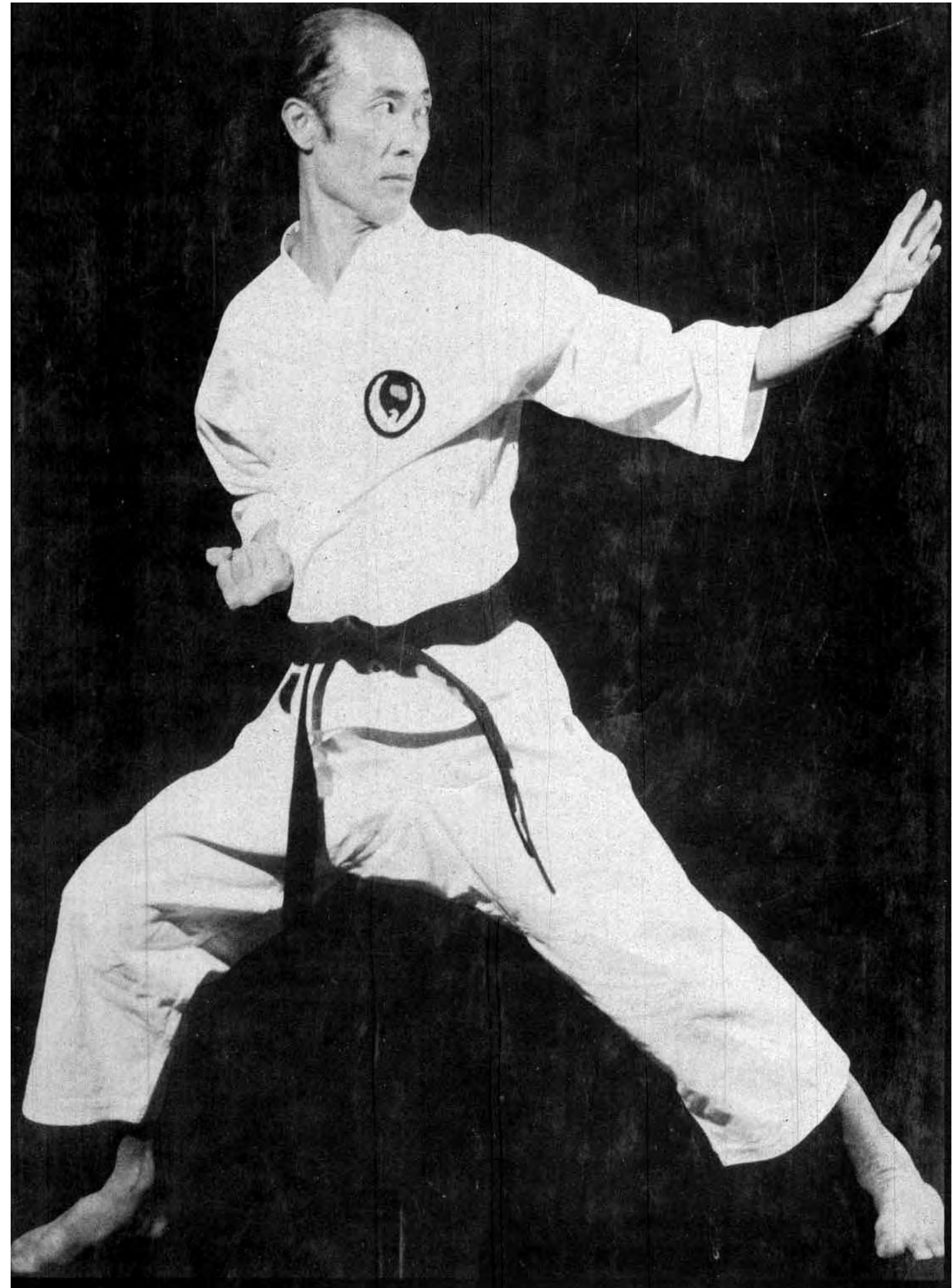
Τονίζουμε, ότι παρούσες στο χώρο την ημέρα εκείνη θα είναι η Ιαπωνική Ηγεσία του αθλήματος στην Ευρώπη και η Διεθνής Ομοσπονδία Γουάντο-Ρύου, που έχει σαν έδρα της την Αγγλία.

Από Ελληνικής πλευράς, συμμετέχουν αθλητές από όλες τις σχολές Γουάντο-Ρύου της Ελλάδας. Το επίπεδο των Ελλήνων είναι αρκετά υψηλό και πιστεύουμε ότι με σωστή οργάνωση και ψυχολογική ετοιμασία οι πιθανότητες για πρόκριση είναι μεγάλες. Υπάρχουν γύρω στα 20 άτομα όλων των βαθμίδων (από πρώτα Κύου μέχρι 3α-4α νταν); από τα οποία θα επιλεγούν τα ικανότερα τις προηγούμενες ημέρες των αγώνων. Φαβορί είναι ο Γρηγόρης Βόγλας (3ο νταν), ο Γιάννης Κανέλλης (3ο νταν), ο Χρήστος Μπουλούμπασης (4ο νταν), ο Γιώργος Σταθόπουλος, ο Ηλίας Μοσχονάς και ο Αντρέας Παναγιώτου.

Οι Ηλίας Μοσχονάς και Χρήστος Μπουλούμπασης είναι οι μεγάλες ελπίδες μας στα κάτα ανδρών. Σημειώω, ότι ο Χρήστος Μπουλούμπασης δεν παίρνει μέρος φέτος στο Κούμιτε. (Σημείωση Εκδότη: Φαίνεται, είναι κουρασμένος επειδή απέκτησε κόρη πρόσφατα!)

Οι αγώνες θα καλυφθούν από το τηλεοπτικό δίκτυο και τον Ημερήσιο Τύπο, αλλά όπως πάντα καλύτερα από όλους θα τους καλύψει το ΔΥΝΑΜΙΚΟ.

ΘΥΜΙΟΣ ΠΕΡΣΙΔΗΣ

**ΝΙΝΖΟΥΤΣΟΥ: ΣΕΜΙΝΑΡΙΑ - ΕΙΔΗΣΕΙΣ -
ΕΙΔΙΚΕΣ ΠΡΟΠΟΝΗΣΕΙΣ - ΝΕΕΣ ΣΧΟΛΕΣ**

NINJA CENTER

Από τον Δημήτρη Παπανικολάου

ΣΕΜΙΝΑΡΙΟ ΚΕΝΤΡΟΥ ΝΙΝΤΖΑ

Στις 7-8 Σεπτεμβρίου πραγματοποιήθηκε με μεγάλη επιτυχία το πρώτο επίσημο Σεμινάριο του ΝΙΝΖΟΥΤΣΟΥ, με εκπαιδευτές τον Αρχηγό των εκπαιδευτών της Σκανδιναβίας και Ευρώπης ΒΟ F. ΜΥΝΤΗ και τον Αρχηγό εκπαιδευτών της Ελλάδος ΔΗΜΗΤΡΗ ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ. Ενδιαφερόμενοι από τα περισσότερα μέρη της Ελλάδος έλαβαν μέρος κάτω από μια ατμόσφαιρα πραγματικά ενδιαφέρουσα, που τους έδωσε την ευκαιρία να γνωρίσουν από κοντά τους γνήσιους ΝΙΝΤΖΑ, να εκπαιδευτούν από αυτούς, να νοιώσουν και να ζήσουν το κάτι άλλο σε ανώτερο επίπεδο εκπαίδευσης με ανώτερες τεχνικές.

Την Κυριακή, στο τέλος του σεμιναρίου, οι κ. ΒΟ F. ΜΥΝΤΗ και ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ πραγματοποίησαν εξετάσεις στους πρώτους Έλληνες εκπαιδευόμενους ΝΙΝΤΖΑ με επιτυχία και με τα επόμενα αποτελέσματα:

- 1) Γεώργιος Πλέλης (8 KYU)
- 2) Άκης Παπαθανασίου (8 KYU)
- 3) Κώστας Δημακόπουλος (8 KYU)
- 4) Γιαννάκης Ιωάννου (8 KYU)
- 5) Νίκος Ατσαλής (9 KYU)
- 6) Σπύρος Γκίνης (9 KYU)

Κατά την περίοδο του σεμιναρίου, οι συμμετέχοντες εκπαιδεύτηκαν σε τεχνικές ΤΑΙ JUTSU, ΚΕΝ JUTSU, ΙΑΙ JUTSU, ΒΟΥJUTSU, ΤΕΣΗΝ JUTSU, JΥΤΑΙ JUTSU.

Η επιτυχία του σεμιναρίου οφείλεται σε ένα μεγάλο μέρος στην απλότητα και την εσωτερική ακτινοβολία, όπως πολλοί διεπίστωσαν, από την εκπαίδευση του σενσέι ΜΠΟ Φ. ΜΟΥΝΤΕ και του σενσέι Δ. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ, οι οποίοι ακούραστα και πρόθυμα εκπαίδευσαν τους πάντες. Ο ΣΕΝΣΕΙ ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ μας δήλωσε, ότι έχει προγραμματίσει σε καθορισμένες ημερομηνίες για το 85-86 ΝΙΝΖΟΥΤΣΟΥ σεμινάρια έτσι ώστε να γίνει το δυνατόν καλύτερη εξυπηρέτηση σε αυτούς που θέλουν να προγραμματίσουν τη συμμετοχή τους νωρίτερα.

1985	21-22 Δεκεμβρίου	ΤΑΙΖΟΥΤΣΟΥ-ΝΑΓΚΕΒΑΖΑ
	27-28 Δεκεμβρίου	ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ ΤΕΣΣΕΝ-ΧΑΜΠΟ- ΤΑΝΤΟΖΟΥΤΣΟΥ
1986	1-2 Φεβρουαρίου	ΚΙΧΟΝ ΧΑΠΠΟ-ΝΤΑΚΕΝΤΑΙ - ΖΟΥΤΣΟΥ
	29-30 Μαρτίου	Κατασκήνωση εκπαιδευτών από όλη την Ευρώπη
	3-4 Μαρτίου	ΤΑΙΖΟΥΤΣΟΥ-ΝΙΝ-ΠΟ-ΚΟΥΖΙ

	21-22 Ιουνίου	ΚΙΡΙ ΤΖΟΥΤΑΙΖΟΥΤΣΟΥ ΚΕΝΖΟΥΤΣΟΥ-ΤΑΝΤΟ-ΚΟΥΖΑΡΙΦΟΥΝΤΟ
	30-31 Αυγούστου	ΜΠΟΖΟΥΤΣΟΥ-ΑΥΤΟΑΜΥΝΑ
	9-16 Σεπτεμβρίου	ΤΑΙΖΟΥΤΣΟΥ-ΑΥΤΟΑΜΥΝΑ

1-2 Νοεμβρίου

ΤΖΟΥΤΑΙΖΟΥΤΣΟΥ-ΣΟΥΡΙ
ΚΕΝΖΟΥΤΣΟΥ ΧΑΝΚΟΥ-
ΤΕ-ΓΙΑΡΙ-ΣΟΥΚΟ(ΤΕ ΚΑ
ΓΚΙ)-ΤΕΤΣΟΥ ΜΠΙΣΙ-ΚΥ
ΟΚΕΤΣΟΥ-ΣΟΓΚΕ-ΚΟΥΣΑ-
ΡΙ-ΓΚΑΜΑ-ΖΙΑΡΙ-ΝΑΓΚΙ
ΜΑΚΙ-ΝΑΓΚΙΝΑΤΑ-ΖΙΟΥ-
ΜΙ-ΚΥΟΥ ΖΟΥΤΣΟΥ-ΑΥΤΟ
ΑΜΥΝΑ-ΜΑΝΡΙΚΙ ΚΟΥΣΑ-
ΡΙ

27-28 Δεκεμβρίου

Εξετάσεις ΤΑΙΖΟΥΤΣΟΥ
ΚΕΝΖΟΥΤΣΟΥ - ΙΑΙΖΟΥ-
ΤΣΟΥ-ΣΟΥΡΙΚΕΝ-ΜΑΝΡΙ-
ΚΙ ΚΟΥΣΑΡΙ
ΝΙΝΤΖΑ (Αυτοσυγκέ-
ντρωση) (ΚΟΥΖΙ-ΚΙΡΙ)
ΤΕΧΝΗ ΨΥΧΟΣΩΜΑΤΙΚΗΣ
ΕΞΑΣΚΗΣΕΩΣ ΝΙΝΖΟΥ-
ΤΣΟΥ

Όλα τα Σεμινάρια, εκτός της 29-30 Μαρτίου που θα γίνουν στο Ξυλόκαστρο Κορινθίας, θα πραγματοποιηθούν στο ΝΙΝΤΖΑ ΣΕΝΤΕΡ ΗΟΜΒΟΥ ΔΟΖΟ ΝΙΝΤΣΟΥ ΤΟΓΑΚΟΥΡΕ ΡΥΟΥ, στην Κόρινθο, 11:00 ως 19:00.

ΠΡΟΣΟΧΗ ΕΚΠΛΗΞΕΙΣ ΤΟΥ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΟΥ '86, 8-14 ΙΟΥΝΙΟΥ, γίνεται μεγάλη κατασκήνωση στο Μπέ

βερλαντ της ΣΟΥΗΔΙΑΣ, με συμμετοχή ΝΙΝΤΖΑ και ΚΟΥΝΟΙΤΣΙ από όλη την Ευρώπη.

Οι ενδιαφερόμενοι μπορούν να ζητήσουν πληροφορίες από το τηλέφωνο 0741-25150, 10 π.μ. έως 13 μ.μ. από ΔΕΥΤΕΡΑ-ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ.

Καλή συνάντηση
ΣΕΝΣΕΙ Δ. Παπανικολάου

ΠΡΟΠΟΝΗΣΕΙΣ - ΕΠΙΔΕΙΞΕΙΣ - ΑΓΩΝΕΣ ΚΑΙ ΝΕΑ ΑΠΟ ΤΗ ΔΙΕΘΝΗ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ

Από τον Γιώργο Κοσμίδη

ΤΑ ΝΕΑ ΤΟΥ ΚΥΟΚΟΥΣΙΝ

ΚΥΟΚΟΥΣΙΝ ΚΑΡΑΤΕ
GREECE KYOKUSHINKAI ORGANIZATION HOMBU

Κύριε Περισίδη,

Μετά από 4 χρόνια σκληρής δουλειάς μέσα σε γυμναστήρια, αίθουσες χωρίς όργανα, εξοπλισμούς, σάκκους, καθρέπτες, ΜΑΚΙΒΑΡΑ και άνεση χρόνου προπονήσεων, το ΚΥΟΚΟΥΣΙΝΚΑΙ Βόλου απέκτησε δικό του Γυμναστήριο με τέλειο εξοπλισμό και με τη διεύθυνση και εποπτεία του εκπαιδευτή της Παγκόσμιας Ομοσπονδίας Κυόκουσιν, Κοσμίδη Γεώργιου 2 DAN

Το ενδιαφέρον, η συμπαράσταση των γονέων, η ηθική και ανεκτίμητη βοήθεια του προέδρου του Γ. Σ. Βόλου, Στάμου Ιωάννη, οδήγησαν τον κ. Κοσμίδη στην απόφαση να δημιουργήσει ένα τέλειο Γυμναστήριο, ένα αθλητικό κέντρο ΚΥΟΚΟΥΣΙΝΚΑΙ ΚΑΡΑΤΕ, ως

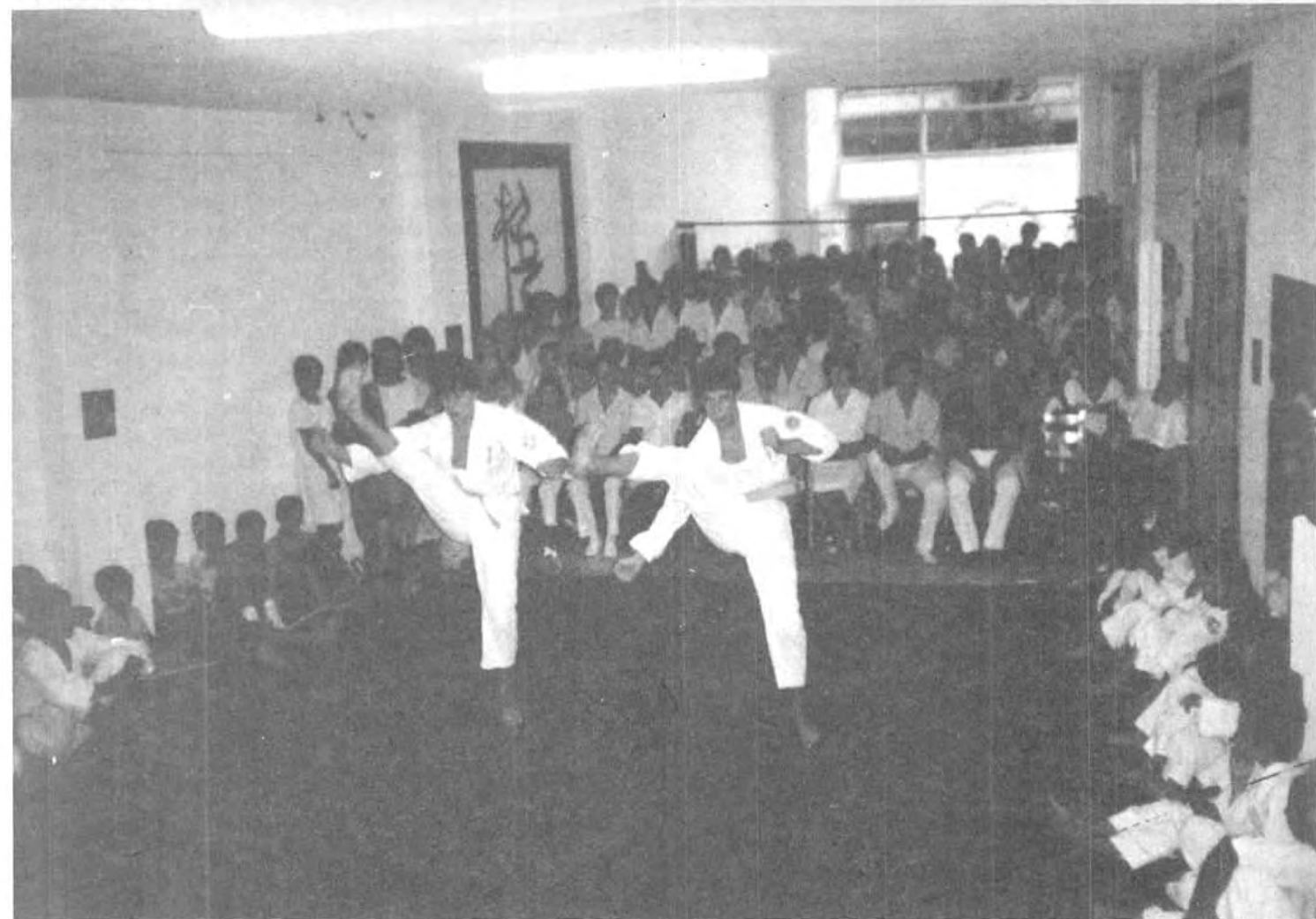
τε πλέον όλοι οι μαθητές του να έχουν όλες τις ανέσεις των άλλων ιδιωτικών γυμναστηρίων. Πρόγραμμα μαθημάτων, ξεχωριστά για όλα τα τμήματα, έχει αρχίσει και νέες εγγραφές γίνονται καθημερινά. Τα τμήματα που λειτουργούν είναι:

1. Παιδικό (αρχαρίων-προχωρημένων)
2. Εφήβων (αρχαρίων-προχωρημένων)
3. Ανδρών (αρχαρίων-προχωρημένων)

και τέλος τμήμα Αυτοάμυνας γυναικών-ανδρών, με πρόγραμμα καθαρά τεχνικές αυτοάμυνας.

Το γυμναστήριο λειτουργεί καθημερινώς από τις 6.30 μ.μ. ως 10 μ.μ. Εγγραφές επίσης γίνονται και τις πρωινές ώρες 10 π.μ.-1.30μ.μ.

Κοσμίδης Γεώργιος
2ο νταν
ΚΥΟΚΟΥΣΙΝΚΑΙ-ΚΑΡΑΤΕ

Με την ευκαιρία των εγκαταστάσεων του νέου Γυμναστηρίου του τμήματος KYOKUSHIN-ΒΟΛΟΥ

Έγινε επίδειξη του Ιαπωνικού Καράτε, που εντυπωσίασε το κοινό.

Ωραία και πρωτότυπη ήταν η εκδήλωση του τμήματος Ιαπωνικού Καράτε, που πραγματοποιήθηκε στη νέα αίθουσα (Γαζή-Κουταρέλια) και την παρακολούθησε αρκετός κόσμος. Πριν από την επίδειξη, στην ομιλία του, ο γραμματέας της επιτροπής κ. Ζαβός αναφέρθηκε στις δραστηριότητες του τμήματος και στον προπονητή κ. Κοσμίδη, που με τη σειρά του ανέπτυξε το θέμα του ΚΑΡΑΤΕ και την εφαρμογή του στην καθημερινή ζωή. Στη συνέχεια, έγινε επίδειξη από τους αθλητές και τις αθλήτριες και από το προπονητή κατά ζεύγη, αφού προηγήθηκε επίδειξη από το παιδικό τμήμα με τεχνικές κατά σειρά βαθμού ζωνών.

Εμφανίστηκαν με μπλε ζώνες 8 κύου η Γεωργία Παπανικολάου και ο Βαλάντης Γιαννούχος, εκτελώντας τεχνικές PEN PAKOU και KATA. Οι αθλητές Μανώλης Παλτατζής και Χρήστος Δασκαλόπουλος (6 κύου κίτρινη ζώνη) παρουσίασαν τεχνικές PEN PAKOU και ένα ωραίο KATA, με συγχρονισμό και ακρίβεια κινήσεων. Ο αθλητής Αντώνης Σταυρίδης παρουσίασε το ΠΙΝΑ ΣΟΝ ΙΤΣ ΚΑΤΑ με εντυπωσιακό τρόπο. Η αθλήτρια Χανή Ζωγραφούλα εντυπωσίασε με τις τεχνικές αυτοάμυνας. Η Ελένη Πατοπούλου και η Μάρκη Τυχερού (4 κύου πράσινη ζώνη) διακρίθηκαν στις ψη

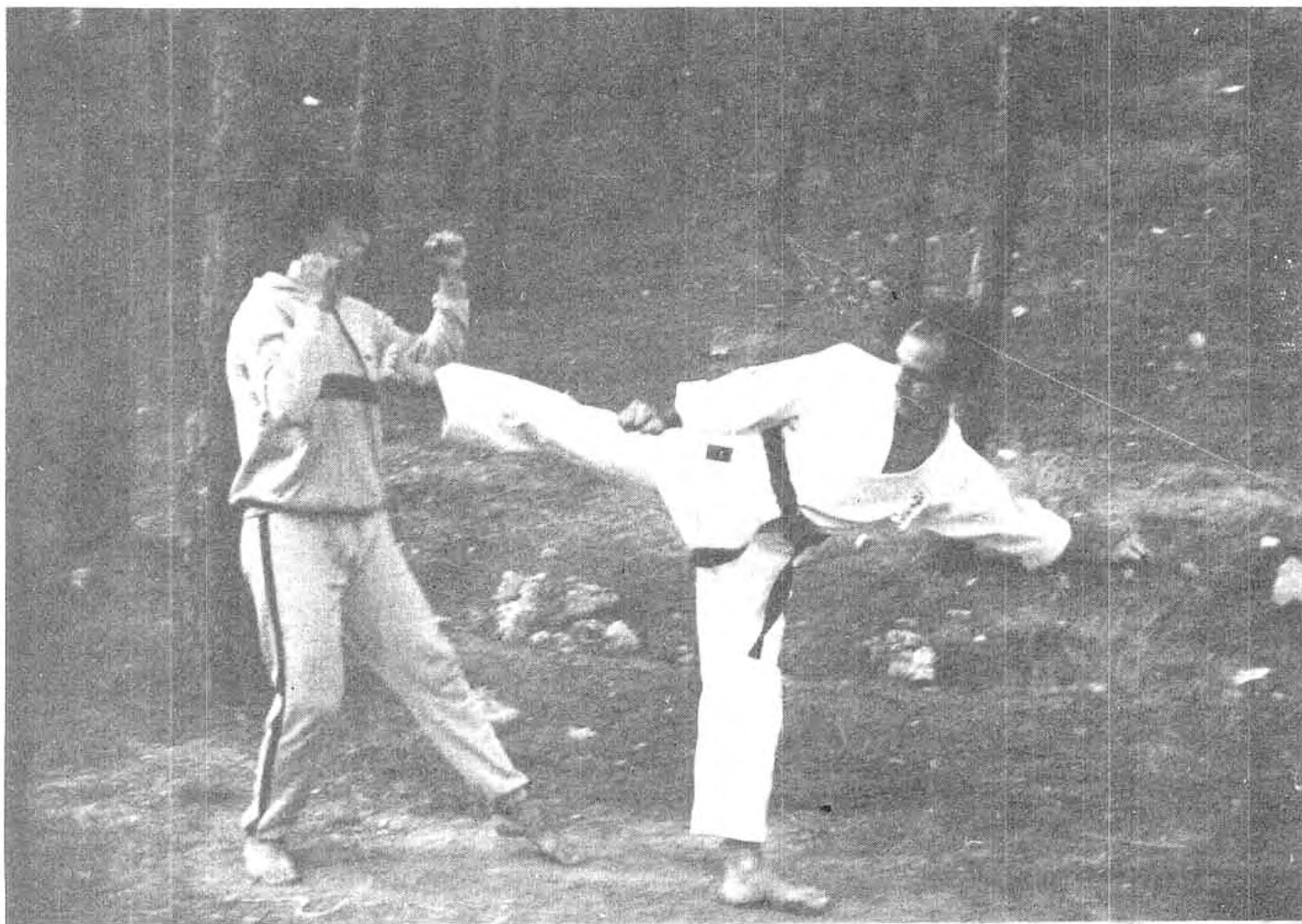
λές και γρήγορες κλωτσιές και με την τεχνική επίθεσης με τους αθλητές Μανώλη και Χρήστο. Οι Κωνσταντίνος Φωτίου και Μαρία Τουφεξή συνάρπασαν, αποσπώντας ζωηρά χειροκροτήματα για τη δεξιότεχνία τους στην αυτοάμυνα. Οι αδελφοί Μπαμπαλίτσα μαζί με τους βοηθούς εκπαιδευτές Στασινό και Στεφάνου (2 κύου καφέ ζώνη) απέσπασαν με τη σειρά τους παρατεταμένα χειροκροτήματα με τις τεχνικές PEN PAKOU και το προκαθορισμένο ΦΑΙΤ.

Ανακοινώθηκε, ότι προσεχώς θα γίνει επίδειξη ΚΑΡΑΤΕ στο κλειστό γυμναστήριο με την συμμετοχή του τμήματος του Γ. Κοσμίδη, καθώς και αγώνες με συμβολική τιμή εισιτηρίου υπέρ του Ορφανοτροφείου Βόλου και άλλων ιδρυμάτων. Επίσης, ανακοινώθηκε, ότι έρχεται στην Αθήνα ο πρωταθλητής Αμερικής ΤΖΟ ΛΟΥΙΣ, για επίδειξη και οργάνωση σεμιναρίου. Στην επίδειξη θα πάρει μέρος και ο προπονητής ΚΑΡΑΤΕ του Γ.Σ. Βόλου, Γ. Κοσμίδης, μαζί με δασκάλους τους Γ. Σφέτα, Γ. Μάλλιο, αδελφούς Αλεξανδρή, Γ. Κανέλλη και άλλους.

Εξετάσεις προαγωγής έγιναν την 29/9/85, σύμφωνα με το πρόγραμμα της Ομοσπονδίας και προήχθησαν στον βαθμό 6ου κύου κίτρινη ζώνη οι Μαθητές Παπανικολάου, Βαχάντης, Σίμος.

Τις εξετάσεις παρακολούθησαν οι φίλοι και οι γονείς των μαθητών.

Η επιτροπή του τμήματος
KYOKOUSHIN-KAN

ΓΟΥΙΝΓΚ- ΤΣΟΥΝ -ΝΤΟ

ΚΑΙ ΤΟ ΚΛΗΡΟΔΟΤΗΜΑ

ΤΟΥ ΜΠΡΟΥΣ ΛΗ

Από τον Κλωντ Γκέιμπλ
Απόδοση: Εύα Παπανικολάου

Ο Μπρους Λη πέθανε το '73 αφήνοντας πίσω του μερικά περιπετειώδη έργα και μια κληρονομιά στις μαχητικές τέχνες που θα μείνει στη μνήμη όλων. Η κληρονομιά ήταν το Τζέετ-Κούνε-Ντο ή "τρόπος παρεμβαλλόμενης γροθιάς", τέχνη που περιλαμβάνει όλη τη φιλοσοφία του Μπρους Λη. Λιγότερο γνωστό είναι το γεγονός της μεγάλης επίδρασης του Μπρους σε κάποιο άλλο σύστημα μαχητικών τεχνών, το Γουίνγκ Τσουν Ντο. Βασισμένο στο κλασικό Γουίνγκ Τσουν Κουγκ Φου, εισάχθηκε στα τέλη της δεκαετίας του '60 στην Ακαδημία Μαχητικών Τεχνών της Χαβάης, στη Χονολουλού, από τον Τζέιμς ΝτιΜάιλ, παλιό μαθητή του Μπρους Λη. Το Γουίνγκ Τσουν Ντο έχει καταφέρει, περισσότερο από κάθε άλλο σύστημα να δείξει πως η μερικές φορές αόριστη και αφηρημένη φιλοσοφία του Μπρους Λη μπορεί να ισχύσει για ένα δυναμικό μαχητικό σύστημα.

Το Γουίνγκ Τσουν Ντο είναι εξαιρετικά επιθετική μορφή μάχης. Ο μαχητής μπορεί να εξουδετερώσει τον αντίπαλο με μικρές γροθιές και λακτίσματα. Αυτή η πράξη γίνεται, όταν ο αντίπαλος είναι αφηρημένος ή δεν βρίσκεται σε καλή ισορροπία σώματος. Ο μαχητής του Γουίνγκ Τσουν Ντο εκπαιδεύεται σε ένα είδος ευαισθητοποίησης των χεριών και παλαμών, πράγμα που του επιτρέπει τον έλεγχο των κινήσεων των χεριών του αντιπάλου, όταν προκειμένου για μικρή απόσταση. Από εκεί και ύστερα, αισθανόμενος την αντίσταση των χεριών του αντιπάλου στο χέρι του, μπορεί να διαπεράσει την άμυνά του. Ο επιτυχημένος μαχητής του Γουίνγκ Τσουν Ντο μπορεί να εξολοθρεύσει τον αντίπαλό του σε δευτερόλεπτα.

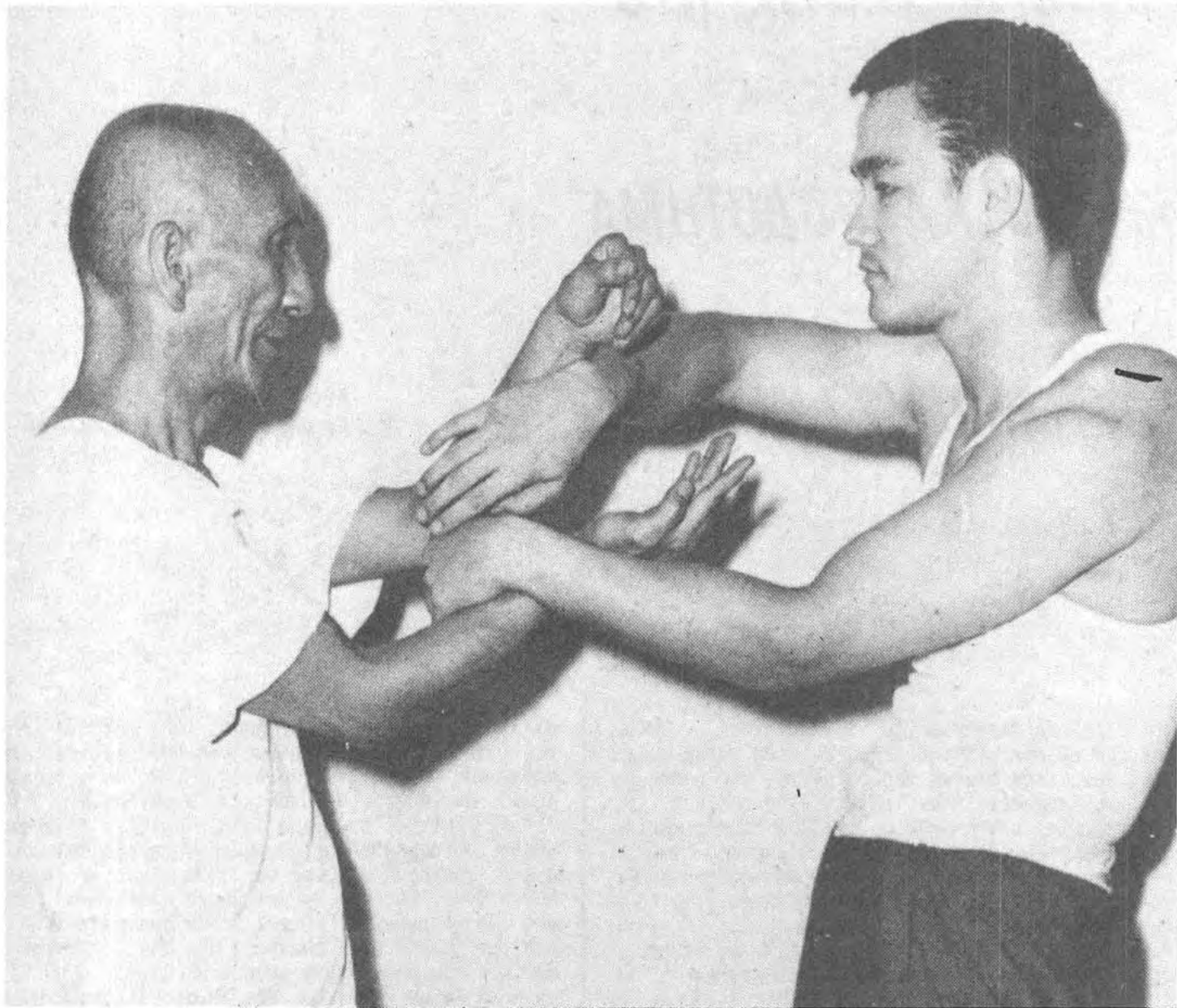
Οι αθλητές του Τζέετ Κούνε Ντο δεν βασίζονται στην μεγάλη σωματική τους δύναμη, προκειμένου να κατακερματίσουν τον αντίπαλο, γιατί η ορμή ή η αντίσταση που προβάλλει το σώμα του αντι-

πάλου συχνά στρέφεται σε βάρος του. Αυτό το κάνει ζωτική μορφή αυτοάμυνας για γυναίκες και μικρόσωμους άντρες, που θα πρέπει ίσως να αντιμετωπίσουν αντιπάλους δυνατούς και μεγαλόσωμους.

Το Γουίνγκ Τσουν Ντο, όπως το Τζέετ Κούνε Ντο μπορεί να θεωρηθεί σε ορισμένους τομείς απλοποιημένη, σύγχρονη μέθοδος του στυλ Γουίνγκ Τσουν Κουγκ Φου, το οποίο αναπτύχθηκε στην Κίνα πριν από 200 χρόνια. Το Γουίνγκ Τσουν εμπνεύστηκε σε ναό των Σαολίν μια μοναχή, η Νγκ Μούι, η οποία σκόπευε στη δημιουργία ενός στυλ μάχης, ιδιαίτερα κατάλληλου για γυναίκες. Το αποτέλεσμα ήταν ένα στυλ που δίνει ιδιαίτερη έμφαση σε απλές τεχνικές και δεν απαιτεί μεγάλη δαπάνη ενέργειας. Το στυλ αυτό ερχόταν σε πλήρη αντίθεση με τις μαχητικές τέχνες της εποχής, οι οποίες χαρακτηρίζονταν από αρκετές τεχνικές με μεγάλες κυκλικές κινήσεις και χρησιμοποίηση δύναμης. Η Νγκ Μούι δίδαξε το στυλ της σε άλλη γυναίκα, την Γιμ Γουίνγκ Τσουν, που το επεξεργάστηκε. Σήμερα, το στυλ φέρει το όνομά της. (Γουίνγκ Τσουν σημαίνει "όμορφη άνοιξη".)

Ο Μπρους Λη μυήθηκε στο κλασικό Γουίνγκ Τσουν με δάσκαλό του τον Γιπ Μαν στο Χογκ Κογκ. Το 1958 πήγε στις ΗΠΑ. Εκεί ανακάλυψε, ότι οι αθλητές μαχητικών τεχνών ήταν πιο εύσωμοι και δυνατοί. Πειραματίστηκε πάνω σε καινούργιες μεθόδους προκειμένου να κάνει το στυλ του πιο αποτελεσματικό. Οι νέες αρχές που παρήγαγε από το Γουίνγκ Τσουν θα αχρημάτιζαν αργότερα τον πυρήνα του Γουίνγκ Τσουν Ντο κι επίσης το Τζέετ Κούνε Ντο.

Στα πρώτα χρόνια της δεκαετίας του '60 ο Τζέιμς ΝτιΜάιλ άρχισε σπουδές κάτω από την εποπτεία του Μπρους Λη. Έμαθε αυτές τις βασικές αρχές και από εκεί και στο εξής ακολούθησε τη δικιά του πορεία. Το αποτέλεσμα του πειραματισμού του ΝτιΜάιλ ήταν το Γουίνγκ Τσουν Ντο, ένα σύστημα μαχητι-

κών τεχνών σχηματισμένο από τις αρχές του Μπρους Λη.

Ο Ρόντνεϋ Κίμο Βονγκ, επικεφαλής δάσκαλος μέσα στην Ακαδημία Μαχητικών Τεχνών της Χαβάης, από τότε που ο ιδρυτής αποχώρησε, εξηγεί, "ο Λη ήταν οι ρίζες του συστήματος και ο Τζέιμς ΝτιΜάιλ έμαθε πολλά γύρω από την εφαρμογή του σε μάχες από κείνον.

Ο Μπρους απομάκρυνε τα άχρηστα στοιχεία του Γουίνγκ Τσουν, πρώτα από όλα για να διαμορφώσει, ίσως, ένα πιο αποτελεσματικό σύστημα", προσθέτει ο Κίμο. Αυτή η έμφαση στην αποτελεσματικότητα, όπως και στην πρακτική εφαρμογή, με τον τρόπο που αντιπαρατίθενται στην αισθητική, μπορεί να εντοπισθεί σε όλα τα επίπεδα του Γουίνγκ Τσουν Ντο.

Οι φόρμες του παραδοσιακού Γουίνγκ Τσουν εκφράζουν αρχές και όχι τεχνικές. Η τεχνική είναι, θα λέγαμε, μια κίνηση ή σειρά κινήσεων που εξυπηρετούν μια συγκεκριμένη περίπτωση. Η αρχή είναι ένας γενικότερος κανόνας ή οδηγός που εφαρμόζεται σε πολλές περιπτώσεις.

Δύο αρχές του Γουίνγκ Τσουν είναι "η απόσταση βολής" και το Τζόαμ Σουμ. "Η απόσταση βολής είναι η απόσταση μεταξύ μαχητή και αντιπάλου", εξηγεί ο Κίμο. "Κρίνεται από το μήκος του ποδιού του αντιπάλου συν περίπου 10 εκατοστά. Ενώ μέσα στην "απόσταση βολής" πρέπει να κάνει επιθέσεις, έξω από αυτήν ο μαχητής έχει χρόνο να αντιδράσει σε οποιεσδήποτε μεθόδους επίθεσης επιχειρήσει ο αντίπαλος.

Το τζόαν σουμ, η κεντρική αρχή, διδάσκει στο μαχητή τη μέγιστη χρήση και των δύο χεριών με σωστό προσανατολισμό του σώματος. Μια φανταστική γραμμή που χωρίζει το σώμα, δίνει σε κάθε χέρι μια ιδιαίτερη περιοχή προστασίας και επιτρέπει στα δύο χέρια να αντιδρούν αμυντικά σε κάθε στιγμή.

Η διδασκαλία των αρχών και όχι μόνον ο τονισμός ατομικών τεχνικών είναι ένα ακόμη πλεονέκτημα του Γουίνγκ Τσουν Ντο ως συστήματος αυτοάμυνας. Είναι εύκολο στη μάθηση και για μια ακόμη φορά αντανάκλα την πίστη του Μπρους στην απλότη-

τα. "Κάποιος μπορεί να νομίζει, ότι ξέρει 200 τεχνικές, αλλά να θυμάται μόνο 10 στη διάρκεια του αγώνα. Όταν χρειάζεται την 11η, χάνει", λέει ο Κίμο. "Απλούστατα, είναι πολύ πιο αποτελεσματικό και πρακτικό το να κατέχει κάποιος αρχές ή οδηγούς, που έχουν ευρεία εφαρμογή."

Η έμφαση στην αποτελεσματικότητα δεν σταματάει στις αρχές, προσθέτει ο Κίμο. "Δεν μας αρέσει να περιοριζόμαστε σε θεωρίες. Επεκτεινόμαστε και σε εφαρμογές. Η φιλοσοφία της διδασκαλίας μας αποσκοπεί στο να κάνει την εμπειρία της μάθησης όσο το δυνατό αληθινή. Είναι ένας πολύ πειθαρχικός τύπος προπόνησης."

Ο Κίμο εξηγεί, ότι η δριμύτητα αυξάνει διαδοχικά, μέχρι που εγγίζει το πνευματικό άγχος, που μπορεί να εκδηλωθεί σε πραγματικές μάχες.

"Άλλες ασκήσεις διαμορφώνουν το σώμα και γυμνάζουν τον μαθητή στη δριμύτητα. Στόχος του είναι να τα δώσει όλα ο μαθητής, ακόμη κι αν είναι εξουθενωμένος.

Η ικανότητα του να μάχεσαι εκρηκτικά είναι σημαντική στο Γουίνγκ Τσουν Ντο. Οδριμύς μαχητής μπορεί να κινηθεί γρηγορότερα από τον αντίπαλό του. Η επίθεσή του είναι πιο καταστρεπτική επειδή, όπως ο μεγενθυτικός φακός, μπορεί να συγκεντρώσει όλη του την ενέργεια σε ένα μικρό ακόνι της άμυνας του αντιπάλου.

Μια ιδέα της δριμύτητας με την οποία μάχονταν ο Μπρους Λη μπορεί κανείς να την πάρει από τα έργα του. Παρ'ότι τροποποιεί το στυλ του (κάνοντας πιο αργές και σαφείς κινήσεις), η σειρά δράσης του είναι ακριβής.

Οι μαθητές του Γουίνγκ Τσουν εξασκούνται κυρίως στην αυτοσυγκέντρωση, προκειμένου να είναι σε θέση να αντιμετωπίσουν τις δυσκολίες, το θυμό, το φόβο, τη νευρική κατάσταση σε περίπτωση αγώνων. Ο ΝτιΜάιλ τονίζει το ρόλο της αυτοσυγκέντρωσης, καθώς και της αυτοόπνωσης, στις μαχητικές τέχνες.

Η κυριότερη διαφορά ανάμεσα στο Γουίνγκ Τσουν Ντο και το στυλ του Μπρους Λη είναι η αινιγματική φύση του Τζέιμς Κούνε Ντο. Σύμφωνα με τον Μπρους, ήταν ένα στυλ χωρίς στυλ, μια φόρμα χωρίς φόρμα. Το Τζέιμς Κούνε Ντο περιφρονεί την ένταξη σε κάποια κατηγορία σαν προσωπικό στυλ, μαχητική μέθοδος, συλλογισμός, ιδέα, φιλοσοφία, σύστημα ή ποιότητα. Είναι όλα τούτα και συνάμα τίποτα.

Από την άλλη μεριά, το Γουίνγκ Τσουν Ντο είναι μοναδικό σαν σύστημα μαχητικών τεχνών. Σύμφωνα με τον ΝτιΜάιλ, αυτή η μαχητική τέχνη με τις έμφυτες ιδιότητες της απλότητας, της πρακτικής, της αυτοπειθαρχίας που την διέπουν, δεν είναι μόνον τρόπος άμυνας, αλλά και τρόπος διαβίωσης.

Ο Κίμο τονίζει, ότι κάποιος που μπορεί να μάχεται, δεν βασίζεται αποκλειστικά στις γροθιές του για να λύσει τα προβλήματά του. Πάνω απ'όλα, πρέπει να έχει την αυτοπειθαρχία να συγκρατεί το εγώ του και να κατανοεί τον λόγο γιατί θα πρέπει να κάνει κάτι τέτοιο. Ο Κίμο πιστεύει, ότι σαν φιλοσοφία το Γουίνγκ Τσουν Ντο μπορεί να βοηθήσει ένα άτομο να βρει την ισορροπία του στη ζωή και να το διδάξει να συνεργάζεται και να ενεργεί κατά δυναμικό τρόπο.

Ίσως, το πιο σημαντικό μήνυμα του Μπρους Λη ήταν να μην καταντήσει ο αθλητής των μαχητικών τεχνών δέσμιος στυλ ή συστημάτων, αλλά να ερευνησει και να αναζητήσει νέα στοιχεία μέσα σ' αυτά. Μέσα από τον πειραματισμό, ο αθλητής μπορεί να βρει προσωπικό στυλ μάχης.

Ο Κίμο λέει, ότι θεωρεί σαν στόχο της Ακαδημίας την μετατροπή του φιλόδοξου μαθητή σε αδέσμευτο μαχητή, πέρα από φόρμες και συστήματα" εκείνον που έχει μάθει το σύστημα και μπορεί τώρα πλέον να το "ξεχάσει". Σε αυτό το στάδιο, ο αθλητής πρέπει να κρατήσει μόνον όσα στοιχεία του χρειάζονται από το σύστημα στο οποίο έχει μυηθεί να δανειστεί άλλα από άλλα συστήματα και να διαμορφώσει έναν δικό του τρόπο μάχης. Αυτό φαίνεται παρόμοιο με το Τζέιμς Κούνε Ντο.

Το Γουίνγκ Τσουν Ντο όχι μόνο είναι αποδεδειγμένα αποτελεσματικό σαν σύστημα, αλλά και παράδειγμα της εφαρμογής του στο Τζέιμς Κούνε Ντο. Ίσως φαίνεται αντιφατικό το ότι ένα συγκεκριμένο, θα μπορούσαμε να πούμε, σύστημα μαχητικών τεχνών θα έκανε τέτοιο αγώνα να υπερβεί όλα τα συστήματα, αλλά έχετε υπόψη σας ότι στην καριέρα του Μπρους Λη αυτό αποτέλεσε τον θεμέλιο λίθο σε ένα παραδοσιακό στυλ Κουγκ Φου. Το Γουίνγκ Τσουν Ντο ως χρησιμεύει σαν οδηγός και ενθάρρυνση για κάθε άνθρωπο που θα ήθελε να ενσωματώσει το κληροδότημα του Μπρους Λη στο δικό του στυλ ή σύστημα. Είναι καταφερτό.

Κλωντ Γκέιμπλ

Η ΑΝΑΠΤΥΞΗ ΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ ΣΤΥΛ ΜΑΧΗΣ
ΣΑΝ ΣΥΝΕΠΕΙΑ ΤΗΣ ΕΞΑΣΚΗΣΗΣ ΣΕ ΔΙΑΦΟΡΑ ΣΤΥΛ

Ο ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΣ ΔΥΟ ΜΑΧΗΤΙΚΩΝ ΤΕΧΝΩΝ

Από τον Κλωντ Γκέιμπλ
Απόδοση: Εύα Παπανικολάου

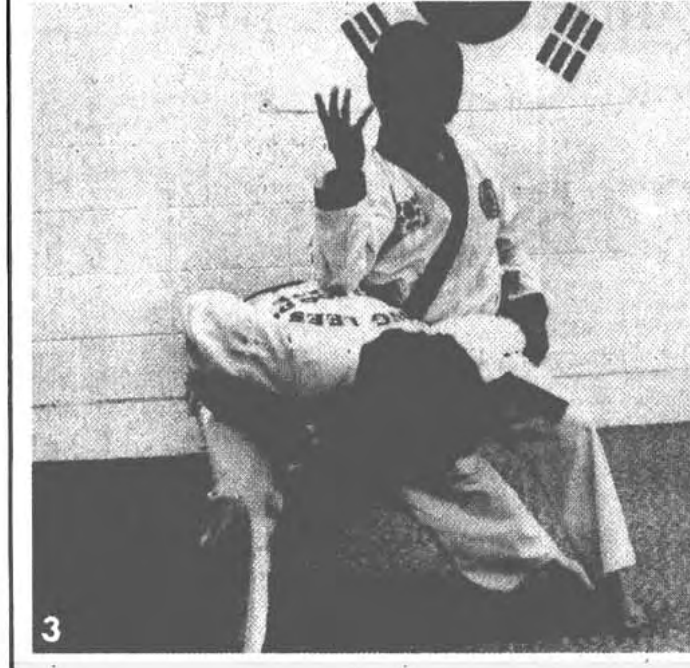
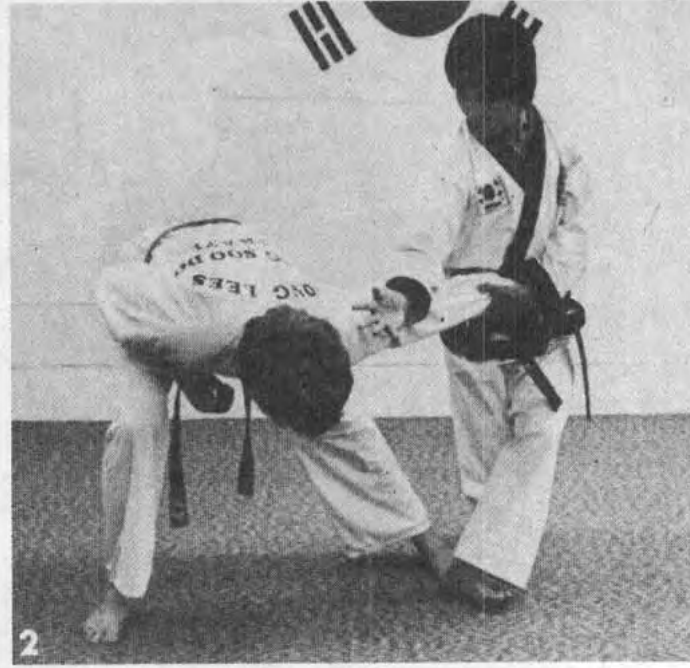
Δύο τέχνες δεν είναι απαραίτητα καλύτερες από μία. Νομίζω, ότι οι περισσότεροι μαθητές προσπαθούν να μάθουν μία τέχνη πριν καταπιαστούν με δεύτερη. Παρ'ότι νομίζω, ότι όλες οι τέχνες είναι καλές κι ότι έχουν το ίδιο αντικείμενο, ένα άτομο πρέπει να αναπτύσσει προσωπικό στυλ μάχης", εξηγεί ο δάσκαλος Γιονγκ Τζου Λη από το Χάντσβιλ της Αλαμπάμα. Ο Λη, αφοσιωμένος αθλητής και δάσκαλος στις μαχητικές τέχνες, 30 χρονών σήμερα, έχει ήδη 23 χρόνια προπόνησης στο ενεργητικό του. Αναζητεί πάντα νέες τεχνικές. "Όταν πολεμούσα στο Βιετνάμ με τους Κορεάτες πεζοναύτες", λέει ο Λη, "έβλεπα ένα νέο αγόρι να κλωτσάει μέσα στο νερό. Ξαφνικά, ένα μεγάλο ψάρι πετάχτηκε από τη θάλασσα και προσγειώθηκε νεκρό στην παραλία. Πίστευα, ότι θα μπορούσα να μάθω κάτι, παρατηρώντας

την τεχνική του αγοριού, γιατί είναι δύσκολο να κλωτσάς μέσα στο νερό".

Έχοντας μυηθεί στο τανγκ-σου-ντο, ο Λη στράφηκε αργότερα στο βόρειο στυλ "αλογάκι της Παναγίας" του Κουνγκ-Φου. Το ενδιαφέρον του για το Τανγκ-σου-ντο εμφανίστηκε στην ηλικία των επτά χρόνων.

"Μια μέρα στη Σεούλ", είπε, παρακολουθούσα τον Χουάνγκ Κι (ιδρυτή του τανγκ-σου-ντο) ενώ έσπαγε μια στοιβάδα τσιμεντένιων πλακών με πίεση των δακτύλων. Θεώρησα, ότι αυτό ήταν πολύ καλό και θέλησα να το μάθω. Αυτό αποτέλεσε και την αρχή της προπόνησής μου στις μαχητικές τέχνες.

"Το τανγκ-σου-ντο κατά 60% είναι σουμπάνκι (η αυθεντική Κορεάτικη μαχητική τέχνη, ηλικίας 1400 χρόνων περίπου) και κάπου 40% κούνγκ-φου. Ο Χου

ο αθλητής πρέπει να έχει το δικό του στυλ μάχης. Δεν επιδιώκω να διδάσκω το δικό μου στυλ, αλλά οι μαθητές μου πάντα υιοθετούν ορισμένα στοιχεία του. Μερικοί ποτέ δεν αναπτύσσουν καλές τεχνικές λακτίσματος, έτσι κι εγώ τους διδάσκω τεχνικές λαβών. Αυτές συμπεριλαμβάνουν και τις τεχνικές του Κουνγκ-Φου.

"Το άτομο που μυείται σε δύο μαχητικές τέχνες έχει το πλεονέκτημα, εάν ενσωματώσει τα δύο στυλ σε ένα. Ενδιαφέρομαι για όλες τις τέχνες. Ο αθλητής μπορεί να δανειστεί στοιχεία και να μάθει απ'όλες. Εάν διαμορφώσει δικό του στυλ, θα εξελιχθεί σε πολύ καλύτερο μαχητή".

Κλώντ Γκέιμπλ

άνγκ Κι πήγε στη Μαντζουρία το '36, προκειμένου να διδαχθεί τις Κινέζικες τέχνες. Γύρισε πίσω στην Κορέα το '45 και ξεκίνησε τη διδασκαλία του τανγκ-σου-ντο.

"Μετά από προπόνηση 16 χρόνων δίπλα στον Χου άνγκ, πήγα στο Πουσάν, σαν μοναχός στον Ναό του Βούδδα. Είχα παρακολουθήσει επιδείξεις κουνγκ φου και είχα ιδιαίτερα εντυπωσιαστεί από τις τεχνικές περισυλλογής. Κάποτε παρακολούθησα επίδειξη τεχνικής αυτοσυγκέντρωσης, όπου κάποιος τοποθέτησε ένα κομμάτι κέηκ με τοφού ανάμεσα σε τρεις τσιμεντένιες πλάκες. Έπειτα έβαλε ένα αυγό στην κορυφή των πλακών. Ο άντρας έσπασε τις πλάκες με την παλάμη του, αλλά το αυγό και το κέηκ έμειναν ανέπαφα. Ήταν πολύ θαυματικό.

"Το προσωπικό μου στυλ είναι συνδυασμός τανγκ σου-ντο και κουνγκ-φου. Υπάρχουν αρκετές διαφορές ανάμεσα στις δύο τέχνες εν τούτοις αλληλοσυμπληρώνονται επαρκώς. Μου αρέσει ιδιαίτερα ο έλεγχος του νου που έμαθα από το Κουνγκ-Φου και που προέρχεται από την αυτοσυγκέντρωση του Ζεν.

"Το Κουνγκ-Φου είναι πιο χαλαρωμένο και ελαστικό από το τανγκ-σου-ντο. Νομίζω, ότι ένας καλός τρόπος για να το περιγράψεις είναι να πεις, ότι μέσα είναι σκληρό, ενώ έξω μαλακό. Μου αρέσει αυτό. Τα μπλοκαρίσματα του κουνγκ-φου είναι μαλακά, ενώ του τανγκ-σου-ντο σκληρά και ισχυρά. Όταν συνδιάζεις αυτά τα δύο, προκύπτει ένα αυθεντικό στυλ μάχης. Το τανγκ-σου-ντο είναι η τέχνη μου, αλλά έχω δανειστεί πολλά στοιχεία κουνγκ-φου για το προσωπικό μου στυλ. Νομίζω, ότι μία από τις κυριότερες διαφορές ανάμεσα στις δύο τέχνες είναι, ότι το τανγκ-σου-ντο σου μαθαίνει

να συγκεντρώσεις όλη σου την ισχύ σε ένα σημείο, όπως το χέρι με το οποίο χτυπάς. Η ισχύς αυτή στο Κουνγκ-Φου διοχετεύεται στο σώμα με την αυτοσυγκέντρωση.

"Το τανγκ-σου-ντο ελευθερώνει το κι, ενώ το κουνγκ-φου το κρατάει δέσιμο. Οι τεχνικές λακτίσμάτων και λαβών και στις δύο τέχνες εύκολα συνδυάζονται μεταξύ τους. Και οι δύο τέχνες είναι καλές. Τις έχω συνδιάσει, γιατί επιζητούσα πάντα έναν αυθεντικό τύπο μάχης".

Ο Λη έχει συνδιάσει τόσο καλά τις δύο τέχνες, ώστε έχουν γίνει μία. Λέει, "Ό,τι κάνω είναι μοναδικό στα μάτια μου. Είναι το στυλ μου. Ότι διδάσκω είναι τανγκ-σου-ντο. Αλλά διδάσκω συγχρόνως και τα βασικά του κουνγκ-φου. Τελικά, αποδεικνύονται ωφέλιμα σε αρκετούς μαθητές μου. Ανέπτυξα αυτόν τον τρόπο διδασκαλίας, γιατί πιστεύω ότι και οι δύο τέχνες είναι καλές. Μερικοί επιζητούν την εξάσκηση και άλλοι την μάθηση των πραγματικών μαχητικών τεχνικών. Δεν διδάσκω βήμα προς βήμα. Αντίθετα, διδάσκω όλες τις κινήσεις σαν μία και αφήνω τον μαθητή να υιοθετήσει αυτό στον φυσικό του ρυθμό. Το τανγκ-σου-ντο εξυπηρετεί σκοπούς αυτοάμυνας. Το διδάσκω, προκειμένου να πετύχω τον στόχο μου".

Οι μαθητές στη σχολή του Λη προπονούνται σκληρά. Ένας μέρος της προπόνησης έγκειται σε αγώνες φουλ-κόντακτ χωρίς προστατευτικό εξοπλισμό. Λέει, "Αυτός είναι ο αυθεντικός τρόπος εξάσκησης και γω διδάσκω το αυθεντικό τανγκ-σου-ντο".

Σύμφωνα με τον Λη, "Ο μαθητής θα κρατήσει το 80% αυτών που μαθαίνει, ενώ το 20% εκφράζει την προσωπική του τεχνική. Πιστεύω ακράδαντα στο ότι

GREEK KYOKUSHIN OYAMA'S KARATE

Η ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΠΟΥ ΔΙΔΑΣΚΕΙ ΤΟ ΣΥΣΤΗΜΑ

INTERNATIONAL KARATE
ORGANIZATION
KYOKUSHINKAI

ΥΠΟ ΤΗΝ ΕΠΟΠΤΕΙΑ ΤΟΥ:
SAIKO SHIHAN SHIGERU OYAMA

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ: ΛΙΟΣΙΩΝ 123, 1ος όρ.
ΠΛ. ΑΤΤΙΚΗΣ, ΕΝΑΝΤΙ ΣΤΑΘΜΟΥ ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΥ
ΓΚΡΟΥΠ: ΠΡΩΙΝΑ-ΒΡΑΔΥΝΑ
ΩΡΕΣ: 11-1 πρωί, 5-9 απόγευμα

ΤΟ ΚΙΝΕΖΙΚΟ ΡΑΒΔΙ

Ο απλοϊκός μοναχός Σαολίν βάδιζε στο στενό δρομάκι με κατεύθυνση το ναό. Κόντευε να νυχτώσει και το σκοτάδι είχε αρχίσει να τυλίγει τη περιοχή. Δεν είδε τους τρεις ληστές που παραφύλαγαν πίσω από το βράχο, περιμένοντας τον άοπλο άνθρωπο να προσπεράσει. Απλώς ένας άκακος μοναχός, σκέφτηκαν, αλλά ίσως κουβαλούσε λίγα κομμάτια ασημι. Ξεγλύστρησαν μέσα στο σκοτάδι με τα σπαθιά γυμνά, με σκοπό να τον σκοτώσουν και να αρπάξουν τα υπάρχοντά του. Γύρισε προς το μέρος τους και χτύπησε με το ραβδί που κουβαλούσε το σπαθί του ενός, σπάζοντάς το στα δύο και χωρίς καθυστέρηση τα άλλα δύο, με γρήγορα, δυνατά χτυπήματα. Οι τρεις ληστές το έβαλαν στα πόδια κατατρομαγμένοι από τον μοναχό και το απλούστατο αλλά ισχυρό όπλο του: το ραβδί.

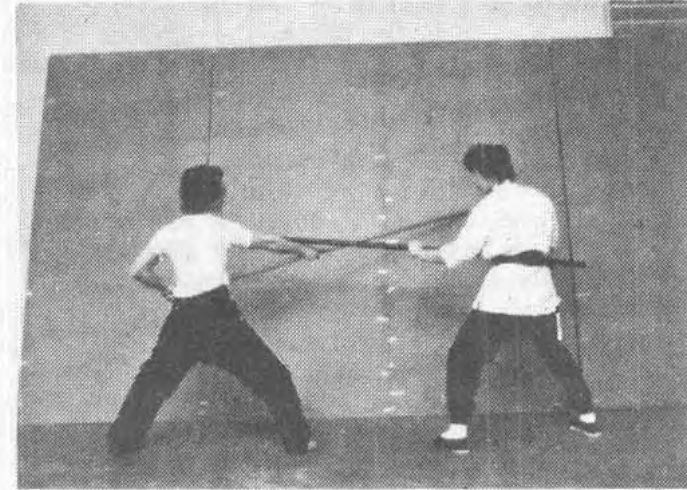
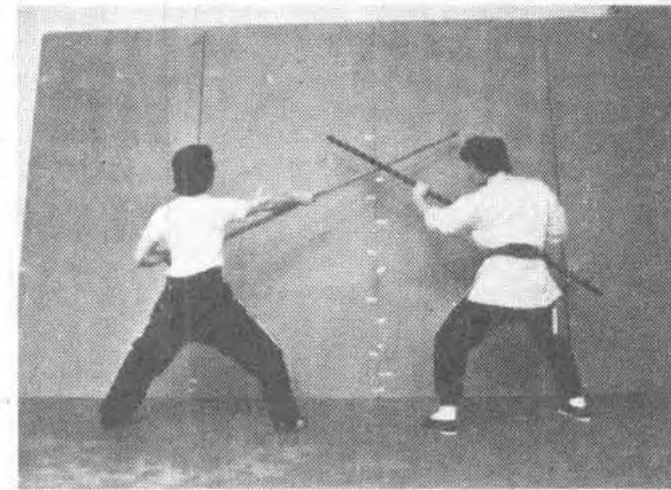
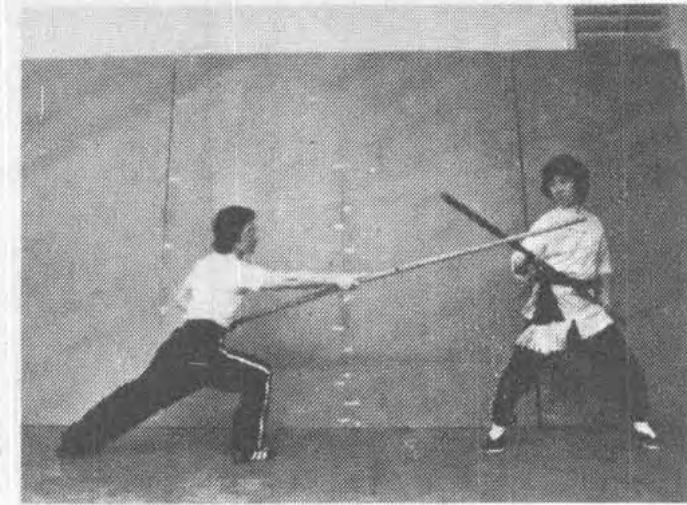
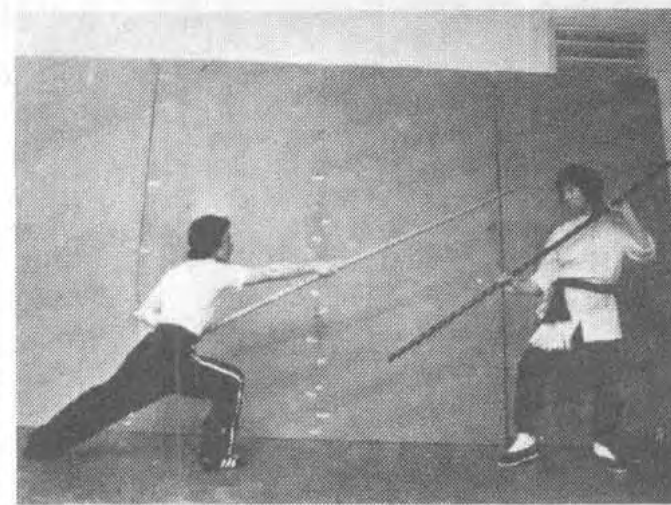
Η ιστορία της Κίνας μαρτυρεί, ότι ο βασιλιάς των Κινεζικών όπλων είναι το δόρυ. Όμως, εξίσου γνωστό είναι, ότι το ραβδί θεωρείται ο αναμφισβήτητος πρόγονος των μακρικών όπλων της Κίνας. Άλλωστε, το δόρυ είναι ένα ραβδί με πρόσθετη μεταλλική αιχμηρή άκρη.

Το ραβδί εντοπίζεται στους προϊστορικούς χρόνους. Χαρακτηριστικό είναι, ότι εξελίσσεται καθαρά σαν όπλο και όχι σαν εργαλείο. Οι άνθρωποι των σπηλαίων αντιμετώπιζαν ο ένας τον άλλο χωρίς τη χρήση όπλων. Σύντομα ανακάλυψαν, ότι σε περίπτωση πολλών αντιπάλων μπορούσαν να τους αναχαιτίσουν κραδαίνοντας μια μακριά ράβδο.

Στην ιστορία του Κινεζικού κράτους, αναφέρεται για πρώτη φορά το ραβδί στη διάρκεια της δυναστείας των Τ'ανγκ (618-960 μ.Χ.). Είναι γνωστό, ότι οι μοναχοί Σαολίν μάθαιναν να το χρησιμοποιούν σαν μέσο προστασίας, ενώ στην διάρκεια της δυναστείας των Μινγκ (1368-1644) γράφεται το πρώτο βιβλίο σχετικά με το ραβδί (το οποίο περιέχει τις τεχνικές των Σαολίν).

Η οικογένεια Γιανγκ έζησε κατά τη δυναστεία Σουνγκ (960-1279 μ.Χ.). Ήταν μια οικογένεια με πολλούς γιους πολεμιστές. Οι Γιανγκ ήταν ονομαστοί για τις γνώσεις τους πάνω στο δόρυ. Ο πέμπτος γιος, στρατηγός στον στρατό των Σουνγκ, νικήθηκε από Μογγόλους και από τη λύπη του έγινε

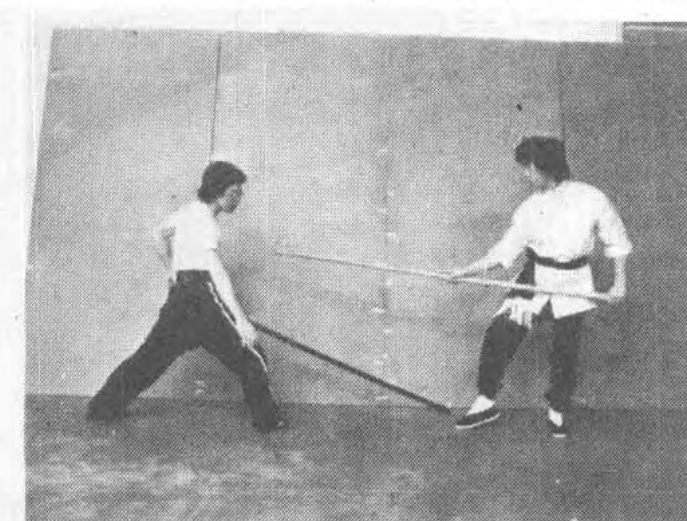
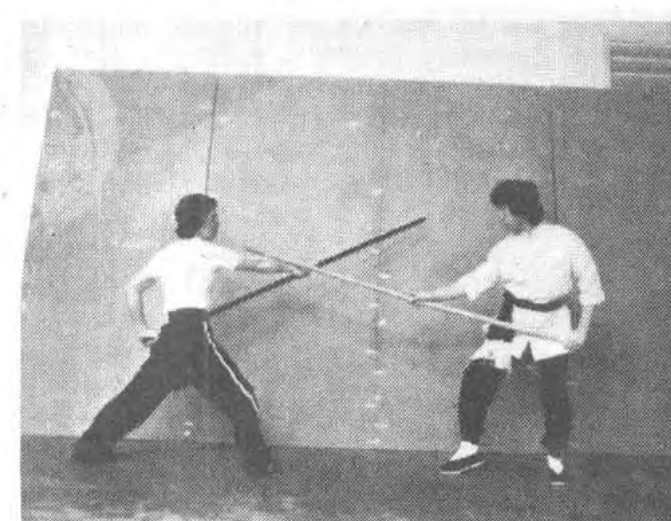
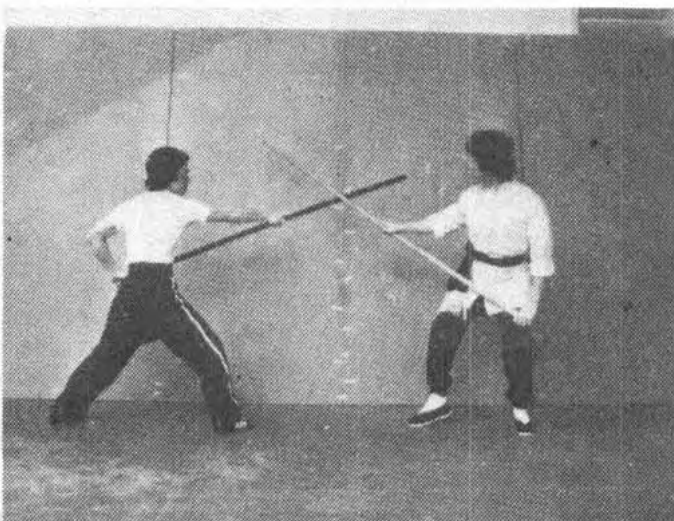
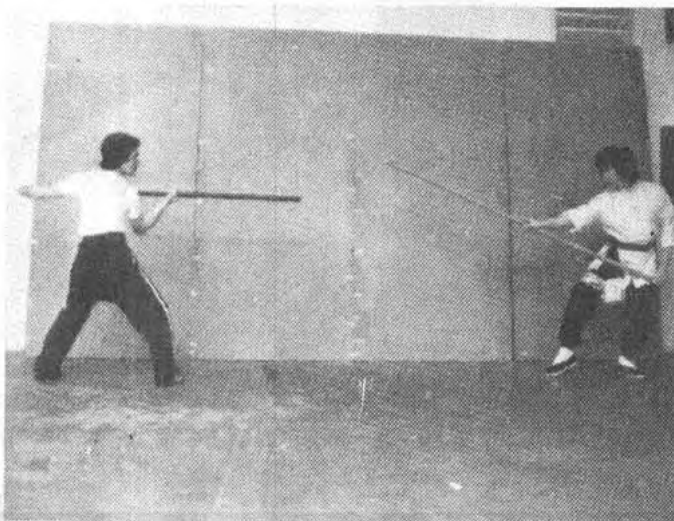

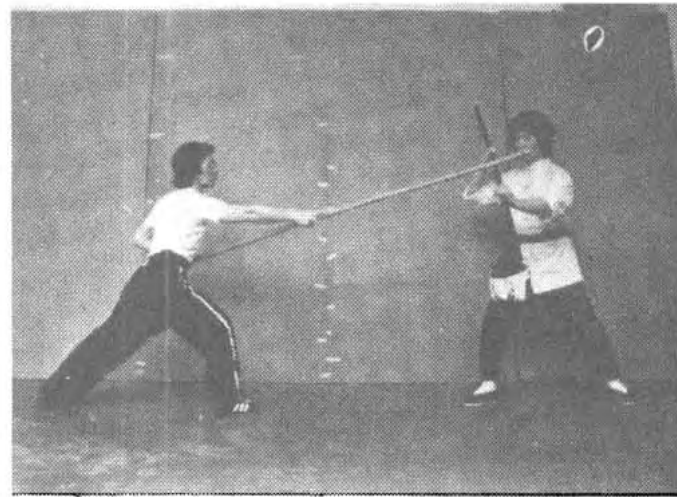
Βουδδιστής μοναχός. Εφόσον απαγορευόταν η χρήση άλλων όπλων πέρα από το ραβδί στα μοναστήρια, ο στρατηγός Γιανγκ προσαρμοσε τις τεχνικές του δόρατος στο ραβδί και άρχισε να εκπαιδεύει τους άλλους μοναχούς στην τέχνη για άσκηση και αυτοάμυνα.

Υπάρχει, όπως άλλωστε στα περισσότερα όπλα της Κίνας, διαφορά στις τεχνικές του ραβδιού στο Βορρά και στο Νότο. Εφόσον η Βόρεια Κίνα αποτελούσε έδρα της κυβέρνησης και της πολιτιστικής κίνησης, εκπαιδεύτηκαν στη χρήση του δόρατος πολεμιστές και λόγιοι. Σημειώνουμε, ότι το δόρυ ήταν το κυρίως όπλο των ιππέων. Οι Βόρειοι χρησιμοποιούσαν το ραβδί κατά τον ίδιο τρόπο με το δόρυ* το αριστερό χέρι περίπου στο μέσο της ράβδου

ενώ το δεξί στο πίσω μέρος της. Με το δεξί χέρι κέντριζαν, σαν να ήταν δόρυ, ενώ το αριστερό χρησίμευε σαν άξονας περιστροφής για να μπλοκάρουν τις κινήσεις του αντιπάλου.

Οι χειριστές της ράβδου, όμως, στη Νότια Κίνα ήταν, ως επί το πλείστον, εργάτες και αγρότες και σχεδόν όλοι δεξιόχειρες. Έπιαναν, λοιπόν, αντίστροφα το ραβδί. Από τη στιγμή που ήταν δεξιόχειρες και δεν είχαν πείρα στο δόρυ, χρησιμοποιούσαν το μπροστινό χέρι (δεξί) για να χτυπούν και να κεντρίζουν, αντίθετα δηλαδή από ό,τι στον Βορρά. Θεωρούσαν ότι αυτό το χέρι ήταν πιο δυνατό και πιο ισχυρό στο χτύπημα. Αντίθετα προς τους Βόρειους, που είχαν πείρα στο χειρισμό του δόρατος και που χρησιμοποιούσαν το ραβδί περισσότερο

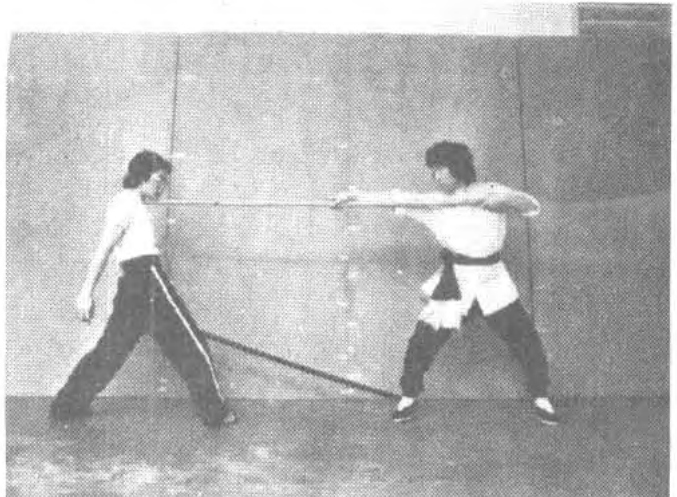
σαν όπλο μιας αιχμής, οι Νότιοι το κρατούσαν συχνά με τα δύο χέρια, χρησιμοποιώντας το σαν όπλο με δύο αιχμές.

Ακόμη και το μήκος του όπλου διαφοροποιείται ανάλογα με τη χρήση. Το ραβδί μιας αιχμής είναι μακρύτερο από τα άλλα. Το πλεονέκτημα του επιπλέον μήκους είναι η έκταση, εφόσον το ραβδί αυτό έχει υιοθετήσει αρκετές τεχνικές του σπαθιού. Η άκρη είναι κωνική και μπορεί να χρησιμοποιηθεί επίσης για κεντρίσματα, όπως του δόρατος. Η χρήση της ράβδου στο γουίν τσουν αποτελεί στην πράξη ένα καλό παράδειγμα ραβδιού μιας αιχμής.

Το ραβδί με δύο αιχμές αξιοποιεί και τις δύο απολήξεις για να χτυπήσει και να μπλοκάρει και είναι κοντότερο, φτάνοντας μέχρι το ύψος των φρυδιών. Δεν είναι κωνικό στα άκρα και είναι εύκολο στη χρήση από κοντούς ανθρώπους και γυναίκες.

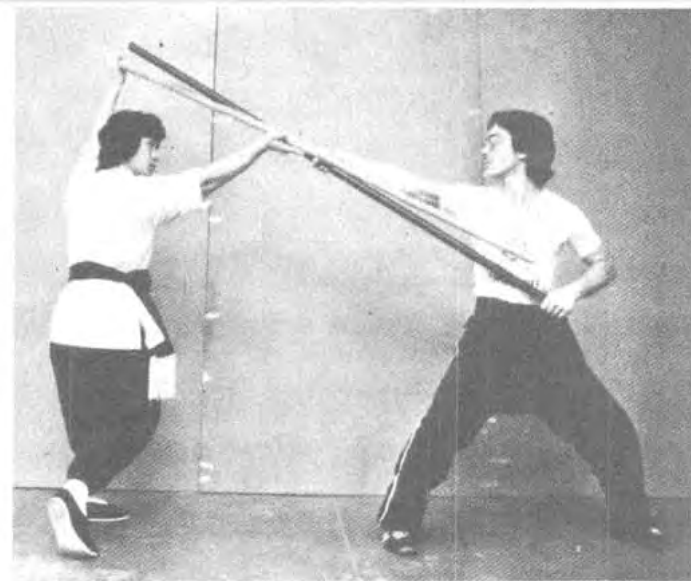
Μερικά στυλ Κουνγκ-Φου χρησιμοποιούν και τα δύο είδη. Τα ραβδιά είναι μακρύτερα από εκείνα με τις δύο αιχμές, αλλά κοντότερα από εκείνα με τη μια και χωρίς κωνικές απολήξεις. Το μήκος αυτών φτάνει μέχρι την κορυφή του κεφαλιού.

Το σύστημα Κουνγκ-Φου, τσου λι φουτ, χρησιμοποιεί και τους τρεις τύπους ραβδιών. Ο δάσκαλος του τσου λι φουτ στα Σαν Φρανσίσκο, Ντοκ Φάι Βονγκ, τονίζει τη σημασία της εκπαίδευσης στο όπλο αυτό για όλους τους αθλητές μαχητικών τεχνών: Είναι πολύτιμη μέθοδος προπόνησης με βάρη.

Η εξάσκηση στη ράβδο δυναμώνει τα χέρια και τους καρπούς. Είναι σημαντικό να μπορείς να κουμαντάρεις το ραβδί, υποστηρίζει ο Βονγκ. Πιστεύει, ότι όταν κάποιος προπονείται χωρίς όπλο, τα δύο χέρια είναι ξεχωριστά. Όταν χρησιμοποιεί κοντό όπλο, όπως το σπαθί για παράδειγμα, χρησιμοποιεί ένα χέρι μόνο για το χειρισμό του. Με τη ράβδο, όμως, απασχολεί και τα δύο χέρια για να κοντρολάρει ένα όπλο.

Το σύστημα τσου λι φουτ χρησιμοποιεί επίσης το χανγκ γιτς πανγκ. Ο μύθος λέει, ότι στη διάρκεια της δυναστείας των Τσινγκ έζησε κάποιος προστάτης των Βουδδιστών, ο "Βασιλιάς των Πιθήκων", η ικανότητα του οποίου στις μαχητικές τέχνες και στη μαγεία ήταν αξεπέραστη. Όπλο του ήταν το μαγικό ραβδί, το οποίο κανένα πρόσωπο ή όπλο δεν μπορούσε να νικήσει. Γι' αυτό, οι ασκήσεις του ραβδιού του πιθήκου είναι πολύ ακροβατικές, με πολλές τούμπες και άλματα. Αυτός ο οποίος τις εκτελεί πρέπει να συμπεριφέρεται σαν πίθηκος. "Δεν εί

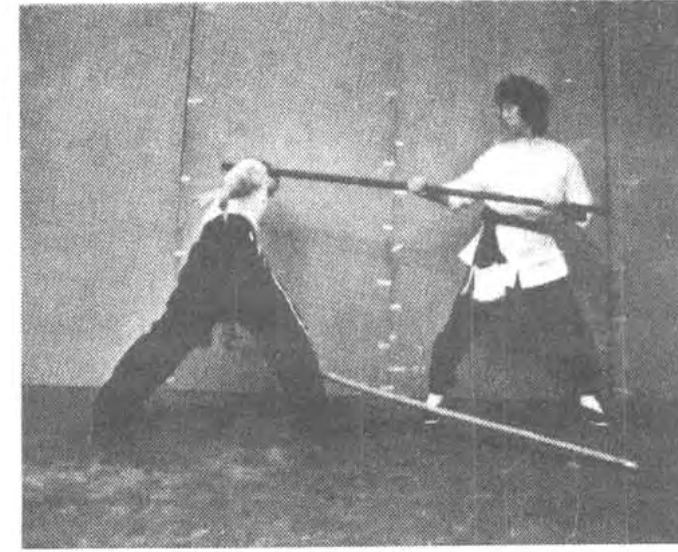
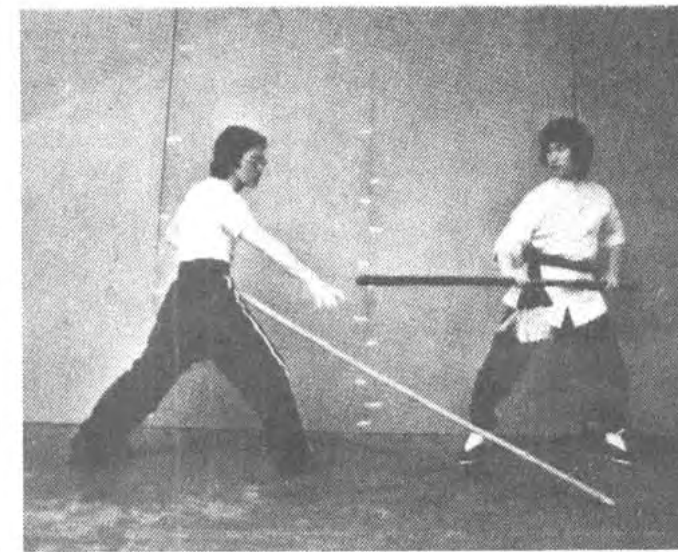
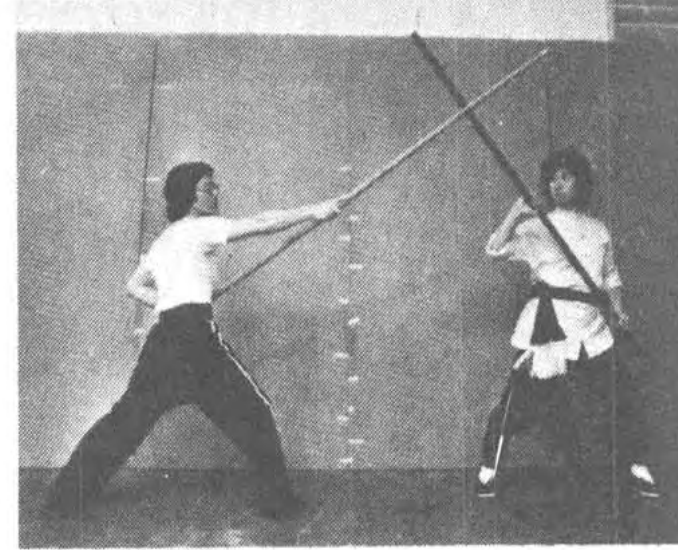
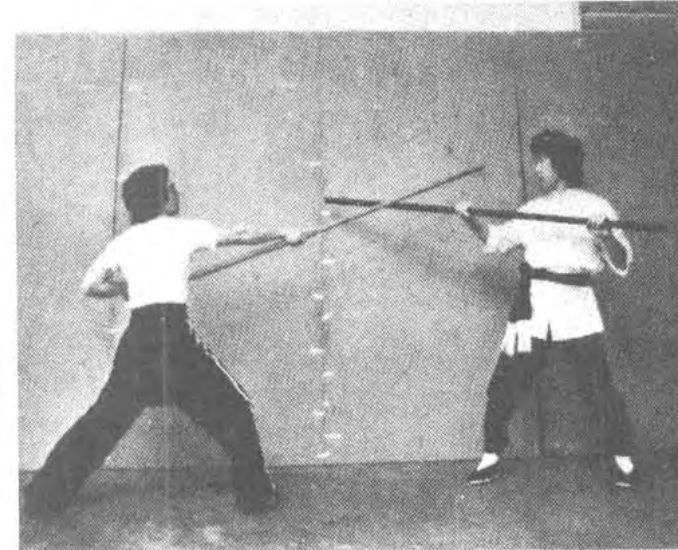

ναι δημοφιλής τρόπος μάχης", λέει ο Βονγκ, "αλλά αποτελεί καλή εξάσκηση για έλεγχο του πνεύματος".

Η ισχύς που μεταδίδεται στο ραβδί ή από το ραβδί είναι εξωγενής και ενδογενής. Η δύναμη διαβιβάζεται από τη μέση και από τον καρπό. Αν και τα χέρια συγκρατούν σφιχτά το ραβδί, το υπόλοιπο σώμα είναι χαλαρό και ευλύγιστο.

Παρότι διαφέρουν οι τεχνικές ανάμεσα στα διάφορα στυλ Κουνγκ-Φου, οι βασικές τεχνικές του τσου λι φουτ, που παραθέτουμε εδώ, είναι κοινές για όλα σχεδόν τα είδη:

- Να:** Χαμηλό μπλοκάρισμα προς τα μέσα.
- Πα:** Χαμηλό μπλοκάρισμα προς τα έξω.
- Κουμ:** Η ράβδος του αντιπάλου βρίσκεται ψηλά και τη γυρίζεις κάνοντας μικρό κύκλο γύρω της και χτυπώντας προς τα κάτω την κορυφή της.
- Τσουνγκ:** Κέντρισμα.
- Πόου:** Ψηλό χτύπημα προς τα μέσα.
- Τσόου:** Ψηλό χτύπημα προς τα έξω.

Γκορτ: Χτύπημα ή σπρώξιμο του καρπού του αντιπάλου, προκειμένου να πέσει το ραβδί από τα χέρια του.

Σοτ: Μεγάλος κύκλος και χτύπημα προς τα κάτω και μπρος.

Τζερ-Γιαν: Μπλοκάρισμα με σκοπό τη προφύλαξη των πλαισίων πλευρών.

Ντικ-σού: Μπλοκάρισμα, με σκοπό την προστασία του κεντρικού άξονα ή του κεφαλιού.

Τσοουμ: Μικρή κίνηση, που σκοπεύει στο χτύπημα του ποδιού του αντιπάλου.

Τιου: Ακολουθεί το "τσοουμ", ένα μικρό χτύπημα στα γεννητικά όργανα.

Χονγκ: Χρήση των δύο χεριών, προσέγγιση και επίθεση κατά του αντιπάλου.

Πιτ: Μικρό χτύπημα σε ορθή γωνία. Ψηλή μανούβρα που ελέγχει το ραβδί του αντιπάλου.

Υπάρχουν επιπλέον αρκετά όπλα, τα οποία προέρχονται από το ραβδί. Για παράδειγμα, ο ΤσάοΚου άνγκ-Γιν, ο πρώτος αυτοκράτορας της δυναστείας των Σουνγκ, είχε μνηθεί στη μαχητική τέχνη των Σαολίν. Προτιμούσε σαν όπλο τη μακριά ράβδο. Όταν κάποτε δέχθηκε επίθεση από ληστές, το 1/3

του ραβδιού του κόπηκε. Δεν ήθελε να παρατήσει ένα τόσο ωραίο όπλο. Το πήγε στο σιδερά της περιοχής, ο οποίος τοποθέτησε στη θέση του κομμένου τμήματος ενωμένα μεταξύ τους δακτυλίδια από σίδηρο. Δημιουργήθηκε με αυτό τον τρόπο το πρώτο σπατό ραβδί.

Σύμφωνα με την παράδοση, το ξύλινο άκρο του ραβδιού κόπηκε σε κάποια μάχη και στη θέση αυτού ο Κουάνγκ-Γιν προσάρμοσε, κατά τον ίδιο τρόπο με το άλλο άκρο, ενωμένα μεταξύ τους σιδερένια δακτυλίδια. Τώρα πλέον είχε στην κατοχή του ένα ραβδί με τρία τμήματα. Με αυτό το όπλο μπορούσε να εκτελέσει τις τεχνικές μάχης με αλυσίδα, με διπλό σπαθί και με κανονική ράβδο.

Άλλα μεγάλου μήκους όπλα, που προέρχονται από το ραβδί, είναι το δόρυ, το κβαν-ντο (μακρύ μαχαίρι με λαβή), η τρίαινα και η σκαπάνη. Απ'όλα όμως τα όπλα, το ραβδί είναι εκείνο που απαιτεί τη μεγαλύτερη εξάσκηση, γιατί δεν είναι μύτερό και η δύναμή του προέρχεται περισσότερο από το χτύπημα, παρά από το κέντρισμα.

Υπάρχει ένα παλιό Κινέζικο ρητό, που λέει: "Με άδεια χέρια, πρόσεχε το νέο. Είναι πιο δυνατό και μπορεί να νικήσει το μεγάλο. Με το ραβδί όμως πρόσεχε το μεγάλο. Είναι σοφότερος και πιο έμπειρος και μπορεί να νικήσει τον νέο."

ΤΕΛΟΣ

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ ΤΟΥ ΚΟΥΝΓΚ ΦΟΥ,
ΟΠΟΥ Ο ΜΠΡΟΥΣ ΛΗ ΕΚΑΝΕ ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΒΗΜΑΤΑ
ΣΤΙΣ ΠΑΡΑΔΟΣΙΑΚΕΣ ΜΑΧΗΤΙΚΕΣ ΤΕΧΝΕΣ

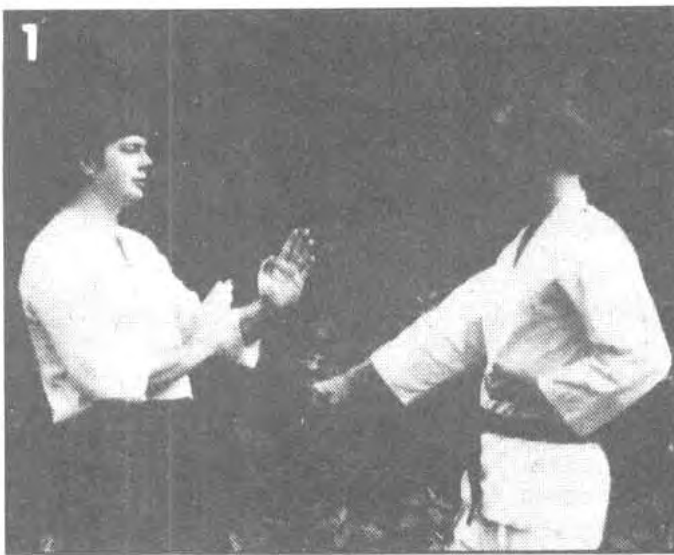
ΚΟΥΝΓΚ-ΦΟΥ: ΙΣΤΟΡΙΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΗ

ΤΟ ΓΟΥΙΝ-ΤΣΟΥΝ ΚΑΙ Η ΤΕΧΝΗ
ΤΟΥ ΤΑΥΤΟΧΡΟΝΟΥ ΜΠΛΟΚΑΡΙΣΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΕΠΙΘΕΣΗΣ

Πριν από δύο αιώνες, σε ένα μικρό χωριό της Κίνας, στους πρόποδες του Λάι Τσουνγκ, συναντήθηκαν δύο μαχητές για να λύσουν ένα θέμα τιμής. Καθώς ετοιμάζονταν, πιο πέρα είχε μαζευτεί ένα μικρό πλήθος χωριανών, για να παρακολουθήσουν. Μονομαχίες τέτοιου είδους δεν ήταν κάτι ασυνήθιστο

εκείνα τα χρόνια. Πραγματικά, πολλοί χωρικοί είχαν παραστεί σε τέτοιες μάχες, που συνήθως καταλήγαν σε θάνατο ή σοβαρό τραυματισμό.

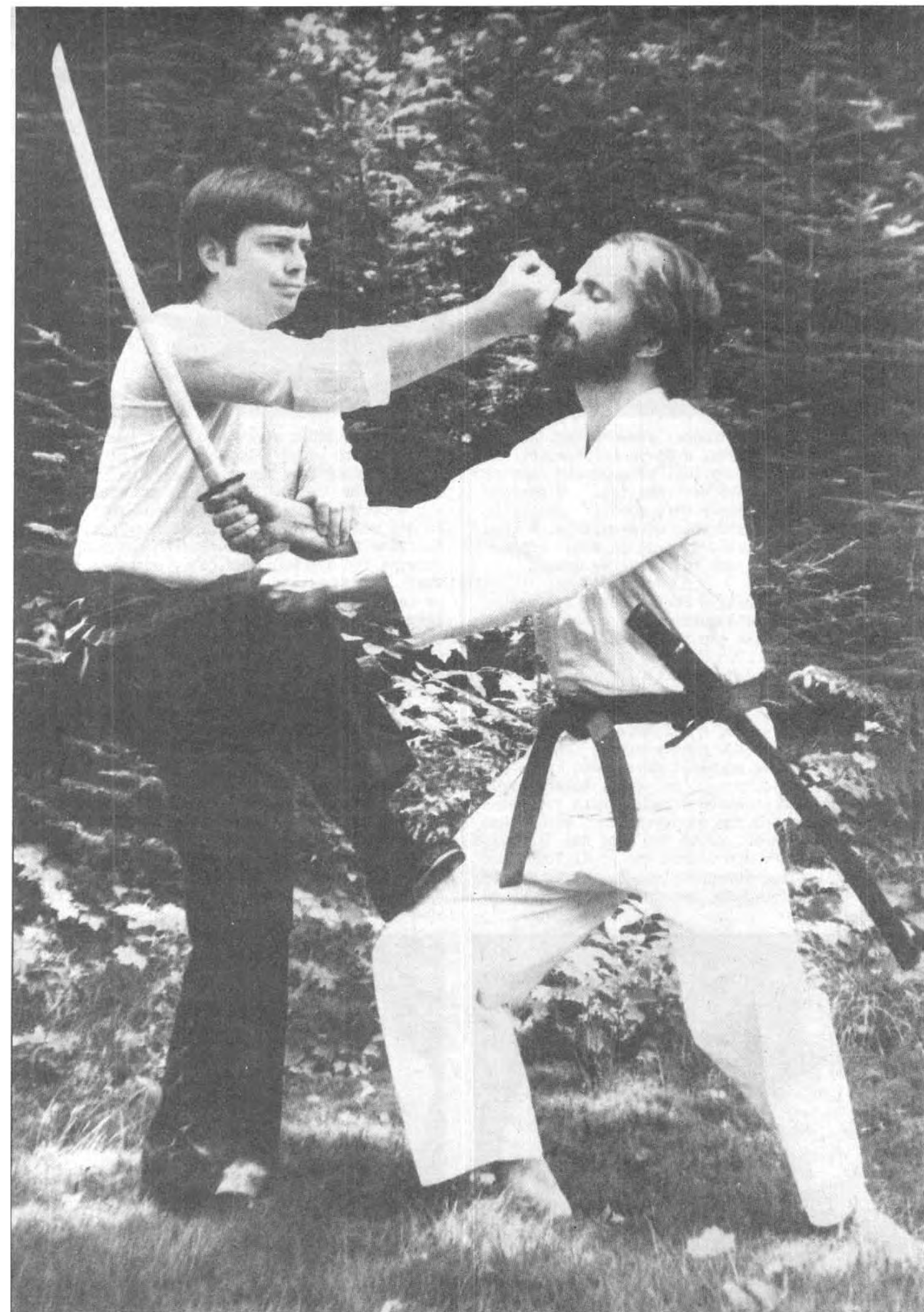
Η μάχη, σαν μέσο διευθέτησης νομικών ζητημάτων, απαγορεύτηκε με απόφαση της κυβέρνησης. Αλλά, στην επαρχιακή Κίνα, για το λόγο και μόνο, ό

τι δεν υπήρχαν δικαστήρια, συχνά οι χωρικοί καταφεύγαν σε δικά τους μέσα δικαιοσύνης.

Εκείνη, ειδικά, την ημέρα η μονομαχία ήταν πολύ περίεργη. Ο ένας από τους μονομάχους ήταν ο "νταής" της περιοχής, εκπαιδευμένος στις τέχνες του Κουνγκ-Φου Σαολίν. Αντίθετα προς τις φιλοσοφικές και θρησκευτικές αρχές που ήταν ριζωμένες στην τέχνη, χρησιμοποιούσε τις μαχητικές του ικανότητες για να φοβερίζει τους κατοίκους του τόπου. Αυτός ο "Γολιάθ", ο Βονγκ, τριγυρούσε στην περιοχή με τη συμμορία του από νεαρούς κι έπαιρνε ό,τι ήθελε. Όσοι αρνιόντουσαν ή προσπαθούσαν να τους σταματήσουν, βρισκόντουσαν άγρια ξυλοκοπημένοι.

Ο αντίπαλός του ήταν τελείως διαφορετικός. Απέναντι από τον Βονγκ στεκόταν ένα νεαρό κορίτσι όμορφο η Γιμ Γουίν Τσουν -που μεταφράζεται στα Ελληνικά "Όμορφη και Αένη Άνοιξη". Δυστυχώς η

1
ομορφιά της δεν είχε περάσει απαρατήρητη. Αν και ήταν ήδη αρραβωνιασμένη, ο Βονγκ επέμενε, ότι ο πατέρας της είχε καταπατήσει τη συμφωνία τους σε αντάλλαγμα, θα έπαιρνε την κόρη του. Ο πατέρας της Γουϊν Τσουν αρνήθηκε και, παρότι επιδέξιος μαχητής, ηττήθηκε παταγωδώς σε μονομαχία. Η κόρη του έμεινε μόνη, χωρίς να είναι σε θέση κάποιος να την προστατεύσει από τα χέρια του άρπαγα.

Για καλή της τύχη, η Γουϊν Τσουν είχε μια φίλη, που φαινόταν να συμμερίζεται το πρόβλημά της. Η φίλη δεν ήταν άλλη από τη θρυλική Βουδδίστρια μοναχή, την ηλικιωμένη Νγκ Μούι. Η Μούι, όχι μόνον είχε σχέση με τις μαχητικές τέχνες, αλλά ήταν ειδήμονας των μαχητικών τεχνολογιών στον Ναό των Σαολίν. Όταν ο Ναός καταστράφηκε από την κυβέρνηση της Μαντσού, η Νγκ Μούι ήταν από τις λίγες που διέφυγαν τον αποδεκατισμό. Αργότερα, συνενώθηκε με τους μοναχούς συντρόφους της και δαπάνησε το υπόλοιπο της ζωής της, ταξιδεύοντας και κάνοντας περιουλογογή σε μοναστήρια της επαρχίας. Στη διάρκεια της παραμονής της στον Ναό του Άσπρου Γερανού, κοντά στο όρος Λάι Τεούνγκ, γνωρίστηκε με την οικογένεια της Γουϊν Τσουν και πληροφορήθηκε τις δυσκολίες που αντιμετώπιζαν. Σοφή και έμπειρη γυναίκα, αποφάσισε να βοηθήσει όσο μπορούσε.

2
Άγνωστη στους χωρικούς, η Νγκ Μούι άρχισε να διδάσκει στη νεαρή γυναίκα ένα νέο στυλ Κουνγκ-Φου, το οποίο είχε κρυφά εξελίξει σε μια προσπάθεια αρκετών χρόνων. Ήταν ήπιο σαν στυλ, πραγμα, που σημαίνει ότι ήταν πολύ γρήγορο και ισχυρό μέσα από χαλαρές κινήσεις και οι τεχνικές του στην πλειοψηφία τους ήταν ασυνήθιστες και ανορθόδοξες. Το στυλ της Νγκ Μούι βασιζόταν στην υπερτέρηση έναντι της σωματικής δύναμης. Επιπλέον, το σύστημα της ήταν τέτοιο, ώστε να αποδεικνύεται αποτελεσματικό απέναντι στις κινήσεις της μεθόδου μάχης των Σαολίν. Η Νγκ Μούι είχε εφεύρει αυτό το στυλ, με σκοπό να μπορεί να προστατευτεί από τις επιθέσεις ανθρώπων της κυβέρνησης Μαντσού. Αυτό ήταν πολύ σημαντικό, τώρα που αποστάτες μοναχοί, στρατιώτες και άλλοι μουούνταν ελεύθερα στο Κουγκ Φου των Σαολίν και έψαχναν με μανία να βρουν την Νγκ Μούι λόγω της μεγάλης αμοιβής που προσφερόταν για το όνομά της. Αυτό το μαχητικό σύστημα διδάχτηκε μυστικά η Γουϊν Τσουν. Μετά από μήνες σπουδής από την ηλικιωμένη μοναχή, η Γουϊν Τσουν προκάλεσε την έκπληξη των κατοίκων του χωριού αναγγέλλοντας ότι πραγματικά θα παντρευόταν τον Βονγκ, εάν αποδεικνυόταν αρκετά δυνατός, ώστε να την νικήσει σε μονομαχία. Ο Βονγκ δέχτηκε χωρίς δεύτερο λόγο και ορίστηκαν τα σχετικά για τη μονομαχία.

3
Σύμφωνα με τον μύθο, δεν κράτησε πολύ. Η Γουϊν Τσουν με ευκολία απέκρουσε τα λακτίσματα και τις γροθιές του Βονγκ. Στο τέλος, με χτύπημα στο στήθος με ανοιχτή παλάμη, τον σώριασε στο έδαφος. Ανίκανος να συνεχίσει, μεταφέρθηκε στο σπίτι του όπου πέθανε το άλλο πρωί από εσωτερικούς τραυματισμούς. Μετά από τέτοια εμπειρία, κανείς δεν τόλμησε πλέον να ενοχλήσει την ίδια ή την οικογένειά της, ενώ η Νγκ Μούι συνέχισε τα ταξίδια της καταλήγοντας το επίκεντρο πολλών ακόμη θρύλων.

Η Γουϊν Τσουν παντρεύτηκε τον αρραβωνιαστικό της, κάποιον Μπoc Τσάου, από την επαρχία Φουκιέν ο οποίος, παράλληλα με την εμπορία αλατιού, ήταν πολύ επιτηδευμένος στις μαχητικές τέχνες -όπως ταίριαζε σε άτομα με κάποια κοινωνική θέση την εποχή εκείνη. Όπως περιέργως, δεν είχε ιδέα για τις μαχητικές ικανότητες της Γουϊν Τσουν και παρότι συνέχιζε κανονικά να προπονείται με φίλους, μετά τον γάμο, δεν έδειχνε να δίνει ιδιαίτερη σημασία στις θεωρίες της γυναίκας του γύρω από τις μαχητικές τέχνες. Με το χρόνο, της επέτρεψε να προπονηθεί μαζί του, όταν προς μεγάλη του έκπληξη είδε ότι αυτός ήταν συνέχεια ο χαμένος. Περιττό να σας πούμε, ότι άρχισε να δίνει βάση στις ιδέες της Γουϊν Τσουν. Από τότε, άρχισαν να εξασκούνται τακτικά μαζί και ο Τσάου εξοικιώθηκε με το στυλ της.

Στη διάρκεια των αιώνων που ακολούθησαν, αυτό το σύστημα Κουνγκ-Φου πήρε το όνομά του από την ίδια την Γουϊν Τσουν. Η διδασκαλία γινόταν μυστικά και μόνο λίγες κατηγορίες επιλεγμένων ατόμων είχαν την τύχη αυτή. Εξαιτίας της μυστικοπάθειας που επικρατούσε στο χώρο του αθλήματος, μόλις πριν λίγα χρόνια άρχισε να "αναδύεται" -όπως άλλωστε έχει συμβεί με τόσα άλλα είδη Κουνγκ Φου. Ευτυχώς, χάρη στις φιλότιμες προσπάθειες ενός ηλικιωμένου Κινέζου, του Γπ Μαν, η τέχνη διδόθηκε στην αρχή στο Χονγκ Κονγκ και αργότερα σε ολόκληρο τον κόσμο.

Αν και το στυλ Κουνγκ Φου της Γουϊν Τσουν ήταν μοναδικό σε αποτελεσματικότητα σε αρκετούς τομείς, εντούτοις με την πρώτη ματιά οι παράξενες στάσεις και μικροχρόνιες τεχνικές μοιάζουν πολύ περίεργες και αδύναμες. Οι κινήσεις του, όμως, είναι γρήγορες και χαλαρές, χωρίς να υπάρχει σπατάλη ενέργειας. Είναι ρευστό σαν στυλ, με κινήσεις μπλοκαρίσματος που γίνονται γρήγορα αν επιθετικά χτυπήματα και πάλι κινήσεις μπλοκαρί-

σματος. Και, παρόλο που οι γροθιές και οι τεχνικές με μαχαίρι εκτελούνται σε μικρή απόσταση, παράγουν εκπληκτικό ποσό ισχύος. Ένα μέρος του μυστικού αυτού έγκειται στη συνεχή εξάσκηση. Οι μαθητές συχνά βαρύνε γύρω στις 10.000 γροθιές για να αποκτήσουν ταχύτητα, ισχύ σε μικρή απόσταση και "εσωτερική δύναμη" ή "Τσι". Ακόμη, οι επιθετικές κινήσεις αυτού του στυλ είναι αποτελεσματικές και άμεσες. Η κλασική γροθιά του Γουϊν Τσουν γίνεται με κάθετη, σφιχτά κλεισμένη την παλάμη χωρίς στροφή του καρπού.

Ακόμη, πέρα από τα ασυνήθιστα τεχνικά θέματα αυτής της μορφής πειθαρχίας, υπάρχουν ιδιοτυπίες σε θεωρίες στρατηγικής. Μια από τις πλέον ασυνήθιστες έννοιες είναι η θεωρία του λιν-σιλ-ντύε-νταρ. Εκφράζει την πεποίθηση, ότι τα μπλοκαρίσματα και οι αντεπιθέσεις μπορούν να έχουν τη μορφή μιας μόνον κίνησης, όπου αυτό είναι κατορθωτό. Η Νγκ Μούι, μετά από έρευνες, παρατήρησε ότι όλες οι σχολές Κουνγκ-Φου δίδασκαν τους μαθητές τους να μπλοκάρουν με μια κίνηση και να επιτίθενται με άλλη, εκτελώντας με αυτό τον τρόπο δύο ξεχωριστές κινήσεις, οι οποίες σήμαιναν σπατάλη χρόνου. Σύμφωνα με τη Μούι, εάν ένα άτομο μπορούσε να εξασκηθεί τόσο, ώστε να καταφέρει να συνενώσει τις δύο κινήσεις σε μια ρευστή κίνηση, το στυλ θα ήταν από τεχνικής άποψης ανώτερο και ταχύτερο.

Προκειμένου να εφαρμοστεί η θεωρία του λιν-σιλ-ντύε-νταρ, υπάρχουν βασικά τρεις τρόποι, σύμφωνα με τους οποίους μπορεί να γίνει ο συνδυασμός μπλοκαρίσματος-αντεπίθεσης. Προφανώς, η απλούστερη μέθοδος είναι να μπλοκάρεις με το ένα χέρι, ενώ επιτίθεσαι με το άλλο. Είναι, μπορούμε να πούμε, ενστικτώδεις αυτές οι κινήσεις για εκείνον που κατέχει καλά τα πρώτα κατά (Κούεν)του στυλ. Στην ουσία, οι βασικές κινήσεις μπλοκαρίσματος και τα χτυπήματα της αντεπίθεσης που χρησιμοποιούνται στο γουϊν-τσουν Κουνγκ Φου εμπεριέχονται στο πρώτο κούεν, που ονομάζεται "κάτα σιλ λιμ-τάο" (μικρή ιδέα). Είναι ένα από τα 4 κούεν της σχολής γουϊν-τσουν και απαρτίζεται από αργές εκοτατικές -θα λέγαμε- κινήσεις, οι οποίες διακόπτονται από ταχύτερες τεχνικές με τα χέρια. Όταν γίνεται σωστά το κατά αυτό, μπορεί να απαιτηθεί μια ολόκληρη ώρα για την πλήρη εκτέλεσή του.

Μια άλλη μέθοδος πραγμάτωσης της ταυτόχρονης εκτέλεσης μπλοκαρίσματος-επίθεσης, είναι να μπλοκάρεις με το ένα χέρι και να κατευθύνεις προς το εμπρός αυτό, μετατρέποντας το μπλοκαρίσμα σε γροθιά ή σε χτύπημα με ανοιχτή παλάμη. Για να εκτελεστεί σωστά αυτή η τεχνική, πρέπει ο αθλητής να έχει πολύ οξυμμένα αντανακλαστικά και να μπορεί σε μικρή απόσταση να αναπτύξει μεγάλη ορμή. Αντίθετα προς τα περισσότερα στυλ καράτε και Κουνγκ-Φου, κατά τα οποία η ισχύς της γροθιάς αυξάνεται διά μέσου της περιστροφής των ισχύων και του επάνω μέρους του σώματος, η ισχύς στο γουϊν-τσουνμε ταδίδεται διά μέσου των αγκώνων και μιας παράξενης απότομης και κοφτής κίνησης των καρπών. Αυτή η κίνηση κατά το μεγαλύτερο μέρος της είναι εσωτερική, με την έννοια ότι όσο πιο χαλαροί παραμένουν οι αγκώνες και τα χέρια, τόσο μεγαλύτερη είναι η ταχύτητα και η δύναμη της κίνησης.

Εντούτοις, τεστ δεξιότητάς του αθλητή του γουϊν-τσουν αποτελεί η ικανότητά του να μπλοκάρει την επίθεση του αντιπάλου με ταυτόχρονη αντεπίθεση. Το χτύπημα, κατά τη διαδρομή του προς

τον στόχο, εξουδετερώνει την επίθεση του αντιπάλου. Είναι μια κίνηση αμυντική και επιθετική από την ίδια της τη φύση.

Στη διάρκεια της εξάσκησης στην τεχνική του λιν-σιλ-ντύε-νταρ, μεγάλη προσοχή απαιτείται για τη θέση του σώματος και των χεριών, προκειμένου να εξασφαλιστεί η μέγιστη δυνατή προστασία. Άσχετα από το στυλ της μάχης, οι επιθετικές κινήσεις δημιουργούν ανοίγματα για άμυνα. Στη σχολή γουϊν τσουν, οι μαθητές διδάσκονται να χρησιμοποιούν την αρχή του άξονα σαν καθοδήγηση για τη σωστή

τοποθέτηση του σώματός τους. Ο άξονας αυτός είναι φανταστικός και συνδέει τους κάθετους άξονες των σωμάτων του επιτιθέμενου και του αμυνόμενου.

Πόσο παράξενο είναι το ότι αυτό το στυλ του Κουνγκ-Φου, που αποτέλεσε το θεμέλιο λίθο για τη τέχνη του Μπρους Λη, θα ήταν τελείως άγνωστο, αν δεν υπήρχαν μια νεαρή γυναίκα, η Γουϊν Τσουν και μια ηλικιωμένη μοναχή Σαολίν, να αισθανθεί την ανάγκη να προστατεύσει τον εαυτό της τα υπόλοιπα χρόνια της ζωής της!

Η ΑΥΘΕΝΤΙΚΗ ΤΕΧΝΗ ΤΟΥ ΜΠΡΟΥΣ ΛΗ

Γουϊν-Τσουν: Ένα περίπλοκο σύστημα Κουνγκ Φου, που εξυπηρετεί μάλλον ανάγκες αυτοάμυνας. Το στυλ συνδιάζει οικονομία κινήσεων και δυνατές, επιθετικές τεχνικές -ένας συνδυασμός που οδηγεί σε μια αποτελεσματικότερη μορφή αυτοάμυνας.

Το Γουϊν-Τσουν είναι ίσως περισσότερο γνωστό σαν η αυθεντική τέχνη του Μπρους Λη, από την εποχή που ήταν μαθητής του εκλειπόντος δασκάλου του Γουϊν-Τσουν, Γιμ Μαν (1893-1972). Ακόμη, μια ματιά στο Τάο του Τζέετ Κούνε Ντο δείχνει, πόσο πολύ επηρεάστηκε ο Μπρους Λη από την τέχνη αυτή και πόσα στοιχεία ενσωμάτωσε στη δικιά του τέχνη την τέχνη, που όπως έλεγε, ήταν "στυλ χωρίς κανέ να στυλ".

Ένα χαρακτηριστικό του Γουϊν-Τσουν είναι η έννοια της απόστασης. Ο μαθητής του Γουϊν Τσουν μπορεί να γίνει ειδήμονας των μαχών σε μικρή απόσταση, χρησιμοποιώντας τους καρπούς και τις παλάμες, προκειμένου να μπλοκάρει και τα δάκτυλα, τις γροθιές και τους αγκώνες για να επιτεθεί. Ο μαχητής του Γουϊν-Τσουν κανονικά κινείται καλά μέσα στην περιοχή των γροθιών και των λακτισμάτων ενός αθλητή σκληρού στυλ, αναχαιτίζοντας επιθέσεις καθώς μπαίνει μέσα και αναγκάζοντας τον αντίπαλο σε άνοιγμα με χτύπημα με τον αγκώνα ή με άλλο τρόπο.

Λόγω αυτών των χαρακτηριστικών μικρής απόστασης και του ότι το στυλ αναπτύχθηκε από γυναίκα, λέγεται συχνά πως είναι η ιδανική μαχητική τέχνη για κοντούς, ελαφρούς ανθρώπους, οι οποίοι έχουν μεγάλη ελαστικότητα, αλλά στερούνται μεγάλης δύναμης. Ακόμη και η ονομασία του Γουϊν-Τσουν, που σημαίνει "Όμορφη Άνοιξη", προσδίδει μια πολύ απλή, σχεδόν γυναικεία υπόσταση στο άθλημα.

Αλλά, όποιος υποστηρίζει, ότι το Γουϊν-Τσουν δεν κάνει για ψηλούς, δυνατούς ανθρώπους, καλό είναι να συναντήσει τον Κόνραντ Βάαλκς. Ο Βάαλκς λεπτός, γύρω στο 1,90, μοιάζει περισσότερο με μπασκετμπολλίστα, παρά ό,τι θα φανταζόταν κανείς δηλαδή, αθλητή μιας μαχητικής τέχνης επινοημένης από γυναίκα. Καταγόμενος από Γερμανούς γονείς, υποστηρίζει, ότι στο στυλ αυτό μπορεί να μνησθεί ο ποιοσδήποτε και οποιασδήποτε φυσικής διάπλασης.

"Είναι καλό για τους κοντούς ανθρώπους" γιατί όχι και για τους ψηλούς; Εγώ έχω ένα ακόμη μεγα-

λύτερο πλεονέκτημα (λόγω του ύψους μου). Είναι καλό για οποιονδήποτε", υποστηρίζει θερμά. Ο Βάαλκς πιστεύει, ότι η διαφορά στο ύψος δεν επηρεάζει την ικανότητα του αθλητή του Γουϊν-Τσουν, όσον αφορά το στυλ του. Το ύψος αποτελεί δευτερεύοντα παράγοντα.

"Εάν το κοντό άτομο βρίσκεται στο ίδιο στάδιο προπόνησης με μένα, τα πράγματα δεν είναι εύκολα για μένα τον ίδιο. Είναι σαν να έρθω αντιμέτωπος με ένα ψηλότερο άτομο. Το ψηλότερο άτομο θα πρέπει να είναι πολύ γρήγορο για να αναχαιτίσει την επίθεσή μου. Πραγματικά, όμως, εξαρτάται από το ποιος από τους δύο είναι ταχύτερος" ποιος είναι δυνατότερος. Για παράδειγμα, ο δάσκαλός μου, ο οποίος είναι κάτω από 1,80, με χτυπάει συχνά και τον χτυπάω συχνά, όταν κάνουμε αγώνα. Μερικές φορές, εγώ είμαι που τον χτυπάω πιο συχνά, άλλες εκείνος. Δεν μπορείς να πεις, ότι είναι θέμα ύψους", λέει ο Βάαλκς.

Οι παρατηρήσεις του σχετικά με τον δάσκαλό του, Λεούνγκ Τινγκ, από το Χονγκ Κονγκ, δεν αποσκοπούν στο να δείξουν, ότι ο Βάαλκς μπορεί να νικήσει τον δάσκαλο και πνευματικό καθοδηγητή του. Αλλά, δηλώνουν λίγο-πολύ τον τρόπο και τις μεθόδους προπόνησης του Τινγκ.

Συχνά ακούγεται, πως ο Λεούνγκ Τινγκ υπήρξε μαθητής του Γιμ Μαν και ξεκίνησε σπουδές σε ηλικία 13 χρόνων, ενώ στην εύθραυστη ηλικία των 19 άρχισε ο ίδιος να διδάσκει. Από τότε, έχουν περάσει εκατοντάδες μαθητές από μπροστά του. Ο Βάαλκς, ο οποίος ήταν ήδη έμπειρος σε άλλα είδη μαχητικών τεχνών, όταν άρχισε προπόνηση με τον Λεούνγκ Τινγκ, σπούδασε στο Χονγκ Κονγκ πέντε χρόνια και ύστερα τέθηκε ως επικεφαλής δάσκαλος της σχολής σε αυτή την πόλη.

Η συνεχής επαφή κατά τον αγώνα δείχνει, ότι η προπόνηση αφορά περισσότερο το σώμα ή τουλάχιστον έτσι φαίνεται στα μάτια των αρχαρίων.

"Αρκετοί μαθητές που έρχονται στο ντοτζο μας, είχαν σπουδάσει πρώτα άλλα στυλ. Την πρώτη φορά, που χτυπήθηκαν, παράχτηκαν και σταμάτησαν να κινούνται. Είχαν κατά κάποιον τρόπο πανικοβληθεί. Αλλά, δεν τους προξενώ πόνο -μπορεί να τους χτυπήσω δύο-τρεις φορές μέσα στο δευτερόλεπτο, χωρίς να νοιώσουν πόνο, με όλη την ταχύτητα αλλά α-

παλά, με πλήρη έλεγχο. Χτυπάμε με απαλές κινήσεις, αλλά πολύ γρήγορα. Στη διάρκεια της εξάσκησης δεν ελαττώνουμε ταχύτητα. Ταχύτητα, έλεγχος, χτυπήματα" αυτά είναι που διδάσκουμε στους μαθητές από την αρχή", λέει ο Βάαλκς. "Απαιτούνται, για να συνηθίσουν οι μαθητές σε αυτό, μόνον δύο έως τρεις εβδομάδες. Στην εφαρμογή του μοιάζει με χαστούκι, αλλά στην πραγματικότητα χτυπάμε με όλη την ταχύτητα και χρησιμοποιούμε τη γροθιά."

Λόγω της επαφής που υπάρχει κατά τον αγώνα, οι αρχάριοι μαθητές δεν κάνουν αγώνες μέχρι να αποκτήσουν αίσθηση των βασικών αρχών.

"Δεν αρχίζεις αμέσως τους αγώνες", εξηγεί. "Πρέπει να μάθεις τα βήματα, την ισορροπία, τα χτυπήματα. Οι δάσκαλοι του γουϊν-τσουν βάρανε γύρω στις 2.000 γροθιές την ημέρα. Εγώ, προσωπικά, βάρουσα 3.000 την ημέρα, για τρία συνεχή χρόνια, για να εξελισσομαι όλο και περισσότερο", λέει.

Τα χτυπήματα του γουϊν-τσουν είναι πολύ γρήγορα, μικρά και κοφτά, ώστε να επιτυγχάνονται τα χείρις συνδιασμοί και όχι ισχύς η οποία θα θέσει εκτός μάχης τον αντίπαλο.

"Δεν στρέφουμε τον καρπό", λέει ο Βάαλκς, εξηγώντας τη διαφορά ανάμεσα στο στυλ του και την αναστροφή γροθιά του Καράτε. "Δεν χρειάζεται να χρησιμοποιήσουμε τη μέση, επίσης" όλα έρχονται από μπροστά, από το κέντρο του σώματος, δηλαδή το κέντρο βάρους του σώματος. Δεν στρέφουμε τη μέση ή τα ισχύα", συμπληρώνει. "Η διαφορά είναι ταχύτητα αντί για μυϊκή δύναμη."

Σπουδαίο ρόλο στην ανάπτυξη της δεξιότητάς στον γουϊν-τσουν παίζει ακόμη η ελαστικότητα του σώματος, διότι επιτρέπει μεγαλύτερη ταχύτητα και ετοιμότητα στο σύνολό τους.

"Είναι πολύ απαλό στυλ και απαιτεί μεγάλη ελαστικότητα στα χέρια και τους καρπούς. Οι μύες μας είναι πολύ ελαστικοί και δεν εξασκούμαστε με σκοπό να τους δυναμώσουμε, γιατί δεν θέλουμε σφιχτούς μύες. Όσο πιο ελαστικός είσαι, τόσο μεγαλύτερη ταχύτητα μπορείς να αναπτύξεις. Μόλις λυθούν τα χέρια και άλλοι μύες, θα γίνεις γρηγορότερος. Με την εξάσκηση του τσι-σάο, αυτό γίνεται αυτόματα."

Το τσι-σάο ή "κολλώδη χέρια" είναι άσκηση, η οποία γίνεται από δύο άτομα, το ένα κοντά στο άλλο και τα οποία κουνούν ελάχιστα μέχρι καθόλου τα πόδια τους. Λέγεται, πως το τσι-σάο εφευρέθηκε από την Γιμ Γουϊν Τσουν, στην οποία οφείλεται το όνομα του στυλ. Χαρακτηρίζεται από ρυθμική επαφή των πήχων των χεριών, η οποία επιτρέπει ανάπτυξη της αίσθησης για ανοίγματα στην άμυνα του αντιπάλου.

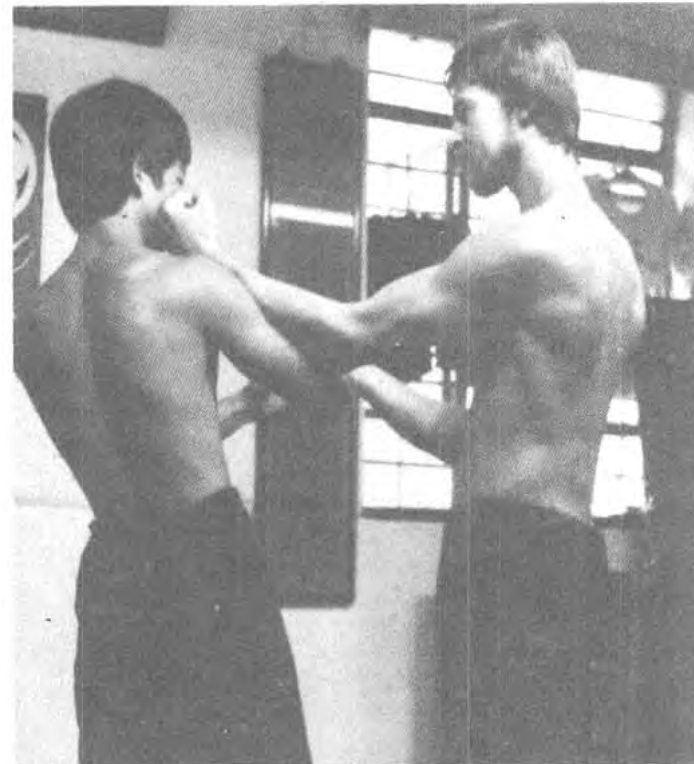
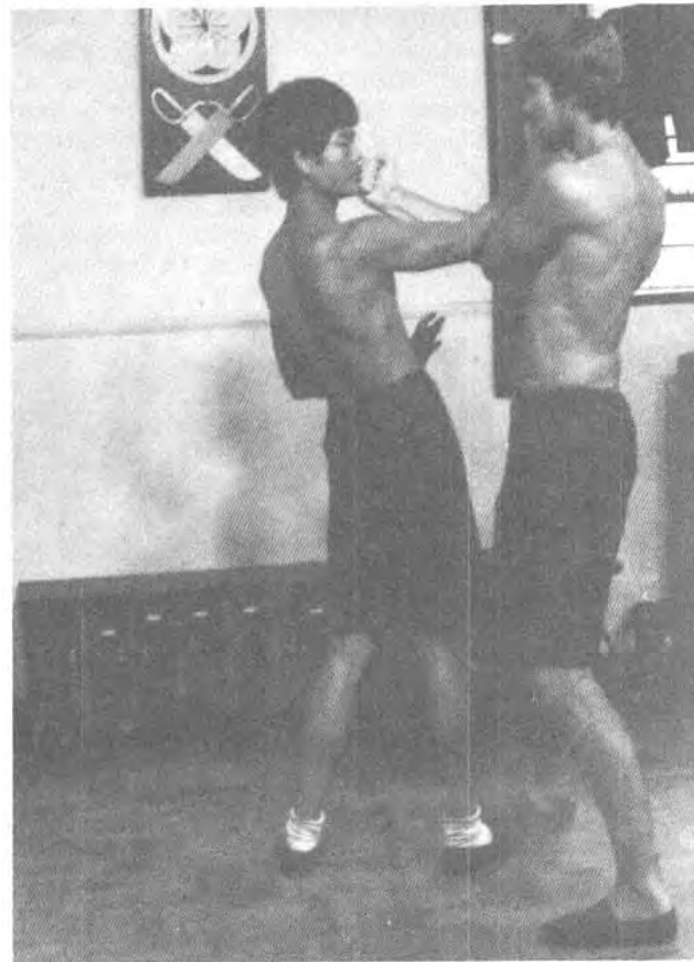
"Το τσι-σάο μοιάζει με αλυσίδα", εξηγεί ο Βάαλκς. "Περιλαμβάνει 100 τεχνικές, οι οποίες συνδέονται μεταξύ τους, αν και μπορείς να τις εκτελέσεις όλες με διαφορετική σειρά. Μπορείς να κάνεις συνδιασμό κινήσεων, αλλά δεν τον σκέφτεσαι απλούστατα, τον αισθάνεσαι. Τα χέρια κινούνται, πριν προλάβεις να σκεφτείς", λέει.

Όπως διδάσκεται από τον Λέουνγκ Τινγκ, το Γουϊν-Τσουν είναι επιθετικό είδος αυτοάμυνας.

Ο αθλητής του γουϊν-τσουν δεν θα διστάσει να μπει μέσα", λέει ο Βάαλκς, εξηγώντας τη μαχητική τακτική σε μικρή απόσταση. "Συμβαίνει αυτόματα, πράγμα το οποίο δηλώνει την ιδέα της ανάπτυξης ευαισθησίας στα χέρια. Δεν περιμένουμε, αλλά κάνουμε τόσο γρήγορη επίθεση, ώστε να μην προλάβει ο αντίπαλος να επιτεθεί πρώτος. Ακόμη κι αν είναι τόσο γρήγορος όσο εσύ, εάν αρχίσεις πρώτος έχεις το πλεονέκτημα."

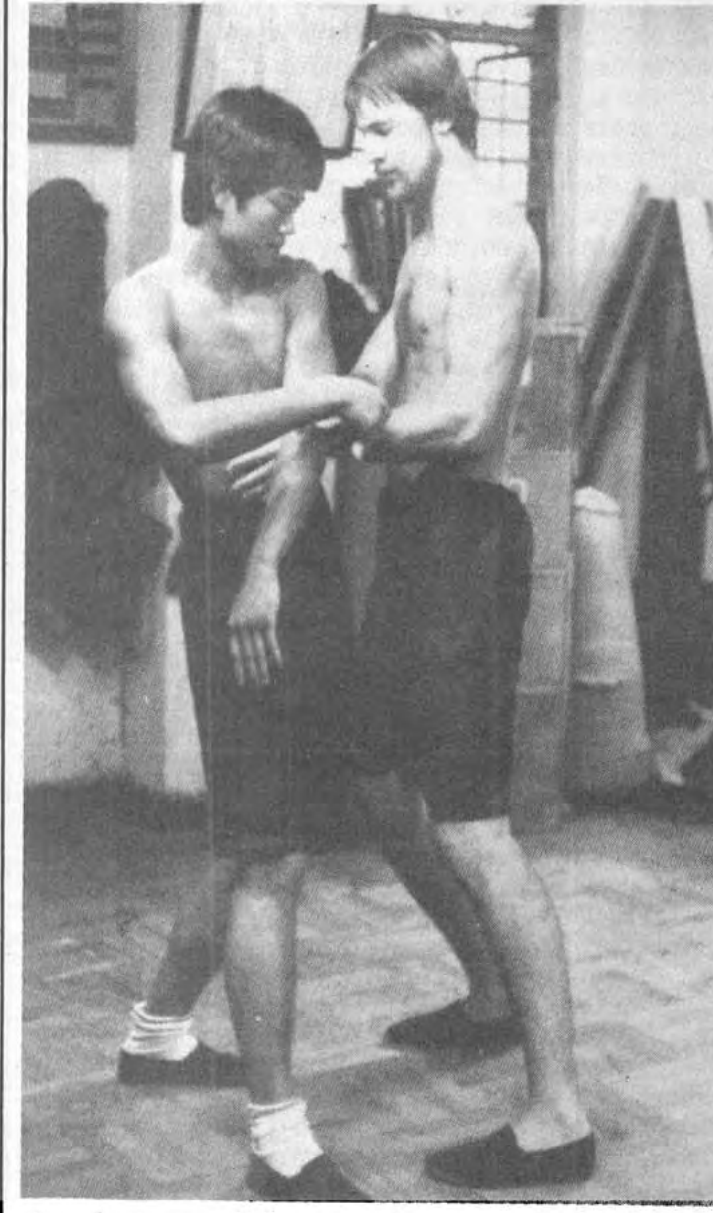
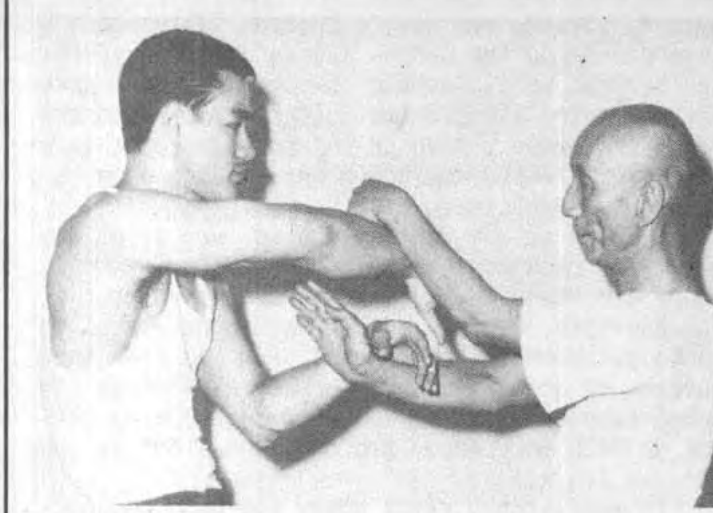
"Τώρα, ο δάσκαλός μου θα προτιμούσε να το βάλει στα πόδια, παρά να μπλεχτεί σε μάχη. Εάν, όμως, δεν υπάρχει διέξοδος, επιτίθεται πρώτος. Άρα, το να το βάλεις στα πόδια είναι το καλύτερο που έχεις να κάνεις, όταν μάλιστα ο αντίπαλος είναι οπλισμένος. Εάν, όμως, δεν μπορείς να το σκάσεις, πρέπει να κάνεις πρώτος επίθεση. Αυτή είναι η εμπειρία μου στο Χονγκ Κονγκ. Υπάρχουν πολλές συμπλοκές στους δρόμους και πολλές συμμορίες."

Σε περίπτωση αυτοάμυνας εναντίον συμμορίας ή ομάδας, αρκετοί αθλητές μαχητικών τεχνών υποστηρίζουν, ότι η σκληρή θεωρία, η θεωρία του Καράτε που υποστηρίζει το "θάνατο με μια γροθιά" είναι πιο αποτελεσματική σε μικρότερο χρονικό διάστημα. Η ικανότητα του να κρατάς τους αντιπάλους

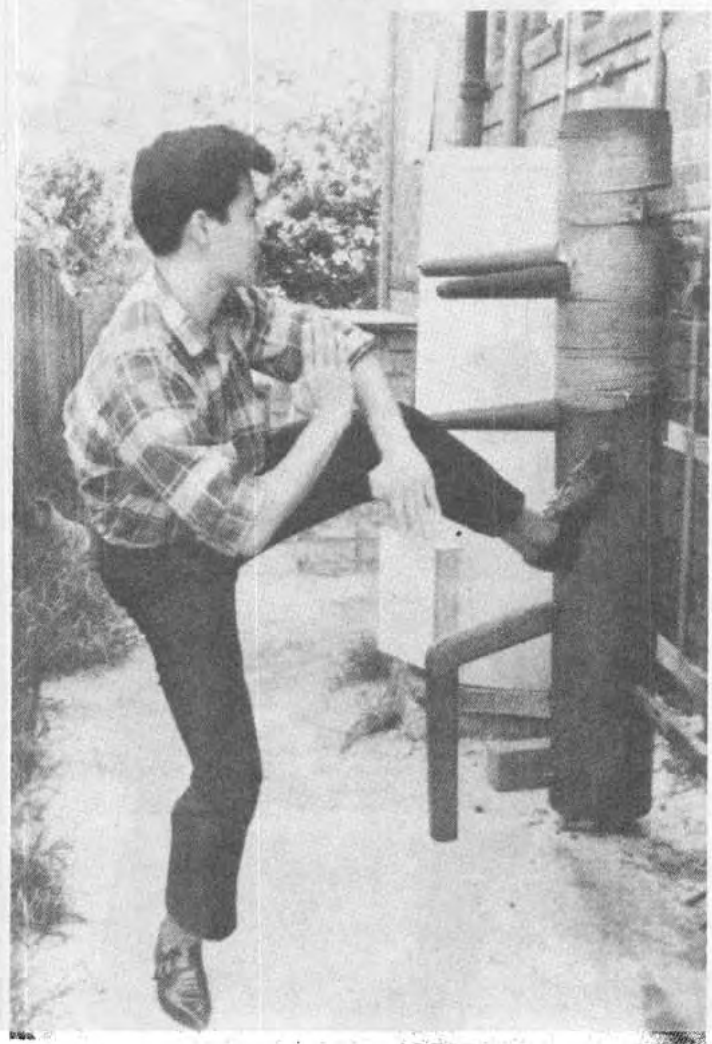
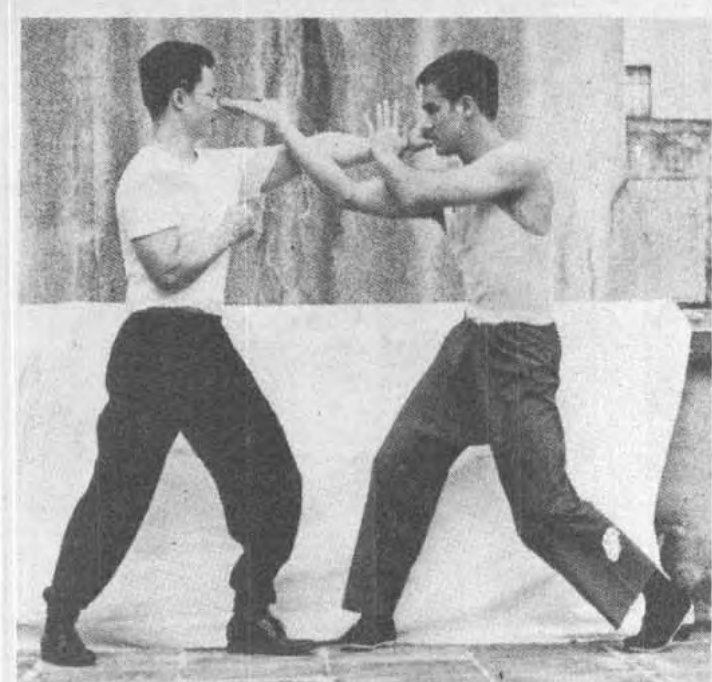
σε απόσταση, με λακτίσματα, δημιουργεί πλεονέκτημα στη συγκεκριμένη περίπτωση. Αν και το γουϊν-τσουν δεν φημίζεται για τις τεχνηκές λακτίσματα τα λακτίσματα αποτελούν μέρος του συστήματος και μερικά από αυτά είναι από τη φύση τους αποκλειστικά αμυντικά.

"Στο γουϊν-τσουν, οι πιο προχωρημένοι μαθητές μαθαίνουν να χρησιμοποιούν τα πόδια. Μπορείς να σηκώσεις τα πόδια ψηλά και να επιτεθείς με αυτά,

κλωτώντας απευθείας στα γόνατα, τη βουβωνική χώρα ή το στομάχι του αντιπάλου. Χρησιμοποιούμε ακόμη λακτίσματα για να αποκρούσουμε άλλα λακτίσματα", τονίζει ο Βάαλκς. "Επίσης, εφαρμόζουμε πλάγια λακτίσματα, όταν έχουμε να κάνουμε με πολλούς αντιπάλους, οπότε πρέπει να κρατήσουμε κάποιον σε απόσταση για να χτυπήσουμε άλλον."

Οι τρικλοποδιές και οι σαρώσεις είναι άλλο ένα μέρος του γουϊν-τσουν και είναι πολύ αποτελεσματικές σε μικρές αποστάσεις, γιατί ο αντίπα-

λος είναι απορροφημένος στο να αποκρούει τις γρηγορές τεχνικές με τα χέρια. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο η προπόνηση στο τσι-σάο είναι τόσο σημαντική στην τέχνη του γουϊν-τσουν. Σύμφωνα με τον Βάαλκς, τα χαμηλά λακτίσματα και οι σαρώσεις είναι άμεσης αποτελεσματικότητας, όταν συνδυάζονται με μια σειρά τεχνικών με τα χέρια.

"Συμβαίνει τελείως ξαφνικά και γρήγορα να σωριάζεται κάτω ο αντίπαλος. Και αυτό, ενώ χρησιμοποιείς ταυτόχρονα τα χέρια. Για παράδειγμα, κλω-

τός τα γόνατα, ενώ κάνεις επίθεση με τα χέρια ε πάνω στο λαιμό του άλλου. Από τη στιγμή, που είσαι σε θέση να αισθανθείς τον αντίπαλο, δεν χρειάζεται να τον βλέπεις όσο βρίσκεσαι σε μικρή απόσταση από αυτόν. Μόνο με την επαφή μπορείς να επιτεθείς με χέρια και πόδια και παράλληλα να αμυνθείς", προσθέτει.

Σύμφωνα με τον Βάαλκς, υπάρχει μια σειρά διαφορετικών στυλ Κουνγκ-Φου, που ονομάζονται Γουίν Τσουν στο Χονγκ Κονγκ, αλλά τα αυθεντικά στυλ είναι δύο-τρία. Ένα από αυτά είναι το ήπιο στυλ το οποίο αντιπροσωπεύει ο Βάαλκς, ενώ ένα άλλο απευθύνεται σε άτομα που δεν μπορούν να αυξήσουν τον βαθμό ελαστικότητας του σώματός τους για να είναι σε θέση να μνηθούν στο στυλ που διδάσκει ο Λέουνγκ Τινγκ.

Το γουίν-τσουν είναι μόνον ένα μέσο αυτοάμυνας. Δεν διοργανώνονται αγώνες", λέει ο Βάαλκς. "Κοιτάζουμε μόνο την αποτελεσματικότητα και όχι την επίδειξη κινήσεων." Εντούτοις, υπάρχουν στιγμές που το φουλ-κόντακ θεωρείται κατάλληλο είδος, οπότε ο αθλητής φοράει προστατευτική στολή.

"Η τέχνη του γουίν-τσουν δεν επιδεικνύεται σε ειδικές διοργανώσεις, γιατί αυτό σε ελεύθερους αγώνες φοράμε όσο το δυνατόν περισσότερο εξοπλισμό. Η πυγμαχία Τάι μοιάζει με το γουίν-τσουν. Η μόνη διαφορά είναι, ότι δεν κάνουμε λακτίσματα με πλήρη περιστροφή, γιατί δεν θέλουμε να χάσουμε χρόνο κάνοντας μεγάλα λακτίσματα που σκοπεύουν στο κεφάλι. Εμείς θέλουμε μικρά, τα οποία να έχουν σαν στόχο να γεννητικά όργανα ή τα γόνατα. Οι τεχνικές με τους αγκώνες, τα γόνατα και τα χέρια μοιάζουν φοβερά με εκείνες του Τάι και όλες έχουν την ίδια διάρκεια", λέει ο Βάαλκς. Ένα κρίσιμο σημείο στο οποίο παρουσιάζει διαφορά το γουίν-τσουν από την πυγμαχία Τάι είναι ότι το πρώτο δεν έχει κανόνες.

Η πυγμαχία Τάι έχει αρκετούς κανόνες, γιατί αυτοί οι πυγμάχοι της προσπαθούν να κουράσουν τον αντίπαλο με κλωτσιές στα γόνατα ή τα πλευρά. Αντίθετα, στο γουίν-τσουν δεν υπάρχουν κανόνες.

Ο Βάαλκς είναι ένας από τους λιγοστούς δασκάλους γουίν-τσουν που εκπαιδεύτηκαν από τον Λέουνγκ Τινγκ. Ταξίδεψε στο Χονγκ Κονγκ από τη χώρα του, τη Γερμανία, για να διδαχτεί από τον Λέουνγκ Τινγκ, αν και ήδη είχε μαύρη ζώνη στο τζουτζίτσου και είχε κάνει σπουδές στο σότοκάν και το τάεκβον-ντο. Έχει μεγάλες φιλοδοξίες και η ικανότητά του στο γουίν-τσουν είναι πολύ εντυπωσιακή, αν και είναι πολύ μεγαλόσωμος για την τέχνη. Είναι ψηλός, αλλά γρήγορος και ελαστικός. Άλλωστε, η ταχύτητα και η ελαστικότητα είναι τα δύο βασικότερα σημεία του στυλ και ο Βάαλκς αποδεικνύει, ότι το ύψος δεν έχει σχέση μεγάλη με την ικανότητα. Μη ξεχνάμε το παλιό Κινέζικο ρητό που λέει: "Εάν υπάρχει ελαστικότητα, υπάρχει ταχύτητα. Όταν υπάρχει ταχύτητα, υπάρχει ισχύς."

ΤΕΛΟΣ

**ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ, ΕΘΙΜΑ, ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ
ΣΤΗ ΦΕΟΥΔΑΡΧΙΚΗ ΙΑΠΩΝΙΑ**

Η ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΣΟΓΚΟΥΝ

**Η ΑΤΜΟΣΦΑΙΡΑ ΚΑΙ ΤΟ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ
ΠΟΥ ΓΕΝΝΗΣΑΝ ΤΙΣ ΜΑΧΗΤΙΚΕΣ ΤΕΧΝΕΣ**

Περίληψη προηγούμενων: Ο Νίντζα Γιόσι Μιρουμπισί, απεσταλμένος του Σογκούν στις ακτές της Κορέας με σκοπό την κατόπτευση του στρατού του βάρβαρου κατακτητή Κούμπλα Χαν, ανακαλύπτει, ότι προετοιμάζεται εισβολή στην Ιαπωνία. Όταν πληροφορείται, ότι δυνάμεις στρατού από Κινέζους και Μογγόλους συγκεντρώνονται στην ακτή της Κορέας, γυρίζει στην Ιαπωνία.

Εν τω μεταξύ, ο Σογκούν της Ιαπωνίας του 13ου αιώνα εξουσιάζει με μηχανογραφίες και δολοφονικές μέσα από την στρατιωτική του ιδιότητα. Οι επιθυμίες του Σογκούν εκτελούνταν σε αρκετές επαρχίες της Ιαπωνίας από τους τοπικούς Ντάιμιο ή φεουδάρχες. Οι περισσότεροι απ' αυτούς ήταν κένιν και αφοσιωμένοι υποτελείς στον Σογκούν. Μερικοί ονειρεύονταν δόξα και δύναμη. Οι μη-αφοσιωμένοι

συχνά δολοφονούνταν πριν της ώρας τους, ενώ οι Σαμουράι τους απ' εκεί και ύστερα γινότουσαν ρόνιν (σαμουράι χωρίς αφέντη). Όταν κάποιο ζήτημα έχει στρατιωτικής παρέμβασης και ο Σογκούν δεν ήθελε να ανακατευτεί, η «αόρατη δύναμη», οι Νίντζα, αναλάμβανε δράση.

Στην ιστορία μας, ένας ανυπάκουος Ντάιμιο σχεδιάζει να εκθρονίσει τον Σογκούν.

Μέρος Δεύτερο

Η Τίγρη, το Ερπετό και το Κοράκι.

Ο Ντάιμιο της επαρχίας Κνού-σου βημάτιζε σαν φυλακισμένη λεοπαρδαλή πάνω στο ξύλινο δάπεδο του κυρίου δώματος του θερινού παλατιού του στο νησί Ίκι. Δεν υπήρχε λογική εξήγηση ή κέρδος από το να συλλογίζεται πιο σχολαστικά το θέμα. Είχε ήδη συμφωνήσει μυστικά να συναντηθεί μαζί τους. Οι απεσταλμένοι του Χαν θα έφταναν απόψε. Οι αρχικές παρακλήσεις του Χαν είχαν προσφέρει στον Ντάιμιο πολύ περισσότερα απ' όσα νόμιζε ότι θα μπορούσε να έχει πετύχει με δικές του προσπάθειες. Ο ίδιος ήξερε ότι διοικούσε μόνος του την επαρχία του και αν δεν ήταν δύσκολοι οι καιροί, θα ρισκάρριζε την τιμωρία του Σογκούν και θα αρνιόταν να πληρώνει το χίορο-μάι (φόρος ρυζιού που χρησιμοποιούταν από τον Σογκούν για κάλυψη της στρατιωτικής άμυνας του κράτους). Αν όλα πήγαιναν καλά το βράδυ και η κάρμα του ήταν καλή, σύντομα θα ανακηρυσσόταν Σογκούν της χώρας του Ανατέλλοντος Ηλίου.

μουράι στον υπερήλικα. «Αν δεν βιαστείς να τελειώσεις τις παραδόσεις σου στην κουζίνα του αφέντη, θα δοκιμάσω με μεγάλη μου ευχαρίστηση την καλύτερη λεπίδα μου πάνω στη σάρκα σου».

«Ναι, ευγενή μου», αποκρίθηκε ο ηλικιωμένος άντρας, μετά από

βαθιές υποκλίσεις. «Θα προσπαθήσω να απομακρύνω τον τόσο άχρηστο εαυτό μου από την παρουσία σας αυτοστιγμή. Δεν μου μένει παρά ένα ακόμη κιβώτιο πορσελάνινων ποτηριών για κρασί να παραδώσω και γω ο άθλιος θα χαθώ από τη θέα σας για πάντα».

«Κάνε γρήγορα, γεροπαρالمένη», ούρλιαξε ο πολεμιστής σα-

Μόλις ο γέρος άνθρωπος διάβηκε την σιδερένια πύλη, που ήταν η μοναδική είσοδος στον τεράστιο πέτρινο τοίχο που περιέκλειε το θερινό παλάτι του Ντάιμιο του Κουόσου, εγκατέλειψε τη «γηραιή» του εμφάνιση και προσέδωσε κάποια ζωτικότητα στο βάδισμά του.

«Ναι», σκέφτηκε ο Γιόσι Τανάκα Μιρουμπίσι, απ' όλες τις μεταμφιέσεις μου, αυτή του γέρου είναι η πειστικότερη». Καθώς βάδιζε στο βοτσαλένιο μονοπάτι, ξανάφερε στη μνήμη του όλα όσα είχε δει στον περίβολο. Το παλάτι αποτελείτο από αρκετές ξύλινες κατασκευές με κεραμοσκεπές σε διάφορα επίπεδα. Στον περίβολο έβλεπε αρκετές λιμνούλες που συνδέονταν με κανάλια μεταξύ τους, τα οποία περιείχαν γύρω από τα κτίσματα του παλατιού. Το έδαφος ήταν στρωμένο με λαξεμένες πέτρες και λιθάρια. Το όλο οπτικό ερέθισμα δημιουργούσε συναισθήματα γαλήνης και ηρεμίας. Ο Γιόσι παρέδωσε το τελευταίο κιβώτιο στην κουζίνα του Ντάιμιο και βιαστικά εγκατέλειψε τον περίβολο με τη σιγουριά ότι θα ξαναγύριζε το ίδιο βράδυ. Τούτη τη φορά, όμως, δεν θα γύριζε σαν γέρος, αλλά σαν Νίντζα.

Ο ήλιος έδωε αργά στο δυτικό ουρανό με μοναδικούς ιριδισμούς πορτοκαλί και ποφυρού χρώματος. Ο Γιόσι, όμως, και οι ξάδελφοί του δεν είχαν καιρό για το εντυπωσιακό αυτό θέαμα. Η σπουδή και η πρακτική στο νινζούτσου ήταν προσφιλή τέχνη. Τα μυστικά των νίντζα ήταν απόκρυφα, κυρίως ανάμεσα στους εξ αίματος συγγενείς.

Κάθε μέλος οικογένειας νίντζα υιοθετούσε ένα ψευδώνυμο, το οποίο χρησιμοποιούσε κάθε φορά που γινόταν συζήτηση περί σχετικών θεμάτων. Ο Γιόσι, ο οποίος έφερε το ψευδώνυμο «Τίγρη» έδινε οδηγίες στους δύο ξάδελφούς του για τη νυχτερινή τους επιχείρηση. Η Τίγρη εξηγούσε στο Ερπετό και στο Κοράκι (τα ψευδώνυμα των δύο ξαδέλφων του) τι επρόκειτο να γίνει απόψε και από ποιον. Το Ερπετό και το Κοράκι αποκρίθηκαν ότι είχαν καταλάβει απόλυτα το σχέδιο, υποκλίθηκαν μπροστά στην Τίγρη και αποχώρησαν. Αμέσως άρχισαν να ετοιμάζουν τον οπλισμό τους και κάθε τι απαραίτητο για τη νυχτερινή αποστολή. Η Τίγρη καταπιάστηκε με όλες τις λειτουργίες που θα έπρεπε να γίνουν το βράδυ, προκειμένου να αποβεί η επιχείρηση επιτυχή.

Όσο ήταν απασχολημένη, σκεφτόταν τι είχε οδηγήσει στη διορ-

γάνωση της επιχείρησης αυτής. Το ταξίδι από την Κορέα στο νησί Τσουσίμα ήταν ήρεμο, χωρίς προβλήματα, εκτός από ένα μικρό διάστημα άπνοιας, όπου δεν φυσούσε καν αέρας για να κινηθεί το πλοίο του Γιόσι. Πρώτ' απ' όλα, είχε κάνει την εμφάνισή του ένας καρχαρίας, ο οποίος προσέκρουσε στη μάσκα του σκάφους. Έπειτα, άλλος ένας που χτύπησε τα πλάγια του πλοίου. Ύστερα δεκάδες τριγωνικά πτερύγια, που είχαν κατακλύσει την επιφάνεια της θάλασσας.

Η βία και η δύναμη με τις οποίες χτυπούσαν το πλοίο αυξάνονταν όλο και περισσότερο. Το μικρό σκάφος δεν θα άντεχε για πολύ ακόμη στα χτυπήματα, όπως το τελευταίο που σχεδόν άνοιξε ρήγμα. Η γάστρα άρχισε να σπάει. Ο Γιόσι τώρα καταλάβαινε, γιατί το δέρμα του καρχαρία χρησιμοποιόταν από μερικούς πολεμιστές σαν ελαφρός οπλισμός και από τους ξυλοκόπους σαν στιλβωτικό μέσο.

Σκέφτηκε για ένα δευτερόλεπτο και ύστερα έδρασε. Άρπαξε ένα αγκίστρι με τρία δόντια και το μακρύτερο σε βεληνεκές μαχαίρι του. Κοίταξε τον καρχαρία που κολυμπούσε παράλληλα προς το σκάφος, πέταξε το αγκίστρι ακριβώς μπροστά από το πτερύγιο και καθώς χτύπησε στο νερό, ο Γιόσι τράβηξε το σχοινί προς το μέρος του τα δόντια του αγκιστρίου χώθηκαν στα βράγχια του κήτους.

Ύστερα τον έσυρε προς το σκάφος, κατάφερε να ακουμπήσει το κεφάλι του ζώου στην κουπαστή και αρπάζοντας το μαχαίρι, το έχωσε στο μάτι του κήτους, προσπαθώντας συγχρόνως να αποφύγει τα κοφτερά του σαγόνια. Ύστερα, πέρασε τη λεπίδα στα βράγχια του καρχαρία κι απελευθέρωσε το αγκίστρι. Το ζώο άρχισε να αναδύει την επιφάνεια της θάλασσας, ενώ πίδακες αίματος από το τραυματισμένο μάτι και τα σχισμένα βράγχια έβαφαν το νερό κόκκινο.

Το πλοίο του Γιόσι δεν αποτειλούσε πλέον το επίκεντρο προσοχής των υπόλοιπων καρχαριών. Τώρα πια έκαναν κύκλους γύρω από τον θανάσιμα τραυματισμένο κάτοικο του βυθού. Σύντομα φύσηξε αεράκι και ο Γιόσι έβαλε πλώρη για Ιαπωνία.

Το πλοίο έπιασε στο νησί Τσουσίμα και αγκυροβόλησε στο συνηθισμένο μέρος, στην εγκαταλειμμένη αποβάθρα στα βόρεια του νησιού. Εκεί, έγινε η συνάντησή του με το Ερπετό. Ο Γιόσι ήξερε καλά, ότι βρισκόταν εκεί για μια

ειδική αποστολή νίντζα, όταν το Ερπετό απηύθυνε το λόγο στην Τίγρη. Καθώς προχώρησαν οι δυο τους προς το κοντινότερο λιμάνι για να πάρουν το πλοίο από το νησί Τσουσίμα, το Ερπετό εξήγησε στην Τίγρη την αποστολή που είχε αναλάβει να εκτελέσει η οικογένειά του.

Φαίνεται, ότι οι απεσταλμένοι του Κούμπλα Χαν είχαν παραδώσει επιστολή απευθυνόμενη στον «Αυτοκράτορα της Ιαπωνίας» στα χέρια του Ντάιμιο του Κουόσου. Η επιστολή ανέφερε, ότι εάν η Ιαπωνία δεν υπέκυπτε στις επιθυμίες του «Μεγάλου Αυτοκράτορα της Μογγολίας» θα κηρυσσόταν πόλεμος. Ο Ντάιμιο παρέδωσε χωρίς καθυστέρηση το γράμμα στον Σογκούν στην πρωτεύουσα της νήσου Χονσού. Μόλις τη διάβασε ο κυβερνήτης του Κυότο τρομοκρατήθηκε και πρώτη του σκέψη ήταν να κατευθύνει τον Χαν.

Ο Σογκούν ο οποίος ήταν εγκατεστημένος στην Καμακούρα, κοντά στο σημερινό Τόκυο, σκέφτηκε αλλιώς. Ήξερε, ότι διοικεί τη χώρα μέσω της στρατιωτικής του ιδιότητας. Ήξερε, πόσο σημαντική ήταν η διατήρηση του σάμ, της συχνά προβληματικής τοπικής αυτοδιοίκησης. Σκέφτηκε, ότι καλύτερο ήταν να κατευθύνει το βασίλειό παρά να χαιρεί ο ίδιος αυτού του μπορούσε να συνδιαλαγεί με τους διπλωματικούς εκπροσώπους του Χαν, χωρίς να γνωρίζει η κυβέρνηση του Κυότο, ότι αυτό συνέβηκε κάτω από τις δικές του διαταγές. Λίγο αργότερα βρήκε τη λύση στο πρόβλημά του.

Η Τίγρη και το Ερπετό κατάφεραν να μπουκώσουν στο εμπορικό πλοίο που έφευγε απ' το νησί Τσουσίμα με την πρωινή παλίρροια. Πρώτος σταθμός του πλοίου θα ήταν το νησί 'Ικι μετά θα συνέχιζε για τη Χακάτα στο νησί Κουόσου. Το Κοράκι περίμενε ήδη στο 'Ικι, κάνοντας τις απαραίτητες προετοιμασίες. Οι επιθυμίες του Σογκούν γύρω από τη συμπεριφορά του απέναντι στους διπλωματικούς απεσταλμένους του Χαν ήταν από τη φύση τους απλοϊκές. Οι ίδιοι θα επέστρεφαν στον ηγέτη τους, μεταφέροντάς του το μήνυμα, ότι η Ιαπωνία δεν θα τιμούσε ποτέ τον βάρβαρο αφέντη τους με μία απάντηση στα αιτήματά του. Η σχετικά ακίνδυνη δικαιολογία του Σογκούν θα μπορούσε να πείσει τον κυβερνήτη της πόλης του Κυότο. Εντούτοις ο Ντάιμιο του Κουόσου είχε πείσει τον Σογκούν να πάρει δραστηκότερα μέτρα.

Με τη βοήθεια του περίπλοκου κατασκοπευτικού δικτύου, που είχε θέσει σε λειτουργία ο Σογκούν από την ανακήρυξή του ως ανώτατου στρατιωτικού διοικητή της χώρας, ανακάλυψε τη μυστική συνάντηση του Ντάιμιο με τους αντιπροσώπους του μεγάλου Χαν. Ήξερε ότι έπρεπε να δράσει αδιάστακτα και γρήγορα ενάντια στον Ντάιμιο και στους εκπροσώπους. Δεν είχε αντιληφθεί σε βάθος, ότι ο πλέον έμπιστος κατάσκοπός του, ο Γιόσι Τανάκα Μιρουμπίσι, θα έφερε σε πέρας τις μυστικότερες και πιο κακοήθεις διαταγές του.

Καθώς το εμπορικό πλοίο σήκωσε πανί με την πρωινή παλίρροια, αφήνοντας το νησί Τσουσίμα και οδεύοντας προς το 'Ικι, η Τίγρη και το Ερπετό κάθισαν οκλαδόν, συζητώντας χαμηλόφωνα.

«Δεν νομίζεις, πως υπάρχουν υπεράριθμοι πολεμιστές Σαμουράι στο σκάφος;» ρώτησε το Ερπετό. «Σίγουρα θα μπορούσες να περάσεις το σκάφος για πολεμική γαλέρα».

«Οι παρατηρήσεις σου είναι σωστές και συνάμα λανθασμένες», απάντησε η Τίγρη. «Την περασμένη βραδιά διαπίστωσα από μια συζήτηση στην αποβάθρα, ότι το πλοίο αυτό είχε πρόσφατα έναν εμπορικό ναύλο για Κορέα. Με τη διεξαγωγή, όμως, των διαπραγματεύσεων, οι ιδιοκτήτες του πλοίου δεν ικανοποιήθηκαν από τα κέρδη που θα τους απέφερε ο ναύλος. Έστειλαν το πλοίο πίσω στην Κορέα με μια στρατιά Σαμουράι, οι οποίοι επιτέθηκαν στο εμπορικό χωριό με αποτέλεσμα να αυξηθεί αυτή τη φορά το ποσοστό των κερδών τους».

«Σταματήστε τη φλυαρία», φώναξε ο πολεμιστής Σαμουράι στο Ερπετό και την Τίγρη.

«Να μας συγχωρείτε, σας παρακαλώ», απάντησε η Τίγρη. «Δεν σκοπεύαμε να ήξουμε την ευγενή ύπαρξή σας. Πώς μπορούμε να σας αποζημιώσουμε για την προσβολή του προσώπου σας;».

«Μοιάζετε για χωρικοί», απάντησε ο Σαμουράι, που φαίνεται είχε κατεβάσει πολύ σάκε. «Γι' αυτό», συνέχισε «δεν είστε ικανοί να κάνετε σεπούκου (χάρα-κίρι)».

«Ω!», απάντησε η Τίγρη. «Είμαι σίγουρος πως είστε Σαμουράι και στενοχωρούμαι ιδιαίτερα για την αποχαυνωμένη συμπεριφορά σας. Απαιτούμε έστω και την ελάχιστη απολογία εκ μέρους σας, γιατί αν και δεν μας φαίνεται, είμαστε Σαμουράι από γέννας. Οι περιφρονητικές προσβολές σας αντηχούν πολύ άσχημα στα αφτιά μας. Έχετε

λοιπόν να διαλέξετε ανάμεσα σε δύο εναλλακτικές λύσεις: ή να απολογηθείτε ή να κάνετε σεπούκου για να μας απαλλάξετε από την ντροπή που μας επιρρίψατε».

Ο Σαμουράι, ομολογουμένως, βρέθηκε απροετοίμαστος μπροστά σε τέτοια απάντηση που του έδωσε η Τίγρη. Ταράχτηκε και εντελώς ενστικτωδώς τράβηξε το θανατηφόρο σπαθί του από τη θήκη. Σε απάντηση προς τον πολεμιστή, η Τίγρη πήδηξε από τη θέση της και με εναέριο πλάγιο λάκτισμα τίναξε το σπαθί του Σαμουράι μακριά. Με την προσγειώσή της στο κατάστρωμα, χτύπησε με τα πλάγια της παλάμης της τον πολεμιστή στο λαιμό και τον ξάπλωσε σχεδόν άπνοο ανάμεσα σ' έναν σπασμένο φουσητήρα.

Ενώ παρακολουθούσαν η Τίγρη και το Ερπετό, ο πολεμιστής ξέλυσε το ένδυμά του και εξέθεσε την κοιλιά του. Βύθισε χωρίς καθυστέρηση τη λεπίδα στην αριστερή πλευρά της κοιλιάς του και την έσυρε δεξιά και μετά προς τα πάνω. Δεν έβγαλε ψίθυρο, καθώς τα έντερα τινάχτηκαν έξω από την κοιλιά. Παρέμεινε για λίγα δευτερόλεπτα σε αγωνία και μετά πέθανε. Πράγματι, σκέφτηκαν η Τίγρη και το Ερπετό: ήταν θαρραλέος άνθρωπος.

Οι υπηρέτες του Ντάιμιο άρχισαν να ανάβουν τις λάμπες λαδιού στον περίβολο, καθώς χάνονταν οι τελευταίες λάμπες του δύοντα ήλιου πίσω από τον ορίζοντα. Ο ίδιος ο Ντάιμιο οδήγησε τους διπλωματικούς εκπροσώπους του Χαν και τις συνοδούς τους έξω από το παλάτι, μετά το δείπνο. Απόψε, αν η κάρμα του ήταν καλή, θα εξασφάλιζε τη μελλοντική του θέση σαν του ισχυρότερου άντρα της Ιαπωνίας. Για να γιορτάσει την περίπτωση, έδωσε επίσημο γεύμα δίπλα στο στροβιλιζόμενο νερό. Η έκπληξη του γεύματος ήταν όταν όλοι οι προσκεκλημένοι καθόντουσαν στην άκρη του ρυακιού που διέσχιζε τον περίβολο του παλατιού. Στην επιφάνεια του νερού του ρυακιού επέπλεαν κρασοπότρηρα γεμάτα ζεσταμένο σάκε. Ο κάθε προσκεκλημένος θα σήκωνε από το νερό ένα ποτήρι, θα έπινε λίγο, θα απήγγελλε ένα ποίημα και θα το άφηνε πάλι πάνω στο νερό, για να το μαζέψει ο επόμενος καλεσμένος.

Δεν ακούστηκε σχεδόν καθόλου θόρυβος καθώς το αγκίστρι, που είχε δόντια περασμένα με πανί για να μην ακουστεί τίποτε, έπιασε στον πετρίνο τοίχο που περιέκλειε το θερινό παλάτι του Ντάιμιο. Το αγκίστρι έπιασε στην εσωτερική

όψη του τοίχου και η Τίγρη ντυμένη στη μαύρη της στολή αναρριχήθηκε χρησιμοποιώντας σχοινί με κόμπους, περασμένο απ' το αγκίστρι. Έρριξε μια βιαστική ματιά στον περίβολο, παρατήρησε τις θέσεις των σκοπών Σαμουράι και έπεσε αθόρυβα στο έδαφος. Ήξερε, ότι το Ερπετό και το Κοράκι θα έκαναν τούτη τη στιγμή το ίδιο στα προκαθορισμένα σημεία του περιβόλου.

Τα κρασοπότρηρα λικνίζονταν στην επιφάνεια του ρυακιού, καθώς ο Ντάιμιο παρατηρούσε κάποιον απ' τους τρεις απεσταλμένους του Χαν, ενώ σήκωνε ένα από το νερό, κατέβαζε το σάκε στα σωθικά του και απήγγελλε ένα σύντομο ποίημα. Η ντάμα του μετέφραζε τα λεγόμενα, ενώ ο Ντάιμιο χαμογελούσε και ξέσπαγε σε χειροκροτήματα με τους υπόλοιπους προσκεκλημένους.

Αν δεν ήταν απασχολημένος, μάλλον θα είχε τώρα δει την παραπάνω πέτρα που είχε προστεθεί στο συνονθύλευμα των λίθων πλάι στο ρυάκι — η πέτρα δεν ήταν εκεί μόλις δευτερόλεπτα πριν. Στην ουσία, ήταν το Κοράκι που παρακολουθούσε τον Ντάιμιο και τους επισκέπτες του σε κάθε βήμα. Ενώ κοιτάζε εκεί, έβαλε ένα μακρύ, λεπτό καλάμι μπαμπού με δηλητήριο στον ξύλινο, δύο μέτρων, σωλήνα που κρατούσε.

Το Ερπετό σύρθηκε μέχρι την κοντινότερη λίμνη και κύλησε μέσα στο νερό. Προσπάθησε να μην ταραξεί πολύ τα νερά. Από λιμνούλα σε λιμνούλα, μέσ' από τα κανάλια που τις συνέδεαν, έφτασε στο σημείο στο οποίο οι υπηρέτες του Ντάιμιο γέμιζαν τα κρασοπότρηρα με σάκε και τα τοποθετούσαν στο νερό. Κράτησε την αναπνοή του και με μακροβούτι πέρασε τους υπηρέτες. Αφού τους προσπέρασε, περίμενε μέσα στο ποταμάκι, παρακολουθώντας τον Ντάιμιο και τους παρόντες. Περίμενε, όπως και το Κοράκι, για το εναρκτήριο σήμα.

Καλυμμένη από το σκοτάδι της νύχτας, κοντά στον τοίχο του αλλόγυρου, η Τίγρη κρύφτηκε κρατώντας την αναπνοή της καθώς περνούσε ο Σαμουράι από δίπλα της. Όταν κείνος χάθηκε μέσα στη νύχτα, κινήθηκε γρήγορα κατά το παλάτι. Καθώς πλησίαζε όλο και πιο κοντά, μπορούσε να διακρίνει τους σκοπούς των εισόδων και των μικροσκοπικών γεφυριών, που συνέδεαν τα κτίρια του παλατιού μεταξύ τους.

Για να αποφύγει τους σκοπούς, βούτηξε στο ποταμάκι που περ-

νούσε ανάμεσα από τα κτίσματα του παλατιού και αφέθηκε στο ρεύμα να τον παρασύρει μέχρι το κυρίως κτίριο. Κάτω από την τεράστια σε στύλ παγόδας κατασκευή πέρασε στις παλάμες του ένα ζευγάρι οδόντες που έμοιαζαν με νύχια αιλουροειδούς. Ήταν δύο μικρά κομμάτια σκληρυμένου ξύλου με τέσσερις κοντές και μυτερές απολήξεις, που εξείχαν από κάθε ζευγάρι. Κάθε ζευγάρι προσδενόταν στον καρπό της Τίγρης με δερμάτινα λουριά, ώστε να παραμένει στην παλάμη με τους οδόντες να εξέχουν προς τα έξω. Με τη βοήθεια αυτών αναρριχήθηκε στις ξύλινες κολόνες που στήριζαν το παλάτι, πέρασε τα δοκάρια που συγκρατούσαν το πάτωμα και από κάτω από το κτίσμα βρέθηκε στην πλαϊνή μεριά της κατασκευής. Χρησιμοποιώντας τη μύτη ενός από τους οδόντες, έκοψε ένα μακρύ, κάθετο κομμάτι από το διακοσμιακό χαρτονένιο παντζούρι του κοντινότερου παραθύρου στον τοίχο που είχε αναρριχηθεί. Μέσ' από το άνοιγμα που έφτιαξε, είδε ότι στο δωμάτιο δεν υπήρχε κανείς και με μεγάλη προσοχή γλύστρισε μέσα.

Αναρριχήθηκε στα δοκάρια της ξύλινης οροφής μέρι να καταλήξει στο υπνοδωμάτιο του Ντάιμγιο. Έχοντας φτάσει με επιτυχία στον προσχεδιασμένο στόχο του, κρύφτηκε στη γωνία της οροφής, κοντά στην είσοδο του δωματίου. Απ' εκεί και ύστερα περίμενε, ελέγχοντας πάντα την αναπνοή του για να μη γίνει αντιληπτός.

Το επίσημο γεύμα έφτανε στο τέλος του. Οι προσκεκλημένοι είχαν ήδη έρθει στο κέφι γελώντας και φλυαρώντας μεταξύ τους. Ο Ντάιμγιο σηκώθηκε από τη θέση του και απευθύνθηκε στους παρόντες. Τους ευχαρίστησε που είχαν παραστεί στο γλέντι, καθώς και για τα υπέροχα ποιήματα που είχαν γλιστρήσει από τα χείλια τους αυτό το βράδυ. Αναχωρώντας, τους είπε, ότι θα έστελνε τους υπηρέτες να τους συνοδεύσουν στα υπνοδωμάτιά τους.

Το σήμα δόθηκε στο Ερπετό τη στιγμή που ο Ντάιμγιο σηκώθηκε. Χωρίς να χάσει χρόνο, άνοιξε τη στρόφιγγα του πορσελάνινου ασκίου που είχε μαζί του και έρριξε μικρή ποσότητα δηλητηρίου μέσα σε κάθε ποτήρι σάκε που επέπλεε στο νερό. Η δραστηριότητα ουσία θα σκότωνε περισσότερα από 50 άτομα σε πολύ μικρό διάστημα. Καθώς τα κρασοπότρητα κυλούσαν προς τους προσκεκλημένους, ο Ντάιμγιο έπαινε στο δωμάτιό του.

Καθώς έκλεισε την πόρτα πίσω του, ένοιωσε μια σταγόνα νερού στον ώμο του κιμονό του. Κοίταξε προς τα πάνω. Αυτή ήταν και η τελευταία ματιά στη ζωή του. Η Τίγρη του πέταξε ένα βρόγχο από μετάξι κι άρχισε να τον σφίγγει γερά.

Αμέσως, πήδηξε στο πάτωμα από την άλλη πλευρά του δοκαριού, ενώ κρατούσε τον μεταξίνο βρόγχο. Η δύναμη με την οποία έπεσε η Τίγρη από το ταβάνι ήταν αρκετή για να ρίξει κάτω τον Ντάιμγιο. Ένας ήχος που έμοιαζε με εξάρθρωμα δακτύλων, ήταν το μόνο που ακούστηκε στο δωμάτιο. Ο Ντάιμγιο κρεμιόταν τώρα πλέον από το δοκάρει της οροφής, με γερμένο το κεφάλι στο δεξί ώμο. Ύστερα τον κατέβασε αργά στο πάτωμα και δοκιμάζοντας τη λεπίδα του σπαθιού του δολοφονημένου, τον έκοψε στη μέση από πάνω μέχρι κάτω. Τράβηξε το σπαθί, έρριξε ένα κομμάτι από το ένδυμα του στα πόδια του κατακρεουργημένου πτώματος και βγήκε απ' το παλάτι με τον ίδιο τρόπο που είχε μπει.

Ο πρώτος από τους απεσταλμένους του Χαν, που ήπιε το δηλητηριασμένο σάκε, άρχισε να ανασαίνει με δυσκολία και με πρόσωπο παραμορφωμένο από την αγωνία έπεσε νεκρός στο ρυάκι.

Αμέσως, οι δύο άλλοι διπλωματικοί σηκώθηκαν τρέμοντας. Το Κοράκι πήρε βαθιά εισπνοή και φύσηξε μέσα στον ξύλινο σωλήνα που κρατούσε από τη στιγμή της αποχώρησης του Ντάιμγιο. Πριν τραπέι σε φυγή, ο πιο κοντινός στο Κοράκι απεσταλμένος ένοιωσε ένα ξαφνικό βάρος στο λαιμό κι έπεσε νεκρός στο έδαφος, με το λάρυγγα τρυπημένο από το δηλητηριασμένο βέλος από μπαμπού. Το Κοράκι δεν έχασε χρόνο. Γρήγορα έβαλε άλλο βέλος στο φουσητήρι και φύσηξε προς το μέρος του τελευταίου εκπροσώπου του Χαν. Ο δεύτερος κατάφερε τρέχοντας να χαθεί μέσα στο πυκνό σκοτάδι. Έχοντας το Ερπετό δει τι είχε συμβεί, σηκώθηκε από τον κρυσθόνα του κι άρχισε να τρέχει πίσω από τον διπλωματικό. Κατάφερε να τον πιάσει από τον ώμο και με εναέριο πλάγιο λάκτισμα τον έρριξε στο χώμα με θόρυβο.

Γρήγορα, όμως, κατάφερε να συνέλθει από την πτώση και με δίκιοπο λεπίδι που έκρυβε κάτω απ' τα ρούχα του επιτέθηκε εναντίον του Ερπετού, το οποίο κατάφερε να τον αποπλίσσει με λάκτισμα στον καρπό και τον ξάπλωσε αναί-

σθητο με ημικυκλικό λάκτισμα στον αυχένα.

Δεν του έμενε εναλλακτική λύση, παρά να αδειάσει το περιεχόμενο του πορσελάνινου ασκίου στο στόμα του εκπροσώπου του Χαν.

Έχοντας παρακολουθήσει τη σκηνή, το Κοράκι έτρεξε προς τον τοίχο, έχοντας πάντα τις αισθήσεις του τεταμένες για αποφυγή κινδύνου.

Εκείνη τη στιγμή έτυχε να περνάει ένας πολεμιστής σαμουράι με κατεύθυνση το παράπηγμα. Το Κοράκι γρήγορα κρύφτηκε μέσα σ' αυτό.

Ξαφνικά, ακούστηκε φασαρία μέσ' απ' το παλάτι. Το Κοράκι ήξερε, ότι ή θα έπρεπε να εγκαταλείψει τώρα τον περίβολο ή να κάνει σεπούκου, για να μην θέσει σε κίνδυνο τους συντρόφους του ή να αποφύγει την ντροπή τυχόν αποτυχίας στην αποστολή του.

Κοίταξε μέσ' από την πόρτα του παραπήγματος και είδε τον σκοπό στραμμένο προς το μέρος του παλατιού. Ήταν σίγουρο, πως δεν ήταν διατεθειμένος να εγκαταλείψει το πόστο του. Καθώς το Κοράκι γύρισε να κοιτάξει η ματιά του έπεσε σ' ένα κάμα.

Το πήρε από τον τοίχο, βγήκε από την πόρτα προσεχτικά και χωρίς θόρυβο έτρεξε πίσω από τον σκοπό.

Σιωπηλά πέρασε την καμπυλωτή λεπίδα γύρω απ' το κεφάλι του. Αθόρυβα και στιγμιαία πίεσε με όλη του τη δύναμη το κάμα. Η λεπίδα διαπέρασε το σαγόνι του πολεμιστή, έκοψε το ζυγωματικό και πέρασε από το λαιμό. Δεν ακούστηκε θόρυβος, παρά η επιθανάτια εκπνοή του. Μόλις έπεσε στο έδαφος, το Κοράκι όρμησε προς τον τοίχο κι άρχισε να σκαρφαλώνει.

Πίσω στο παλάτι, ο διοικητής της βραδυνης βάρδιας στεκόταν μπροστά στη θέα του κατακρεουργημένου Ντάιμγιο. Όλοι οι άντρες του, συμπεριλαμβανομένου του ίδιου, κείνο το βράδυ έγιναν ρόνιν, εφόσον δεν είχαν πλέον αφέντη. Ο διοικητής έρριξε μια ακόμη ματιά στο κομμάτι του υφάσματος που είχε βρει στα πόδια του Ντάιμγιο. Τις είχε διαβάσει αλληπάλληλες φορές τούτες τις λέξεις: αυτή τη φορά όμως μπορούσε να δώσει μια πιο λογική εξήγηση. Οι λέξεις ήταν: «Το πνεύμα εξουσιάζει τη σάρκα. Η σάρκα δεν μπορεί να ανεχθεί για πολύ ένα διχασμένο πνεύμα».

Συνέχεια στο επόμενο τεύχος

ΑΓΩΝΕΣ-ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ-ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ ΟΠΩΣ ΜΑΣ ΤΙΣ ΣΤΕΛΝΟΥΝ ΣΥΛΛΟΓΟΙ, ΣΧΟΛΕΣ ΚΑΙ ΓΥΜΝΑΣΤΗΡΙΑ ΑΠΟ ΟΛΗ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΝΕΑ - ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ ΑΠΟ ΣΥΛΛΟΓΟΥΣ, ΣΧΟΛΕΣ ΚΑΙ ΓΥΜΝΑΣΤΗΡΙΑ

Για όλους τους Συλλόγους, τις Σχολές και τα Γυμναστήρια:
Στείλτε μας νέα και φωτογραφίες για τις δραστηριότητές σας. Ευχαρίστως θα τα δημοσιεύουμε (πάντα βέβαια μέσα στα λογικά πλαίσια.)

ΔΕΥΤΕΡΟ ΠΡΩΤΑΘΛΗΜΑ ΣΕΜΙΚΟΝΤΑΚΤ

2ο Πρωτάθλημα SEMICONTACT ΣΤΕΡΕΑΣ ΕΛΛΑΔΑΣ 1985
απ' όπου και οι φωτογραφίες.

ΚΥΡΙΑΚΗ, 8 ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ, 1985

10 σχολές και σύλλογοι από όλη την Ελλάδα και όλων των στυλ (Καράτε, Κουνγκ-Φου, Τάε Κβον Ντο) συναντήθηκαν στο κλειστό γυμναστήριο Καρπενησίου για να ανταλλάξουν πείρα και για μια σωστή διάκριση.

Κατά τις 11:00 το πρωί, μετά την διευθέτηση των κανονισμών, τα 3 ρινγκ άρχισαν να δουλεύουν πυρετωδώς χωρίς κανένα σπουδαίο πρόβλημα. Από τις πρωινές ώρες ακόμη ένα μεγάλο πλήθος θεατών παρακολουθούσε με ζωντάνια.

Φτάσαμε στις 2:30 μ.μ., όταν οι περισσότερες κατηγορίες συναγωνίστηκαν στα κάτα και κούμπε με φήνοντας μόνο τους αγώνες των τελικών.

Μετά από 1 ώρα και 30 περίπου διάλειμμα για φαγητό και ξεκούραση. Κατά τις 4:00 μ.μ. άρχισαν οι τελικοί στο κατάμεστο από πλήθος θεατών κλειστό γυμναστήριο.

Μετά ένα ολιγόλεπτο λόγο του διοργανωτή, σεν σέι Δημόπουλου, προς το πλήθος και τους παρατεταγμένους αθλητές από μέρη όπως τα Γύθειο, Σπάρτη, Άργος, Πάτρα, Αθήνα, Βόλο και Καρπενήσι, άρχισαν τα κούμπε στην καφέ ζώνη. Από τα λίγα αποτελέσματα που γνωρίζουμε είναι, ότι στους τελικούς στο κούμπε στη μαύρη ζώνη και οι τρεις αθλητές ήταν του Κουνγκ-Φου με 2ο τον αθλητή της Ακαδημίας Κουνγκ-Φου του Άργους, Π. Κούρο.

Στην καφέ ζώνη κούμπε Κλησάρη Σταμάτα 1η
" " " " Κλησάρης Παν. 2ος
" μπλε " Juniors Κούρος Γιώργος 1ος

Στα κάτα, αυτή τη φορά η σχολή Κουνγκ-Φου Άργους υστέρησε στις μεγάλες ζώνες, σάρωσε όμως κυριολεκτικά την κατηγορία κιτρ-πορτ, με νικητές:

1οι) Εξαδακτύλου Έλενη και Κικιλής Αναστ., 2ος) Φατούρος Βασ., 3ος) Μπλάτσος Νικ. και στην πράσινη-μπλε 3η) Κλησάρη Παναγιώτα.

Κατά τις 8 μ.μ. το 2ο Πρωτάθλημα Στερεάς Ελλάδας ήρθε στο τέλος του με την απονομή μεταλλίων στους αθλητές και τιμητικών βραβείων στους κριτές και διαιτητές.

Θερμά συγχαρητήρια στον διοργανωτή και ελπίζουμε το επόμενο πρωτάθλημα να είναι ακόμη καλύτερο.

SI-FU

Γ. Ανδρονικίδης
Άργος

Α.Σ. Taekwon-Do Ν. Ημαθίας
Κυριωτίσσης IB
Βέροια
Τηλ. 63.793

Αγαπητέ κ. Περισίδη,
Σας ευχαριστούμε για την ενέργειά σας να μας στέλνετε το περιοδικό σας στον Α.Σ. Taekwon-Do Ν. Ημαθίας.
Σας στέλνουμε τις καλύτερες ευχές μας.

Με εκτίμηση,
Πάνος Κ. Γιαμαλάς
Γυμναστής Taekwon-Do

ΔΥΝΑΜΙΚΗ ... ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΕ ΤΟΥΣ ΔΥΝΑΜΙΚΟΥΣ ΜΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΕΣ: Μετά από το όνομά σας (στο φάκελλο γράφουμε τον αριθμό του τεύχους που τελειώνει η συνδρομή σας. Θυμίζουμε ότι 3/7 σημαίνει το τεύχος Νο 3 του Τόμου 7. Για διευκόλυνση, όταν στέλνετε επιταγή συνδρομής, να μας γράψετε από πιο τεύχος θέλετε να αρχίζει (Νο και Το). Στο εξής δεχόμαστε μόνο 10-μηνες συνδρομές και οι συνδρομητές παίρνουν τα τεύχη τους τυπωμένα σε γυαλιστερό χαρτί πολυτελείας.

Αγαπητέ κ. Περισίδη,

Λέγομαι Βρούσιος Αντώνιος και σας γράφω για πρώτη φορά.

Ο λόγος που σας γράφω είναι αυτό: ο φίλος μου ο Γιάννης κι εγώ ενδιαφερόμαστε πάρα πολύ για το Κουνγκ-Φου και Νινζούτσου. Στην πόλη μας, όμως, δεν υπάρχουν τέτοιες σχολές.

Θα θέλαμε, εάν είναι δυνατό, να μας γράψετε, σε ποιες πόλεις υπάρχουν σχολές Κουνγκ-Φου και σε ποιες πόλεις υπάρχουν σχολές Νινζούτσου.

Θα ήθελα να μου στείλετε το γράμμα σας στην διεύθυνσή μου.

Περιμένω σύντομα το γράμμα σας.

Εάν δεν μπορείτε να μου στείλετε το γράμμα, θα ήθελα να μου τηλεφωνήσετε στο τηλ. 61.824.

Περιμένω σύντομα το γράμμα σας ή το τηλεφώνημά σας.

Με πολλούς χαιρετισμούς οι φίλοι σας,

Αντώνιος και Γιάννης
Βέροια

Φίλοι μας,

Ευχαριστούμε για το γράμμα σας και τα καλά σας λόγια.

Δεν γνωρίζουμε ποιες σχολές Κουνγκ-Φου και πού υπάρχουν.

Σχολή Νινζούτσου υπάρχει μόνο στην Κόρινθο.

Λυπόμαστε, αλλά δεν απαντάμε ιδιαίτερα σε γράμματα.

8 Οκτωβρίου, 1985

Αγαπητό Δυναμικό - Σενσέι Περισίδη,

Επιτρέψτε μου συγχαρητήρια για την έξοχη ύλη του περιοδικού σας σε καίρια θέματα που απασχολούν όλους τους σπουδαστές μαχητικών τεχνών.

Θα ήθελα, αν αυτό δεν απαιτεί πολύ χώρο και χρόνο, να μου απαντήσετε ποιοι είναι οι κανονισμοί αγώνων (πάλη) της WORLD TAEKWON-DO FEDERATION ή αλλιώς πού μπορώ να τους προμηθευτώ.

Ελπίζω στο προσεχές τεύχος να καλύπτεται το Παγκόσμιο Πρωτάθλημα Τάεκβον-Ντο, που έγινε 4-8 Σεπτεμβρίου στη Σεούλ.

Γεώργιος Πελεκάνος,
BLUE BELT TAEKWON-DO
GREEN BELT SHOTOKAN KARATE

Υ.Γ. Ήταν πολύ ικανοποιητική η ενημέρωση για τα θέματα που απασχολούν το Στόκαν και για την διδασκαλία του Χιρόσι Σοότζι Σενσέι.

Φίλε μας, Γιώργο Πελεκάνο,

Πραγματικά έχεις ένα μοναδικό ένστικτο, να βρίσκεις τους γνήσιους Σενσέι. Θα πας μπροστά.

Τους κανονισμούς των αγώνων της WTF ζήτη από τό ειδικό σώμα κριτών του TKN.

Αγαπητέ κ. Περισίδη,

Είμαι ένας από τους πολλούς αναγνώστες του περιοδικού σας, και παρακολουθώ τις εκδόσεις εδώ και αρκετό καιρό.

Αν και το περιοδικό σας ασχολείται σχεδόν με όλες τις πολεμικές τέχνες, εξακολουθώ πάντα να πιστεύω, ότι θα έπρεπε να αφιερώνετε περισσότερες σελίδες για το Τάεκβον-Ντο, που γεμίζει σε μερικά τεύχη σας -δυστυχώς- ένα απλό μέσο για να γεμίζετε τις σελίδες της αλληλογραφίας του περιοδικού σας.

Ακόμη, με μεγάλη απογοήτευση βλέπω, όπως και πολλοί άλλοι πιστεύω, ορισμένες "καταχρήσεις" οι οποίες γίνονται, άθελα ίσως, σε βάρος άλλων πολεμικών τεχνών (π.χ. στο τεύχος Νο4, Το8, 36 σελίδες αφιερωμένες μόνο στο Τζούντο).

Στην πόλη μας, εδώ και έξι μήνες λειτουργεί σχολή T.K.N. με την ονομασία "ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΑΕΚΒΟΝ-ΝΤΟ ΤΡΙΚΑΛΩΝ" και με προπονητή τον Μηνά Σφυρλίδα 1ο νταν Τάεκβον-Ντο.

Οι ελπίδες όλων των συνασθητών μου και οι δικές μου, φυσικά, είναι να δούμε το TKN να καταξιώνεται στην πόλη μας και σε όλο τον Ελληνικό χώρο.

Τέλος, ζητώντας συγγνώμη για το μεγάλο γράμμα μου, θα ήθελα να σας εκφράσω το θαυμασμό μου για την αξιόπαινη προσπάθειά σας για σωστή ενημέρωση στο χώρο των πολεμικών τεχνών.

Με βαθειά εκτίμηση,

Βασιλόπουλος Κώστας
8 Γκουπ TAEKWON-ΝΤΟ

Φίλε μας,

Πραγματικά το TKN το αδικούμε. Υπάρχει, πάντως πρόγραμμα αναδιοργάνωσης. (Για μας, εννοώ. Για το TKN δεν ξέρω!)

Ακόμα ένα Γυμναστήριο εξοπλίστηκε από τον **Θύμιο Περισίδη**. Είναι το **ΑΛΕΞΑΝΤΕΡ** στην Πλατεία Μεταξά, Παπάγου. Το Γυμναστήριο λειτουργεί για άντρες, γυναίκες και παιδιά σε σύγχρονες, άνετες και με γούστο περιποιημένες εγκαταστάσεις με τμήματα γυμναστικής Αερόμπικ, Σουηδικής, Τζάζ και Ενόργανης με Βάρη (διαθέτει επίσης σάουνα και κομμωτήριο).

Ο εξοπλισμός του σε όργανα κατασκευάστηκε στο σύνολό του από τον Θύμιο Περισίδη και περιλαμβάνει Μπάρες-Αλτήρες-

Βάρη (όλα χρωμιωμένα), Πάγκους Πιέσεων (οριζόντιους και επικλινείς), Πάγκους Κοιλιακών με Σκάλα, Πάγκο Εκτάσεων και Διπλώσεων Ποδιών, Μηχανές για Πιέσεις Ποδιών, για Πλάγια Σκουώτ και για Γάμπες καθώς και Σύνθετο Πολυόργανο Τροχαλιών Δύο Θέσεων με μόνιμα βάρη (χρωμιωμένες πλάκες) για έλξεις από ψηλά με γωνιακή μπάρα, πιέσεις τρικεφάλων, κωπηλατική και έλξεις στήθους με χειρολαβή. Όλα τα όργανα είναι από συμπαγή χρωμιωμένα υλικά, ακλόνητα, λειτουργικά, επιμελημένα και πολυτελέστατα.

